

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΤΟΥ ΑΝΟΡΘΟΓΡΑΦΟΥ

Δημητρίου Διαμαρτυρία
ἢ μήπως Ουτοπία ;
Κραυγή Αγωνίας ἢ Μатаιοπονίας ;

**ΝΕΟΕΛΛΗΝΩΝ ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΗΣ
ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΣ**

ΤΟ ΔΙ' ΗΜΑΣ

ΔΙ' ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΕΣΧΑΤΟΝ ΑΙΣΧΟΣ

ΤΟΜΟΣ 35^{ος}

Γράφουν οι κ.κ. Ναμακούης, Γιαναξέρης, Τινακάνης +
ΤΟΜΟΣ (13^{ος}) ΕΡΓΩΝ ΠΡΟ ΤΟΥ 2008
ΓΙΑ ΣΥΝΔΕΣΗ ΜΕ ΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ ΜΟΥ

**«Το που είναι ο γείτονας, το ξέρεις μη θορώντας, πότε ομιλών ή
βηχών, έτσι και τα μελλούμενα, τα όντα προ των τοίχων, διό
λέγει: 'τον λέοντα γνωρίζεις και μόνο εξ ονύχων'».**

**«ο Θεός δώη σοι δύναμιν του σιωπάν εν πάσι εκ βάθους,
και χάριν του ειδέναι πότε λαλήσαι άνευ φόβου και πάθους»**

**«Αυτιά έχουν μα δεν ακούν ,
Αισθήσεις μα δεν νοιώθουν ,
Μάτια κι αν έχουν δεν θορούν
Κι αν χρυσοκέντητα φορούν ,
Στο νου τους άλλα κλώθου».**

**«Ρόγα τη ρόγα ,σταγόνα τη σταγόνα ,άκρα την άκρα, στάχυ το
στάχυ,
στα πόδια σας απίθωσα , όσα έφερα στη ράχη».**

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΑΝΟΡΘΟΓΡΑΦΩΝ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΡΟΚ. ΣΑΜΑΡΤΖΗΣ

ΕΚ ΚΗΠΩΝ ΚΥΜΗΣ ΕΥΒΟΙΑΣ ΟΡΜΩΜΕΝΟΣ

Η ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ

Γράφουν οι κ.κ. Ναμακούης, Γιαναξέρης, Τινακάνης

Η Ελληνική γλώσσα αρχαιοπρεπής, παρέχει ευστομίαν και χάριν, με λεκτικόν πλούτον και ευκαμψίαν θαυμαστήν». «Η ελληνική γλώσσα, βοηθά στην ποιότητα της σκέψης και την ποιότητα του λόγου».
Ελλην. Γραμματολογία, σ.82

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Η σπουδαιότητα της απλής καθαρεύουσας

«Πότερον την των λόγων τέχνην συν τοις ορθώς λεγομένοις είναι νομίζοντες ή συν τοις μη ορθώς απέχεσθαι κελεύετε αυτής. Εί μεν γάρ συν τοις ορθώς, δήλον ότι εφεκτέον αν είη του μη ορθώς λέγειν. εί δε συν τοις μη ορθώς, δήλον ότι πειρατέον ορθώς λέγειν» =(Ποίον εκ των δύο : επειδή νομίζετε ότι η διαλεκτική ανήκει εις τους ορθώς ομιλούντας, ή επειδή νομίζετε ότι ανήκει εις τα μη ορθώς λεγόμενα, διατάζετε να την αποφεύγει κανείς αυτήν; Διότι εάν μεν αυτή ανήκει εις τους ορθώς ομιλούντας, είναι φανερόν ότι πρέπει να αποφεύγει κανείς να μην ομιλεί σωστά. εάν δε ανήκει εις τους μη ορθώς ομιλούντας, είναι φανερόν ότι πρέπει να προσπαθεί κανείς να ομιλεί ορθώς.) Ξενοφώντος απομνημονεύματα (βίος και πολιτεία Σωκράτους) Σελ.40 § β'.34

ΕΠΙΛΕΓΜΕΝΑ ΕΡΓΑ

1^η ΕΝΟΤΗΤΑ: σ. 2 – 26

2^η ΕΝΟΤΗΤΑ: σ. 27 – 55

3^η ΕΝΟΤΥΤΑ: σ.56 - 117

4^η ΕΝΟΤΗΤΑ: σ.118 - 141

ΕΝΟΤΗΤΑ 1^Η Επιστολή 1^η ια

Η περιπέτεια της γλώσσας μας

Η περιπέτεια της γλώσσας μας, σε δύσκολες εποχές, την περι-γράφει ο Θεοδόσιος Ζυγομαλάς (1577): «Η γαρ απλή και κοι-νή αυτή γλώσσα, είτε δημοτική, ή ιδιωτική των νυν δυστυχών Γραικών πολύμικτος τις εστί και διάφορος. Ευρήσεις γαρ εν ταύτη ελληνικάς φωνάς...και Ρωμαϊκάς ή και Αγαρινών, ή και Αλβανών...Ει ακούσεις Κρήτας εκ της λαλιάς γνωριείς... το δε χείριστον τους ποτέ σοφοτάτους Αθηναίους εί-
είκουσας, δακρύων αν εγένου μεστός».

Η Εκκλησία αυτήν ορθήν διεφύλαξε, τώρα δεν είναι ώρα να την επαναδιασώσει; Προσοχή γιατί αυτή είναι ο ομφάλιος λώρος της συνέχειας της Φυλής, μη δημιουργήσομε δημοτικές Θ. Λειτουργίες, νενεκρωμένων τω πνεύματι.

Αδυνατώ να φανταστώ για περιγράψω την συνέπεια, της εκ της βαρβαρότητάς της βιαιότητας, εξ αιτίας της ανοητότητας μερικών. την συνέπεια, επί αυτής της Αρχόντισσας, την οποία σώνει και ντε πρέπει να την κάνομε τσιγγάνα, εν ονόματι ενός ρηχού προοδευτισμού, η κομπλεξικού συντηρητισμού.

Ποιήσομεν το κατά Χρέος και Καθήκον αναγκαίον καθ' υπερβολήν, ότι καθ' υπερβολήν η Χρεοκοπία ημών και ουχί η υλι-κή.

Ο Αγ. Ι.ο Χρυσόστομος λέγει: «Μη δη καταισχύνεις την γλώτ-ταν· επει-
πώς υπέρ σου δεηθήσεται, όταν την οικείαν παρρη-σίαν απωλέσει; αλλά
κόσμησον αυτήν επιεικεία, ταπεινοφρο-σύνη· ποιήσον αζίαν του
παρακαλουμένου Θεού· ευλογίας αυτής έμπλησον, ελεημοσύνης πολλής.
Έστι δε και διά ρημά-των ελεημοσύνην ποιείν. Κρείττον γαρ λόγος, ή
δόσις· και, Αποκρίθητι τω πτωχώ εν πραΰτητι ειρηνικά».

Δεν συνιστά φυσική εξέλιξη της γλώσσας η καθιέρωση της δημοτικής,
αλλά εμπαθής εκτόνωση της πάντοτε αρνητικής αριστερωσύνης, καθότι
συνεπάγεται οκνηρία και υπεραπλού-στευση της ορθοδόμησής της στην
ευρεία χρήση της, με αποτέλεσμα να έχομε παιδιά που να μη γνωρίζουν
πώς να εκφρασθούν και προσφεύγουν σε εκφράσεις που τα καθιστούν
αυτά αξιολύπητα· αλλά αυτό έχει και σαν συνέπεια την άμβλυνση
αισθημάτων και συναισθημάτων, αξιών και ιδανικών, γιατί άλλο το να
οδηγείσαι από την γλώσσα του Θεού, και άλλο απ' την γλώσσα, την
κόρη της παραγλώσσας.—

Επιστολή 2^α ια

Η περιπέτεια της γλώσσας μας

Μέρος δεύτερον

Δεν είμαι γλωσσολόγος ειδικός, αλλά ο συναισθηματικός μου κόσμος ο παιδικός, μου υπαγορεύει τον σεβασμό στην Παρά-δοση, και τον έρωτα στα Αρχαία Ελληνικά, και παρότι αναρθογράφων, λατρεύω την ορθογραφία, η οποία είναι η αναφαίρετος προίκα την γλώσσας μας της ζώσας, και ουχί της νεκρής όπως θέλουν να την χαρακτηρίζουν μερικοί οκνηροί, οι οποίοι μη θέλοντας να σπουδάσουν την ποιοτική γλώσσα μας, προσπαθούν να την υποβιβάσουν, και να υποβιβάσουν μαζί της και την Κοινωνία, γιατί προς τα εύκολα επιρρεπείς όντες, βάλθηκαν να θάψουν την γλώσσα των γλωσσών, την θεοδώρητον, την θεοδίδακτον και την θεόγραφον, την των πάντων Αγίων, την καινίζουσαν ψυχάς εκ θεμελίων.

Ναι, δεν είμαι ειδικός, αλλά προς Θεού, είναι γελοίο το να αγωνιζόμαστε για τα αυτονόητα, όπως λχ. για το αν πρέπει ο πολιτειακός άρχων να ασπάζεται το Ιερό Ευαγγέλιο, από το οποίο εξαρτάται το ηθικό Στρατού και Λαού, γιατί ο λαός φύσει αν αφεθεί πορεύεται – ολισθαίνει στην όλο και πιο απλούστευση στα της διανοίας και στο τέλος θα καταντήσει να επικοινωνεί σαν τα άλογα ζώα, ο Λαός που edίδαξε την οικουμένη τον τρόπο τού σκέπτεσθαι και εκφράζεσθαι, τού πολιτεύεσθαι, και γενικώς τού ευ ζην.

Ειδικά η γλώσσα μας η Θεοδώρητη, μας φωνάζει ο Άγ. Ι. ο Χρυσόστομος, είναι τόσο ποιοτική ώστε η γλώσσα της Εκκλησίας που: «Ουδέν ούτως ανίστησιν ψυχὴν και πτεροί και της γης απαλλάττει και των του σώματος απολύει δεσμών και φιλοσοφείν ποιεί και πάντων καταγελάν των βιοτικών, ως μέλος συμφωνίας και ρυθμῷ συγκείμενον θεῖον ἄσμα».

Και υπογραμμίζει ο Αλέξ. Παπαδιαμάντης:

«Αντί να μεταφρασθῶσι τα υπάρχοντα, ας ποιηθῶσι νέα εκ-κλησιαστικά ἄσματα υπό των δοκίμων ποιητῶν μας. Ναι, βέβαια, λέγομεν ημεῖς, και είναι τόσον εύκολον το πράγμα!...

να εμψυγηθῇ ζωή χωρίς να υπάρχει, να δοθῇ έμπνευσις εκεί που λείπει η ψυχή! (...) Ἄλλως, διά να γίνουν νέα θρησκευτικά ἄσματα, πρώτα πρέπει να γίνηι και νέα θρησκεία... Ἀς δοκιμά-σουν, λοιπόν, εκείνοι που ονειροπολῶν αυτά να κάμουν θρη-σκεῖαν χειροποίητον, θρησκεῖαν για τα κέφια τους, και τότε θα καταλάβουν και οι ίδιοι πόσον είναι μωροί και τυφλοί».

Αλεξ. Παπαδιαμάντης. –

Επιστολή 3^η σειράς 1α'.

ΠΕΡΙ ΓΛΩΣΣΑΣ, μέρος 3^{ον}

Δεν θα εφαρμόσουμε την τακτική : «πονάει δόντι, βγάζει δόντι, πονάει κεφάλι κόβει κεφάλι».

Εάν στον πίνακα γράψουμε ένα πρόβλημα, θα πάρουμε την κιμωλία να το λύσουμε, εάν θα πάρουμε σπόγγο θα το σβήσουμε. Όχι λοιπόν να σβήσουμε το πρόβλημα, αλλά να το λύσουμε. Και η λύση γίνεται με κιμωλία, όχι με σφουγγάρι. Έτσι και την Γλώσσα μας πρέπει να προσπαθήσουμε να την κατακτήσουμε και όχι να την καταργήσουμε». Μακαριστός π. Επιφάνειος

2

«Η ύπαρξη μιας τέτοιας Γλώσσα προ χιλιάδων ετών, προδικάζει, πνευματικό επίπεδο ανθρώπων υψηλό, και ως θεδώριτη Γλώσσα, κατά χάριν και το πνεύμα υψηλόν, πεπαιδευμένον θεϊκά, και εκπεφρασμένο, προδρομοχριστιανικά, άσχετα αν οι τωρινοί κληρονόμοι την βλέπουν απαξιωτικά, και εν τω άμα ανοήτως ανθελληνικά». Εμείς δε ευχόμενοι λέγομεν: «Φώτισον τους οφθαλμούς μας Χριστέ ο Θεός, μη ποτέ υπνώσομεν προς θάνατον, μήποτε είπει ο εχθρός μας, ίσχυσα προς αυτούς». Ψαλ.

3

«Η Ελληνική Γλώσσα, είναι εκείνη διά της οποίας, ημείς όντες τυφλοί, μας εμήνυσε ο Θεός την ύπαρξή Του, αλλά και διά της οποίας, μας emίλησε για την εν Αυτώ ύπαρξή μας».

4

«η σημερινή γλώσσα των ελλήνων, μια κακή βαρβαρίζουσα ελληνική, η οποία συνιστά ρήγμα αδιόρθωτον της πνευματικής μας παιδείας, και συνιστά απαιδείαν, δηλ. άρνηση στην αγιότητα και συναίνεσιν στην βαρβαρότητα».

5

Αυτοί που μας καθιέρωσαν την Δημοτική, είναι σαν να αιχμαλώτησαν πνευματικά, και μας έδεσαν χεροπόδαρα ψυχικά, και έτσι τρωγόμαστε εύκολα απ' τα 'αρπακτικά'».

6

«Αφαιρέσαμε από τα άρθρα τους τόνους, και αυτά πάθανε ατονία, και δεν είναι πλέον ικανά να μεταφέρουν την διει-

σδυτικότητα των γνησίων νοημάτων των λέξεων και χάνεται η ουσία των ουσιαστικών σκέψεων, και οι αισθήσεις, αισθήματα και συναισθήματα αμβλύνονται και ζούμε με τις θυγατρικές παραισθήσεις και παρανοήσεις και ζώην άνευ ουσίας, ήθους και ηθικού παρουσίας, αλλά αυτοχειρίας πνευματικής αλλά και εθνικής, ως ανάξιοι, προ της των προγόνων μας, παρουσίας...».

7

Πού σήμερα ένας Γρηγοράς, προς όν ευχόμενος ένας σύγχρονός του (ο εκ Κύπρου, Γεώργιος Λαπίθου, λόγιος) ηύχετο: «Ερρωμένος διαβιώης, ο της Ελλάδος οξυδερκής οφθαλμός, οσημέραι τοις υψηλοτέροις προβαίνων, και τους κάτω κειμένους προς σεαυτόν εφελκόμενος».

8

«Η Αρχαία Ελληνική Γλώσσα, είναι ως το έλαιον το και τον λίθον ποτίζον, ως αστροπελέκι, τους ουρανούς και δένδρων κορμούς το σχίζον, και ως πέλεκυς, εύσχημον το άσχημον στίζων, και δάκρυ το εγκαρδίως ποτίζον, και φως νόας το φωτίζον, πνευμάτων οφθαλμούς και ύδωρ ζωής πλημμυρίζον ξηρούς σοφών ποταμούς». —

Επιστολή 4^η σειράς ια'.

ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΕΛΛΗΝΟΣ ΛΑΟΥ

«Λαός ο Έλλην, Κύριε σοι κράζω: Εγενήθην ωσει άνθρωπος
αβοήθητος, εν νεκροίς ελεύθερος». Ψαλμός (πζ'. 87),
Διό άφησέ με ως συμπορευόμενόν Σου, τον Ιερόν Σου ποδήρη να
βαστάζω.

Ναι, Κύριε, ο Θεός της σωτηρίας μου, ημέρας εκέκραξα και
εν νυκτί εναντίον σου.

Εισελθέτω ενώπιόν σου η προσευχή μου, κλίνον το ούς σου
εις την δέησίν μου.

Ότι επλήσθη κακών η ψυχή μου, και η ζωή μου τω Άδη
ήγγισε.

Προσελογίσθην μετά των καταβαινόντων εις λάκκον,
εγενήθην ωσει άνθρωπος αβοήθητος, εν νεκροίς ελεύθερος.
Ωσει τραυματίαι καθεύδοντες εν τάφω, ων ούκ εμνήσθης έτι,
και αυτοί εκ της χειρός σου απώσθησαν.

Έθεντό με εν λάκκω κατωτάτω, εν σκοτεινοίς κόλποις και
σκιά θανάτου.

Επ' εμέ επεστηρίχθη ο θυμός σου, και πάντας τους μετεωρι-
σμούς σου επήγαγες επ' εμέ.

Εμάκρυνας τους γνωστούς μου απ' εμού, έθεντό με βδέλυγμα
εαυτοίς.

Παρεδόθην και ούκ εξεπορευόμην· οι οφθαλμοί μου ησθέ-
νησαν από πτωχείας.

Εκέκραξα προς σε Κύριε, όλην την ημέραν, διεπέτασα προς
σε τας χείρας μου.

Μη τοις νεκροίς ποιήσεις θαυμάσια; ή οι ιατροί αναστήσουσι
και εξομολογήσονται σοι;

Μη διηγήσεται τις εν τω τάφω το έλεός σου και την αλήθειάν
σου εν τη απωλεία;

Μη γνωσθήσονται εν τω σκότει τα θαυμάσιά σου και η δικαι-
οσύνη σου εν γη επιλελησμένη;

Καγώ προς σε, Κύριε, εκέκραξα, και το πρωϊ η προσευχή μου
προφθάσει σε.

Τνα τι Κύριε, απωθής την ψυχήν μου, αποστρέφεις το πρόσω-
πόν σου απ' εμού;

Πτωχός ειμί εγώ, και εν κόποις εκ νεότητός μου· υψωθείς δε
εταπεινώθην και εξηπορήθην.

Επ' ἐμέ διήλθον αι οργαί σου, οι φοβερισμοί σου εξετάραζάν
με.

Εκύκλωσάν με ὡσεὶ ὕδωρ ὅλην την ημέραν περιέσχον με ἅμα.
Εμάκρυνας ἀπ' ἐμοῦ φίλον και πλησίον, και τους γνωστούς
μου ἀπὸ ταλαιπορίας.

Προς σε, Κύριε, ο Θεός της σωτηρίας μου, ημέρας ἐκέκραξα
και εν νυκτί ἐναντίον σου.

Εισελθέτω ἐνώπιόν σου η προσευχή μου, κλίνον το ους σου
εἰς την δέησίν μου.

Ὅτι, τα πλήθη, των πεπραγμένων μοι δυνών, ὡς αμαρτιών
νέφη, συγκαλύπτουσί με·

τρικυμῖαι, με χειμάζουσι, και επιπνέουσι χαλεπώς, κατὰ της
ψυχῆς μου, της πονηρίας τα πνεύματα.

Νύν πτωχεύουσας, μὴ ὑπερίδης καρδίαν· σοὶ γὰρ Κύριε, ἐν
κατανύξει κραυγάζω·

Ἥμαρτον Πάτερ εἰς τὸν ουρανόν και ἐνώπιόν σου, διό σώσον
τον Ἕλληνα, λαόν σου,

και ἀνες, ἀφες, τα παραπτώματα ἡμῶν, τα ἐκούσια και τα
ακούσια, τα ἐν, ἐν λόγῳ ἢ ἔργῳ ἢ διανοίᾳ, τα ἐν γνώσει και
αγνοίᾳ, τα κατὰ νοῦν, κατὰ ημέραν και κατὰ νύκτα, τα κατὰ
παντὶ τόπῳ, τρόπῳ και χρόνῳ και ἐν πάσῃ βλακία.

Οικτίρμων γενοῦ Κύριε, ο ἐλεών, ο σώζων και ο παθεῖν ὑπὲρ
ἡμῶν καταδεξάμενος,

ο ἐν σαρκὶ ἀνελθεῖν ἐν τῷ Σταυρῷ οικεῖα βουλήσει, ο τα πάν-
τα χαράς πληρώσας τη Ση ἀναστάσει,

ο τοῖς ἀνθρώποις καταδεξάμενος προσιτός γενέσθαι· ἐκ της
παγκοσμίου ἐπιδημίας την φθοράν ἀνάγαγε ἡμᾶς Κύριε,

και ἐκ παντός ἐχθροῦ και πάσης αὐτοῦ ἐπιβουλῆς ρύσαι ἡμᾶς,
ο χάριν δοῦναι θελήσας οφλημάτων ἀρχαίων,

ο πάντων χρεωλύτης ἀνθρώπων·

νυν δέχου και παρ' ἡμῶν την ὑμνωδίαν Φιλάνθρωπε,

δωροῦμενος ἡμῖν, πρεσβεΐαις των Ἀσωμάτων δυνάμεων,

του τιμίου Προδρόμου και βαπτιστοῦ Ἰωάννου, των Ἀγίων

Αποστόλων, και πάντων Ἀγίων και Μαρτύρων, μετὰ της

Θεοτόκου, το μέγα σου ἔλεος». Ἀμήν.

Β'.

Κύριε, ὅτι, διὰ του, μνήσθητι, συγχώρησε τον ληστή η Ἀγία
σου Ἀπλότης,

και διὰ της πίστεως συν δάκρυσι, παρ' Ἀυτῆς, ἐδωρήθη τη
πόρνη η αγιότης.

Διό μνήσθητι και ημών, ως Λαόν, ίνα η δεξιὰ Σου ημάς
φρενοοί*,
Και ας μην αμνημονούμεν εις γενεάν γενεών, ότι η οργή εκ
της παραβατικότητος, ου χρονιεί.
Ὅθεν βοήθει μοι Κύριε, ότι καταποντίζομαι και νυν
πτωχεύσας, κατέχει με θλήψις,
και ὡσπερ η πόρνη δακρύων, κράζω, μη από του προσώπου
Σου, με απορρίψεις,
και ως ο ληστής στένων βοώ σοι, ευσπλαχνία τη Αγία Σου,
μνήσθητί μου εν τη επιγεία και ουρανία, βασιλεία Σου.
(*φρενόω-ώ=σωφρονίζω, διδάσκω, βάζω μυαλό).

Γ'.

Μνήσθητι ημών ο Θεός, και πάντες γρηγορείτε, και μην
αργείτε, το εύκαιρον ζωγρείτε, ο καιρός γαρ εγγύς και ο εχθρ-
ός παρά θύρας, η δε εκ της παραβιάσεως του αυτεξουσίου,
οργή, ού χρονιεί.

Εγώ δε ως Λαός, εν μετανοία, κράζω Σοι, πιστεύω, ομολογώ,
προσδοκώ, διό δίδαζον, φώτισον, συνέτησόν με, το πώς
νοήσω το μέγεθος, και πως εξηγήσω, και πώς διεισδήσω
πιότερο, εις το Μυστήριον της σοφίας σου, και εις την γνώσιν
την Αγίαν σου, Κύριε βοήθη μοι εν τη αφάτω ευσπλαχνία σου.
Αμήν.

Επιστολή 5^η σειράς ια'.

Ω Ισκαριώτη !

«Αυτά που κατά Θεόν, τρέφουν τον άνθρωπο, σωματικά, πνευματικά και ψυχικά, αυτά πρέπει ο άνθρωπος να τα υπηρετεί ανελλιπώς. Αλλά εσύ, ώ ισκαριώτη της νέας εποχής· πήπως και σε ως τον παλαιόν, εκ της τραπέζης απόσατο; Ούκ ίδες ότι για να υπάρξεις εσύ σήμερα, ότι Αυτός, τον εχθρόν ετροπώσατο; Ίδε πάσχει ως άνθρωπος, ενώ σώζει ως φιλόανθρωπος, εσύ πώς γε γίνεσαι Του, απάνθρωπος; Πως εν στρατοπέδοις υπούλων κατετάγεις αυτομολών, μη θορών ότι υπέρ δούλων ενσαρκώθει, αλλά και υπό δούλων εσταυρώθει πολλών; και παρά σου μέχρι σήμερον ούκ αθωώθει! Πώς συ στα της σαρκός edóthεις της κενής, και συμπαρετάχθεις με ματαιοτητος, μελετούντες και ανομοούντες διακενής; Καν ηλικίας δύο χιλιάδων ετών, ως ο άσωτος του εκ του πατρικού σου το μερίδιον πήρας, καν έζησες της νιότης το γήρας· ούκ έλαβες της των αυτού παθημάτων – μαθημάτων πικριών πείρας, και νοημοσύνης παρέμεινες στείρας, και εγένου τέκνον γης απροστατεύτου και χήρας, και έτι ούκ αισθάνεσαι το ότι ευρίσκεσαι μεταξύ άκμονος και σφύρας! Έτι δε, τα πλήθη, των πεπραγμένων μοι δυνών εννοών λαός ο τάλας, τρέμω την φοβεράν ημέραν της κρίσεως, ότι ως αμαρτιών νέφη δεινά, συγκαλύπτουσί με, και της πονηρίας τα πνεύματα ως τρικυμιαί επιπνέουσι χαλεπώς, κατά της ψυχής μου. Αλλά θαρρών εις το έλεος της ευσπλαχνίας σου, βοώ σοι, Άγγελον οδηγόν, φύλακα, κυβερνήτην Κύριε χάρισέ μοι, και σωτηρίας όρμον προς με συ ίθυνον, κατά το μέγα σου έλεος, ο πάντων Πανάγιος, και Πολυέλεος. –

Επιστολή 6^η ια

Τά φοβερά οκτώ ΟΥΑΙ

Τά φοβερά οκτώ ΟΥΑΙ τοῦ Κυρίου μας, τά ὅποια καί πιστεύω ὅτι μᾶς ταιριάζουν ἀπόλυτα:

1. «Οὐαὶ δὲ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι κατεσθίετε τὰς οἰκίας τῶν χηρῶν καὶ προφάσει μακρὰ προσευχόμενοι· διὰ τοῦτο λήψεσθε περισσότερον κρῖμα.
2. «Οὐαὶ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι κλείετε τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων· ὑμεῖς γὰρ οὐκ εἰσέρχεσθε, οὐδὲ τοὺς εἰσερχομένους ἀφίετε εἰσελθεῖν.
3. «Οὐαὶ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι περιάγετε τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηρὰν ποιῆσαι ἓνα προσήλυτον, καὶ ὅταν γένηται, ποιεῖτε αὐτὸν υἱὸν γεέννης διπλότερον ὑμῶν.
4. «Οὐαὶ ὑμῖν, ὁδηγοὶ τυφλοί, οἱ λέγοντες ὅς ἂν ὁμόση ἐν τῷ ναῷ, οὐδὲν ἐστίν, ὅς δ' ἂν ὁμόση ἐν τῷ χρυσῷ τοῦ ναοῦ, ὀφείλει. μωροὶ καὶ τυφλοί! τίς γὰρ μείζων ἐστίν, ὁ χρυσός ἢ ὁ ναὸς ὁ ἀγιάζων τὸν χρυσόν;...
5. «Οὐαὶ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι ἀποδεκατοῦτε τὸ ἡδύσμον καὶ τὸ ἄνηθον καὶ τὸ κύμινον, καὶ ἀφήκατε τὰ βαρύτερα τοῦ νόμου, τὴν κρίσιν καὶ τὸν ἔλεον καὶ τὴν πίστιν· ταῦτα δὲ ἔδει ποιῆσαι κάκεῖνα μὴ ἀφιέναι. ὁδηγοὶ τυφλοί, οἱ διυλίζοντες τὸν κώνωπα, τὴν δὲ κάμηλον καταπίνοντες!
6. «Οὐαὶ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι καθαρίζετε τὸ ἔξωθεν τοῦ ποτηρίου καὶ τῆς παροψίδος, ἔσωθεν δὲ γέμουσιν ἐξ ἀρπαγῆς καὶ ἀδικίας. Φαρισαῖε τυφλέ, καθάρισον πρῶτον τὸ ἐντὸς τοῦ ποτηρίου καὶ τῆς παροψίδος, ἵνα γένηται καὶ τὸ ἐκτὸς αὐτῶν καθαρόν.

7. «Οὐαὶ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι παρομοιάζετε τάφοις κεκονιαμένοις, οἵτινες ἔξωθεν μὲν φαίνονται ὡραῖοι, ἔσωθεν δὲ γέμουσιν ὀστέων νεκρῶν καὶ πάσης ἀκαθαρσίας. οὕτω καὶ ὑμεῖς ἔξωθεν μὲν φαίνεσθε τοῖς ἀνθρώποις δίκαιοι, ἔσωθεν δὲ μεστοί ἐστε ὑποκρίσεως καὶ ἀνομίας.

8. «Οὐαὶ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι οἰκοδομεῖτε τοὺς τάφους τῶν προφητῶν καὶ κοσμεῖτε τὰ μνημεῖα τῶν δικαίων, καὶ λέγετε· εἰ ἡμεν ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν πατέρων ἡμῶν, οὐκ ἂν ἡμεν κοινωνοὶ αὐτῶν ἐν τῷ αἵματι τῶν προφητῶν. ὥστε μαρτυρεῖτε ἑαυτοῖς ὅτι υἱοὶ ἐστε τῶν φονευσάντων τοὺς προφῆτας. καὶ ὑμεῖς πληρώσατε τὸ μέτρον τῶν πατέρων ὑμῶν. ὄφεις, γεννήματα ἐχιδνῶν! πῶς φύγητε ἀπὸ τῆς κρίσεως τῆς γεέννης;». (Ματθ. ΚΓ')

Επιστολή 7^η ια

Δεν πρέπει να κατακρίνωμεν

(Ευαγγελική περικοπή, Λκ 6,37-38. 41-42)

Ματθ. 7,1 Μὴ κρίνετε, ἵνα μὴ κριθῆτε·

Ματθ. 7,1 Μὴ κατακρίνετε καὶ μὴ καταδικάζετε τὸν πλησίον σας, δια να μὴ κατακριθῆτε καὶ σεις ἀπὸ τὸν Θεόν.

Ματθ. 7,2 ἐν ᾧ γὰρ κρίματι κρίνετε κριθήσεσθε, καὶ ἐν ᾧ μέτρῳ μετρεῖτε μετρηθήσεται ὑμῖν.

Ματθ. 7,2 Διότι με τὴν σκληράν καὶ αυστηράν κρίσιν, ποὺ κατακρίνετε, θὰ κατακριθῆτε καὶ με τὸ ἴδιον μέτρον, ποὺ κρίνετε τὰς πράξεις τοῦ πλησίον, θὰ μετρηθῇ ἀπὸ τὸν Θεόν καὶ θὰ κριθῇ καὶ ἡ ἰδική σας ζωὴ καὶ συμπεριφορὰ.

Ματθ. 7,3 τί δὲ βλέπεις τὸ κάρφος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ ἀδελφοῦ σου, τὴν δὲ ἐν τῷ σῷ ὀφθαλμῷ δοκὸν οὐ κατανοεῖς;

Ματθ. 7,3 Διὰ τί δὲ βλέπεις τὸ μικρὸν αχυράκι, ποὺ ὑπάρχει στὸ μάτι ἀδελφοῦ σου, καὶ δὲν αἰσθάνεσαι τὸ δοκάρι ποὺ εἶναι στὸ ἰδικόν σου μάτι; (Διὰ τί επικρίνεις τὸ ελαφρόν σφάλμα τοῦ ἀδελφοῦ σου καὶ δὲν συναισθάνεσαι τὸ βαρύτερον ἰδικόν σου παράπτωμα;)

Ματθ. 7,4 ἢ πῶς ἐρεῖς τῷ ἀδελφῷ σου, ἄφες ἐκβάλω τὸ κάρφος ἀπὸ τοῦ ὀφθαλμοῦ σου, καὶ ἰδοὺ ἡ δοκὸς ἐν τῷ ὀφθαλμῷ σου;

Ματθ. 7,4 Καὶ με τι δικαίωμα θὰ πῇς στὸν ἀδελφό σου, ἄφησέ με νὰ βγάλω τὸ αχυράκι ἀπὸ τὸ μάτι σου (νὰ διορθώσω δηλαδὴ ἐγώ, σὰν καλύτερος τάχα, τὸ δικό σου σφάλμα), καθ' ὃν χρόνον ὑπάρχει στὸ μάτι σου δοκάρι ολόκληρο (δηλαδὴ βαρύνεσαι σὺ ἀπὸ μεγάλα αμαρτήματα);

Ματθ. 7,5 ὑποκριτά, ἐκβαλε πρῶτον τὴν δοκὸν ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ σου, καὶ τότε διαβλέψεις ἐκβαλεῖν τὸ κάρφος ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ ἀδελφοῦ σου.

Ματθ. 7,5 Ὑποκριτά, βγάλε πρῶτα τὸ δοκάρι ἀπὸ τὸ μάτι σου καὶ τότε θὰ ἴδῃς καθαρά, ὥστε νὰ βγάλῃς με προσοχήν καὶ ἀγάπην τὸ αχυράκι ἀπὸ τὸ μάτι τοῦ ἀδελφοῦ σου.

Ματθ. 7,6 Μὴ δῶτε τὸ ἅγιον τοῖς κυσὶ μηδὲ βάλῃτε τοὺς μαργαρίτας ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν χοίρων, μήποτε καταπατήσωσιν αὐτοὺς ἐν τοῖς ποσὶν αὐτῶν καὶ στραφέντες ῥήξωσιν ὑμᾶς.

Ματθ. 7,6 Προσέχετε όμως εις ποίους θα προσφέρετε με αδελφικήν αγάπην τας υπηρεσίας σας και θα ενδιαφέρεσθε δια την διόρθωσίν των. Διότι υπάρχουν μερικοί άνθρωποι, που είναι αναιδεΐς, όπως οι σκύλοι και ακάθαρτοι εις την ζωήν των, όπως είναι οι χοίροι. Λοιπόν μη δώσετε τα άγια της πίστεως στους σκύλους και μη βάλετε εμπρός στους χοίρους τα πολύτιμα μαργαριτάρια της χριστιανικής αληθείας. Διότι υπάρχει κίνδυνος μεγάλος να καταπατήσουν με τα πόδια των τα μαργαριτάρια μέσα στον βόρβορον και να στραφούν ενάντίον σας, δια να σας κατασπαράξουν ή κατά κάποιον άλλον τρόπον να σας βλάψουν.

Επιστολή 8^η ια

Τα αποτελέσματα της προσευχής
(Λκ 11,9-13)

Ματθ. 7,7 Αίτεῖτε, καὶ δοθήσεται ὑμῖν, ζητεῖτε, καὶ εὕρησете, κρούετε, καὶ ἀνοιγήσεται ὑμῖν·

Ματθ. 7,7 Σεις ζητεῖτε ἀπὸ τοῦ Θεοῦ τὰ πνευματικά καὶ υλικά αγαθά, που σας χρειάζονται καὶ θα σας δοθοῦν, γυρεύετε καὶ θα βρῆτε αὐτό το καλόν που θέλετε. Κτυπάτε τὴν θύραν τῆς θείας ἀγάπης καὶ θα ανοίξῃ διάπλατα πρὸς χάριν σας.

Ματθ. 7,8 πᾶς γὰρ ὁ αἰτῶν λαμβάνει καὶ ὁ ζητῶν εὕρισκει καὶ τῷ κρούοντι ἀνοιγήσεται.

Ματθ. 7,8 Διότι καθένας, που ζητεῖ με πίστιν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, λαμβάνει το καλόν που ζητεῖ. Καὶ ἐκεῖνος που γυρεύει, εὕρισκει καὶ σε καθέναν που κτυπά τὴν θύραν τοῦ Θεοῦ, θα τοῦ ανοιχθῇ αὐτή.

Ματθ. 7,9 ἢ τίς ἐστὶν ἐξ ὑμῶν ἄνθρωπος, ὃν ἐὰν αἰτήσῃ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἄρτον, μὴ λίθον ἐπιδώσει αὐτῷ;

Ματθ. 7,9 (Παρετε ἓνα παράδειγμα, ἀπὸ ὅσα συμβαίνουν μεταξύ σας). Ποιὸς ἄνθρωπος ἀπὸ σας, που θα τοῦ ζητήσῃ το παιδί τοῦ ψωμί, θα δώσῃ εἰς αὐτό πέτραν;

Ματθ. 7,10 καὶ ἐὰν ἰχθὺν αἰτήσῃ, μὴ ὄφιν ἐπιδώσει αὐτῷ;

Ματθ. 7,10 Καὶ ἐὰν τοῦ ζητήσῃ ψάρι, μήπως θα τοῦ δώσῃ φίδι;

Ματθ. 7,11 εἰ οὖν ὑμεῖς, πονηροὶ ὄντες, οἴδατε δόματα ἀγαθὰ διδόναι τοῖς τέκνοις ὑμῶν, πόσῳ μᾶλλον ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς δώσει ἀγαθὰ τοῖς αἰτοῦσιν αὐτόν;

Ματθ. 7,11 Εὰν λοιπόν σεις οἱ ἄνθρωποι, που εἰσθε ἀτελεῖς καὶ διεφθαρμένοι ἀπὸ τὴν ἀμαρτίαν, ξέρετε νὰ δίνετε ωφέλιμα πράγματα εἰς τὰ παιδιά σας, πόσον μᾶλλον ὁ οὐράνιος καὶ πανάγαθος Πατὴρ σας θα δώσῃ ἀγαθὰ, καλὰ καὶ ωφέλιμα δώρα, εἰς ἐκείνους που τοῦ τα ζητοῦν;

Επιστολή 9^η ια

Ο χρυσός κανόνας

Ματθ. 7,12 Πάντα οὖν ὅσα ἂν θέλητε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, οὕτω καὶ ὑμεῖς ποιῆτε αὐτοῖς· οὗτος γάρ ἐστιν ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται.

Ματθ. 7,12 Λοιπόν, ὅσα θέλετε να κάνουν εις σας οι ἄνθρωποι, παρόμοια και σεις να κάνετε εις αυτούς. Διότι αὐτός εἶναι ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται, (δηλαδή να αγαπάτε τους άλλους και να φέρεσθε με αγάπην, ὅπως θέλετε να σας αγαπούν και να φέρωνται προς σας οι άλλοι).

Επιστολή 10^η ια

Η στενή πύλη και η δύσκολη οδός

(Λκ 13,24)

Ματθ. 7,13 Εἰσέλθετε διὰ τῆς στενῆς πύλης· ὅτι πλατεῖα ἡ πύλη καὶ εὐρύχωρος ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ἀπώλειαν, καὶ πολλοὶ εἰσὶν οἱ εἰσερχόμενοι δι' αὐτῆς.

Ματθ. 7,13 (Δυσκόλη βέβαια εἶναι, μάλιστα δε εις την αρχήν, η εφαρμογήν του χρυσού αυτού κανόνος της αγάπης). Αλλά αγωνισθήτε και προσπαθείτε να μπήτε στον δρόμον της αρετῆς ἀπὸ την στενήν πύλην. Διότι πλατεία μόνον εἶναι η θύρα και ευρύχωρος ὁ δρόμος, που εκτρέπει και οδηγεί τον ἄνθρωπον εις την ἀπώλειαν και πολλοὶ εἶναι ἐκεῖνοι, που με μεγάλην ευκολίαν εισέρχονται εις αὐτήν.

Ματθ. 7,14 τί στενή ἡ πύλη καὶ τεθλιμμένη ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς τὴν ζωὴν, καὶ ὀλίγοι εἰσὶν οἱ εὐρίσκοντες αὐτήν!

Ματθ. 7,14 Εξ αντιθέτου εἶναι στενή η θύρα και γεμάτος δυσκολίες και ταλαιπωρίες ὁ δρόμος, που οδηγεί εις την αιωνίαν ζωὴν και απαιτεῖται αγὼν κατὰ της αμαρτίας, δια να τον ακολουθήσῃ κανείς. Δια τούτο και ὀλίγοι εἶναι αυτοί, που τον εὐρίσκουν και τον ακολουθοῦν μέχρι τέλους.

Προσοχή από τους ψευδοπροφήτες (ψευτοδιδασκάλους).

(Λκ 6,43-44)

Ματθ. 7,15 Προσέχετε δὲ ἀπὸ τῶν ψευδοπροφητῶν, οἵτινες ἔρχονται πρὸς ὑμᾶς ἐν ἐνδύμασι προβάτων, ἔσωθεν δέ εἰσι λύκοι ἄρπαγες.

Ματθ. 7,15 Προσέχετε δε, να μη παρασυρθῆτε εἰς τὴν πλάνην ἀπὸ τοὺς κακοὺς διδασκάλους καὶ ψευδοπροφήτας, οἱ οἵοιτο ἔρχονται εἰς σας με τὸ ἐξωτερικὸν ἐνδυμα τῆς αθωότητος καὶ πραότητος τοῦ προβάτου, ἐνὼ ἀπὸ μέσα εἶναι ἄγριοι καὶ ἄρπαγες σαν λύκοι.

Ματθ. 7,16 ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτούς. μήτι συλλέγουσιν ἀπὸ ἁκανθῶν σταφυλὴν ἢ ἀπὸ τριβόλων σῦκα;

Ματθ. 7,16 Ἀπὸ τοὺς καρπούς των, δηλαδή ἀπὸ τὰ ἔργα των, θα τοὺς γνωρίσετε καλά. Μηπως τρυγούν ποτέ ἀπὸ τὰ ἀγκάθια σταφύλια ἢ ἀπὸ τὰ τριβόλια σύκα;

Ματθ. 7,17 οὕτω πᾶν δένδρον ἀγαθὸν καρποὺς καλοὺς ποιεῖ, τὸ δὲ σαπρὸν δένδρον καρποὺς πονηροὺς ποιεῖ.

Ματθ. 7,17 Ἐτσι καὶ κάθε δένδρον ἀγαθὸν καὶ ἡμέρον κάμνει καλοὺς καρπούς, ἐνὼ τὸ σάπιο καὶ βλαμμένο δένδρο κάνει καρποὺς ἐπιβλαβεῖς.

Ματθ. 7,18 οὐ δύναται δένδρον ἀγαθὸν καρποὺς πονηροὺς ποιεῖν, οὐδὲ δένδρον σαπρὸν καρποὺς καλοὺς ποιεῖν.

Ματθ. 7,18 Δεν εἶναι δε δυνατόν ποτέ δένδρον ἡμέρον να βγάλῃ ἐπιβλαβεῖς καρπούς οὔτε σάπιο δένδρο να βγάλῃ καλοὺς. (Ὁ ἀγαθὸς δηλαδή ἄνθρωπος εναρέτους πάντοτε πράξεις θα παρουσιάζῃ, ὁ δε πονηρὸς καὶ υποκριτής, εφ' ὅσον μένει εἰς τὴν πονηρίαν του, θα κάμνῃ ἔργα κακά).

Ματθ. 7,19 πᾶν δένδρον μὴ ποιοῦν καρπὸν καλὸν ἐκκόπτεται καὶ εἰς πῦρ βάλλεται.

Ματθ. 7,19 Καθε ὅμως δένδρον, που δεν κάμνει καλὸν καρπὸν, κόπτεται καὶ ρίπτεται εἰς τὴν φωτιάν.

Ματθ. 7,20 ἄραγε ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτούς.

Ματθ. 7,20 Ἄρα λοιπόν, δεν εἶναι δύσκολον να διακρίνετε τοὺς ψευδοπροφήτας καὶ υποκριτάς, διότι θα τοὺς γνωρίσετε πολὺ καλά ἀπὸ τὰ ἔργα των.

Επιστολή 12^η ια

Φαρισαϊσμός

Ματθ. 15,8 ἐγγίζει μοι ὁ λαὸς οὗτος τῷ στόματι αὐτῶν καὶ τοῖς χεῖλεσί με τιμᾷ, ἡ δὲ καρδία αὐτῶν πόρρω ἀπέχει ἀπ' ἐμοῦ·

Ματθ. 15,8 Ο λαός αυτός με πλησιάζει μόνον με το στόμα και με τιμά μόνον με τα χείλη (η ευσέβειά του δηλαδή περιορίζεται εις υποκριτικά λόγια), η δε καρδιά των απέχει πολύ από εμένα.

*

Ματθ. 15,11 οὐ τὸ εἰσερχόμενον εἰς τὸ στόμα κοινοῖ τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ τὸ ἐκπορευόμενον ἐκ τοῦ στόματος τοῦτο κοινοῖ τὸν ἄνθρωπον.

Ματθ. 15,11 Δεν μολύνει τον άνθρωπον αυτό που εισέρχεται στο στόμα, αλλά εκείνο που βγαίνει από το στόμα. Αυτό τον μολύνει”.

*

Πᾶσα φυτεία ἣν οὐκ ἐφύτευσεν ὁ πατήρ μου ὁ οὐράνιος ἐκριζωθήσεται.

Σε κάθε εποχή, φυτρώνουν διάφορα φυτά. Αφ' ενός μεν παρουσιάζονται άνθρωποι που αγαπούν την αλήθεια, πιστεύουν εις τον Χριστό, ακολουθούν, την χριστιανική ζωή και αποδίδουν καρπούς αρετής και είναι ενάρετοι. Αλλά συγχρόνως παρουσιάζονται και άνθρωποι πονηροί, εργάτες της αδικίας, εχθροί της ενάρετης ζωής, και γίνονται αιτία τόσων κακών μεταξύ των ανθρώπων. Η φυτεία αυτή όμως, όπως βεβαιώνει ο Κύριος, θα έλθει καιρός που θα ξεριζωθεί και θα εξαλειφθεί, για να βασιλεύσει η αλήθεια και η δικαιοσύνη».

Επιστολή 13^η ια

Προσοχή ποιος μας οδηγεί

Ματθ. 15, τυφλὸς δὲ τυφλὸν ἔὰν ὀδηγῇ, ἀμφοτέρωτεροι εἰς βόθυνον πεσοῦνται.

Ματθ. 15, εἰάν δε ἕνας τυφλὸς ὀδηγῇ ἕνα ἄλλον τυφλόν, θα πέσουν και οι δύο εις βαθύν λάκκον”.

*

Ματθ. 15,11 οὐ τὸ εἰσερχόμενον εἰς τὸ στόμα κοινοῖ τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ τὸ ἐκπορευόμενον ἐκ τοῦ στόματος τοῦτο κοινοῖ τὸν ἄνθρωπον.

Ματθ. 15,11 Δεν μολύνει τον άνθρωπον αυτό που εισέρχεται στο στόμα, αλλά εκείνο που βγαίνει από το στόμα. Αυτό τον μολύνει”.

Επιστολή 14^η ια

Προσοχή εις τα λεγόμενα

οὕτω νοεῖτε ὅτι πᾶν τὸ εἰσπορευόμενον εἰς τὸ στόμα εἰς τὴν κοιλίαν χωρεῖ καὶ εἰς ἀφεδρῶνα ἐκβάλλεται;

Ματθ. 15,17 Ἀκόμη δεν καταλαβαίνετε ὅτι εκείνο που εισέρχεται στο στόμα, προχωρεῖ εἰς τὴν κοιλίαν και απορρίπτεται στο αφοδευτήριο;

Ματθ. 15,18 τὰ δὲ ἐκπορευόμενα ἐκ τοῦ στόματος ἐκ τῆς καρδίας ἐξέρχεται, κάκεῖνα κοινοῖ τὸν ἄνθρωπον.

Ματθ. 15,18 Εκείνα ὅμως που βγαίνουν από το στόμα, ἐξέρχονται από τὴν καρδιά, και αυτά είναι που μολύνουν τον ἄνθρωπον.

Ματθ. 15,19 ἐκ γὰρ τῆς καρδίας ἐξέρχονται διαλογισμοὶ πονηροί, φόνοι, μοιχεῖαι, πορνεῖαι, κλοπαί, ψευδομαρτυρίαι, βλασφημίαι.

Ματθ. 15,19 Διότι από τὴν καρδιά βγαίνουν αμαρτωλαὶ σκέψεις και επιθυμίαι, φόνοι, μοιχεῖαι, πορνείαι, κλοπαί, ψευδομαρτυρίαι, βλασφημίαι.

Ματθ. 15,20 ταῦτά ἐστι τὰ κοινοῦντα τὸν ἄνθρωπον· τὸ δὲ ἀνίπτους χερσὶ φαγεῖν οὐ κοινοῖ τὸν ἄνθρωπον.

Ματθ. 15,20 Αυτά είναι που κάνουν ακάθαρτον ενώπιον του Θεού τον άνθρωπον· το δε να φάγη κανείς με άπλυτα χέρια, δεν μολύνει τον άνθρωπον (πνευματικά) ”.

Επιστολή 15^η ια

Η προπορευομένη του Ευαγγελίου λαμπάδα

«ἰδοὺ ἐγὼ ἀποστέλλω τὸν ἄγγελόν μου πρὸ προσώπου σου, ὃς κατασκευάσει τὴν ὁδὸν σου ἔμπροσθέν σου·

Μαρκ. 1,2 σύμφωνα με εκείνο που έχει γραφή στους προφήτας περί του Ιωάννου του Προδρόμου· “Ἴδού ἐγώ, λέγει ὁ Θεός δια τοῦ προφήτου Μαλαχίου, ἀποστέλλω τὸν ἀγγελιοφόρον μου ολίγον ἐνωρίτερα ἀπὸ σε, ὁ ὁποῖος καὶ θα προπαρασκευάσῃ τὴν ὁδὸν σου (δηλαδή τὰς ψυχὰς καὶ τὰς καρδίας τῶν ἀνθρώπων) δια νὰ σε υποδεχθούν”.

Μαρκ. 1,3 φωνὴ βοᾶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἐτοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους αὐτοῦ,

Μαρκ. 1,3 Καὶ ὁ σταλμένος αὐτός ἀπὸ τὸν Θεὸν ἀγγελιοφόρος εἶναι ἐκεῖνος, δια τὸν ὁποῖον ὁ προφήτης Ἡσαΐας εἶπε· “Φωνὴ ἀνθρώπου, ὁ ὁποῖος βοᾷ εἰς ἐρημον· ἐτοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου· κάμετε εὐθεῖς τοὺς δρόμους τοῦ (εὐθύνετε τὰς καρδίας σας) ”.

Πάντες ἀσθενεῖς ἐσμέν, δεῖ ἐκάστῳ γνῶναι τὴν ἐαυτοῦ ἀσθένειαν·
οὐ χρειᾶν ἔχουσιν οἱ ἰσχύοντες ἰατροῦ, ἀλλ’ οἱ κακῶς ἔχοντες· οὐκ ἤλθον καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν.

Μαρκ. 2,17 Καὶ ὅταν ἤκουσεν ὁ Ἰησοῦς αὐτοὺς τοὺς λόγους εἶπε· “δεν ἔχουν ἀνάγκην ἀπὸ ἱατροῦ οἱ υγιεῖς, ἀλλὰ οἱ ἀσθενεῖς· δεν ἤλθα στὸν κόσμον, δια νὰ καλέσω ἐκείνους ποὺ φαντάζονται ὅτι εἶναι δίκαιοι, ἀλλὰ ἤλθα νὰ καλέσω εἰς μετάνοιαν τοὺς ἁμαρτωλοὺς”.

Μαρκ. 2,20 ἐλεύσονται δὲ ἡμέραι ὅταν ἀπαρθῇ ἀπ’ αὐτῶν ὁ νυμφίος, καὶ τότε νηστεύσουσιν ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις.

Μαρκ. 2,20 Θα ἐλθουν δε ἡμέραι, κατὰ τὰς ὁποίας θα πάρουν βιαίως ἀνάμεσα ἀπὸ αὐτοὺς τὸν νυμφίον, δηλαδή ἐμὲ τὸν Διδάσκαλόν των, καὶ τότε θα πενθήσουν καὶ θα νηστεύσουν.

Μαρκ. 2,21 οὐδεὶς ἐπίβλημα ῥάκους ἀγνάφου ἐπὶ ῥάπτει ἐπὶ ἱματίῳ παλαιῷ· εἰ δὲ μὴγε, αἶρει τὸ πλήρωμα αὐτοῦ, τὸ καινὸν τοῦ παλαιοῦ καὶ χειρὸν σχίσμα γίνεται.

Μαρκ. 2,21 Κανείς δεν ράπτει επάνω εις ένα παλαιό ένδυμα τεμάχιον από καινούργιο ύφασμα· εάν όμως και το ράψη, τότε το καινούργιο μπάλωμα, που ερράφτηκε στο παλαιό ένδυμα, μαζεύει και κάνει το σχίσιμο του παλαιού πολύ μεγαλύτερο. (Η νέα δηλαδή διδασκαλία μου δεν ημπορεί να υπαχθή στους παλαιούς εξωτερικούς τύπους. Αν κάτι τέτοιο γίνη, και οι τύποι θα φθαρούν και οι διδασκαλία μου θα νοθευθή).

Μαρκ. 2,22 καὶ οὐδείς βάλλει οἶνον νέον εἰς ἀσκοὺς παλαιούς· εἰ δὲ μή, ῥήσσει ὁ οἶνος ὁ νέος τοὺς ἀσκοὺς, καὶ ὁ οἶνος ἐκχεῖται καὶ οἱ ἀσκοὶ ἀπολοῦνται· ἀλλὰ οἶνον νέον εἰς ἀσκοὺς καινοὺς βλητέον.

Μαρκ. 2,22 Και κανείς δεν βάζει μούστον σε παλαιά ασκιά. Εάν δε τυχόν και κάμη κάτι τέτοιο, ο μούστος σπάζει τα ασκιά, έτσι δε και το κρασί χύνεται και τα ασκιά καταστρέφονται. Αλλά πρέπει να βάζη κανείς μούστον εις καινούργια, γέρα ασκιά. (Οι Φαρισαῖοι και οι οπαδοί των είναι παλαιά ασκιά, που δεν ημπορούν να ανθέξουν εις την νέαν διδασκαλίαν μου. Αυτήν θα την παραλάβουν οι μαθηταί μου, νέοι και υγιείς κατά την ψυχὴν και την καρδίαν).

Επιστολή 16^η ια

Ισχύς εν τη ενώσει

Μαρκ. 3,24 καὶ ἐὰν βασιλεία ἐφ' ἑαυτὴν μερισθῇ, οὐ δύναται σταθῆναι ἢ βασιλεία ἐκείνη·

Μαρκ. 3,24 Εἰάν ἐνα βασίλειον χωρισθῇ εἰς ἐχθρικάς παρατάξεις ἀλληλοπολεμουμένας, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ σταθῇ καὶ νὰ ζήσῃ αὐτὸ τὸ βασίλειον.

Μαρκ. 3,25 καὶ ἐὰν οἰκία ἐφ' ἑαυτὴν μερισθῇ, οὐ δύναται σταθῆναι ἢ οἰκία ἐκείνη.

Μαρκ. 3,25 Καὶ εἰάν εἰς μίαν οἰκογένειαν διαιρεθοῦν τὰ μέλη μεταξύ των καὶ πολεμοῦν τὸ ἐνα τὸ ἄλλο, δὲν εἶναι δυνατόν νὰ σταθῇ καὶ νὰ ζήσῃ ἡ οἰκογένεια ἐκείνη.

16^η α

Προσοχή στις φιλίες και συμμαχίες

Μαρκ. 3,27 οὐδεὶς δύναται τὰ σκεύη τοῦ ἰσχυροῦ εἰσελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ διαρπάσαι, ἐὰν μὴ πρῶτον τὸν ἰσχυρὸν δῆσῃ, καὶ τότε τὴν οἰκίαν αὐτοῦ διαρπάσει.

Μαρκ. 3,27 Κανεὶς, εἰάν εἰσέλθῃ στο σπίτι του ἰσχυροῦ οἰκοδεσπότη, δὲν ἡμπορεῖ νὰ ἀρπάξῃ τὰ ἐπιπλα καὶ τὰ σκεύη, εἰάν πρῶτον δὲν δέσῃ αὐτὸν τὸν ἰσχυρὸν καὶ τότε θὰ διαρπάσῃ τὸ σπίτι του. (Καὶ ἐγὼ δὲν θὰ ἡμπορούσα νὰ ἐλευθερώσω ἀπὸ τὰ χέρια του σατανὰ τοὺς δαιμονιζομένους, εἰάν πρῶτον δὲν ἐνικούσα καὶ δὲν ἔδενα τὸν σατανάν).

16^η β'.

Στο πρόσωπο είναι όλα γραμμένα

«Ἀπὸ οράσεως ἐπιγνωσθήσεται ἀνὴρ, καὶ ἀπὸ ἀπαντήσεως προσώπου ἐπιγνωσθήσεται νοήμων.

Στολισμὸς ἀνδρός καὶ γέλως οδόντων καὶ βήματα ἀνθρώπου, ἀναγγέλλει τὰ περὶ αὐτοῦ». Σοφ. Σειράχ, ιθ'.29-30

Επιζτολή 17^η ια

Διδαχή διδαχών

Κυριακή Δ' Λουκά (του Σπορέως) Ευαγγ. Ανάγνωσμα: Λουκ.
η' 5-15

Εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύτην· Ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τοῦ σπεῖραι τὸν σπόρον αὐτοῦ. Καὶ ἐν τῷ σπείρειν αὐτὸν ὁ μὲν ἔπεσε παρὰ τὴν ὁδόν, καὶ κατεπατήθη, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατέφαγεν αὐτό· καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐπὶ τὴν πέτραν, καὶ φυὲν ἐξηράνθη διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἱκμάδα· καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐν τῷ μέσῳ τῶν ἀκανθῶν, καὶ συμφυεῖσαι αἱ ἄκανθαι ἀπέπνιζαν αὐτό· καὶ ἕτερον ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν τὴν ἀγαθὴν, καὶ φυὲν ἐποίησε καρπὸν ἑκατονταπλασίονα. Ἐπηρώτων δὲ αὐτὸν οἱ Μαθηταὶ αὐτοῦ λέγοντες· Τίς εἴη ἡ παραβολὴ αὕτη; Ὁ δὲ εἶπεν· Ὑμῖν δέδοται γινῶναι τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, τοῖς δὲ λοιποῖς ἐν παραβολαῖς, ἵνα βλέποντες μὴ βλέπωσι καὶ ἀκούοντες μὴ συνιῶσιν. Ἔστι δὲ αὕτη ἡ παραβολή· Ὁ σπόρος ἐστὶν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ· Οἱ δὲ παρὰ τὴν ὁδὸν, εἰσιν οἱ ἀκούσαντες· εἴτα ἔρχεται ὁ διάβολος, καὶ αἶρει τὸν λόγον ἀπὸ τῆς καρδίας αὐτῶν, ἵνα μὴ πιστεύσαντες σωθῶσιν. Οἱ δὲ ἐπὶ τῆς πέτρας, οἱ ὅταν ἀκούσωσι, μετὰ χαρᾶς δέχονται τὸν λόγον, καὶ οὗτοι ρίζαν οὐκ ἔχουσιν, οἱ πρὸς καιρὸν πιστεύουσι καὶ ἐν καιρῷ πειρασμοῦ ἀφίστανται. Τὸ δὲ εἰς τὰς ἀκάνθας πεσόν, οὗτοί εἰσιν οἱ ἀκούσαντες, καὶ ὑπὸ μεριμνῶν καὶ πλούτου καὶ ἡδονῶν τοῦ βίου πορευόμενοι συμπνίγονται, καὶ οὐ τελεσφοροῦσι. Τὸ δὲ ἐν τῇ καλῇ γῇ, οὗτοί εἰσιν, οἱ τινες ἐν καρδίᾳ καλῇ καὶ ἀγαθῇ, ἀκούσαντες τὸν λόγον, κατέχουσι, καὶ καρποφοροῦσιν ἐν ὑπομονῇ. Ταῦτα λέγων ἐφώνει· Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν, ἀκούετω.

Νεοελληνικὴ ἀπόδοση

Εἶπε ὁ Κύριος αὐτὴ τὴν παραβολή «Βγήκε ὁ σποριάς γιὰ νὰ σπείρει τὸ σπόρο του· καθὼς ἔσπερνε, μερικοὶ σπόροι ἔπεσαν στὸ δρόμο, ὅπου καταπατήθηκαν καὶ τοὺς ἔφαγαν τὰ πουλιά. Ἄλλοι ἔπεσαν στὶς πέτρες καὶ, ὅταν φύτρωσαν, ξεράθηκαν, γιὰτὶ δὲν εἶχε υγρασία. Ἄλλοι σπόροι ἔπεσαν ἀνάμεσα σὲ αγκάθια καὶ, ὅταν αὐτὰ φύτρωσαν μαζί τους, τοὺς ἐπνίξαν. Ἄλλοι ὁμῶς ἔπεσαν στὸ γόνιμο ἔδαφος, φύτρωσαν καὶ ἔδωσαν

καρπό εκατό φορές περισσότερο». Οι μαθητές του τότε τον ρώτησαν: «Τι σημαίνει η παραβολή αυτή;» Εκείνος τους απάντησε: «Σ' εσάς έδωσε ο Θεός να γνωρίζεται τα μυστήρια της βασιλείας του Θεού, ενώ στους υπολοίπους αυτά δίνονται με παραβολές, ώστε να κοιτάζουν και να μη βλέπουν και ν' ακούνε αλλά να μην καταλαβαίνουν». «Η παραβολή αυτή σημαίνει το εξής: Ο σπόρος είναι ο λόγος του Θεού. Οι σπόροι που έπεσαν στο δρόμο είναι εκείνοι που άκουσαν το λόγο του Θεού, έρχεται όμως ύστερα ο διάβολος και τον παίρνει απ' τις καρδιές τους, για να μην πιστέψουν και σωθούν. Οι σπόροι που έπεσαν στο πετρώδες έδαφος είναι εκείνοι που, όταν ακούσουν το λόγο, τον δέχονται με χαρά, δεν έχουν όμως ρίζα· γι' αυτό πιστεύουν για λίγο διάστημα και, όταν έρθει ο καιρός της δοκιμασίας, απομακρύνονται. Αυτοί που έπεσαν στ' αγκάθια είναι εκείνοι που άκουσαν το λόγο, συμπορεύονται όμως με τις φροντίδες, με τον πλούτο και τις απολαύσεις της ζωής, πνίγονται απ' αυτά και δεν καρποφορούν. Με το σπόρο που έπεσε στο γόνιμο έδαφος εννοούνται όσοι άκουσαν το λόγο με καλή και αγαθή καρδιά, τον φυλάνε μέσα τους και καρποφορούν με υπομονή». Αφού τα είπε όλα αυτά, πρόσθεσε με έμφαση: «Όποιος έχει αυτιά για ν' ακούει ας τα ακούει».

Σχολιασμός

Η Παραβολή του σπορέως, αναφέρετε σε κάποιο γεωργό ο οποίος έσπερνε σπόρους στο χωράφι του, όμως μερικοί από τους σπόρους που έπεφταν στο δρόμο του χωραφιού είχε ως αποτέλεσμα να καταπατούνται και να καταστρέφονται από τους διαβάτες και άλλοι να γίνονται τροφή από διάφορα πτηνά του ουρανού. Άλλοι σπόροι λόγω της πετρώδης μορφολογίας του εδάφους ξεραίνονταν επειδή δεν υπήρχε υγρασία. Άλλοι πάλι σπόροι έπεσαν σε έδαφος γεμάτο από σπόρους αγκαθιών, και όταν βλάστησαν, τους έπνιζαν τα αγκάθια τελείως. Και άλλοι σπόροι έπεσαν στην εύφορη γη και έκαναν καρπό εκατό φορές περισσότερο.

Οι μαθητές ακούοντας με πολύ προσοχή, ζήτησαν από τον Κύριο να τους εξηγήσει την σημασία της συγκεκριμένης παραβολής. Ο Κύριος άρχισε λέγοντας πως ο σπόρος συμβολίζει το λόγο του Θεού. Προβάλλεται όμως το ερώτημα γιατί ο Κύριος να θέλει να παρομοιάσει τον λόγο του με σπόρο; Διότι, όπως ο σπόρος μέσα του διαθέτει αρκετά συστατικά και μέσα στο χώμα εξελίσσεται σε ζωντανό οργανισμό, έτσι και ο λόγος του Θεού, όταν πέσει στις

καρδιές μας, έχει τη δυνατότητα να ριζώσει μέσα μας και να φανούν οι καρποί του στον εξωτερικό άνθρωπο. Διότι ο λόγος του Θεού είναι φορτισμένος με ζωή, με θεία χάρη. Όπως ο σπόρος, αυτό το δυναμικό στοιχείο της φύσης, κρύβει μέσα του το μυστήριο της δημιουργίας και της ζωής, έτσι και ο λόγος του Θεού μας μεταμορφώνει εσωτερικά και μας μεταγγίζει την «ὄντως ζωή». Ο σπόρος είναι ίδιος, πέφτει όμως σε διάφορα μέρη, γι' αυτό και το αποτέλεσμα είναι διαφορετικό. Ο λόγος του Θεού προσφέρεται και απευθύνεται σε κάθε άνθρωπο αδιακρίτως. Δεν είναι προνόμιο κάποιων, αλλά δικαίωμα και δωρεὰ όλων. Ο Χριστὸς είναι ο «ἀεὶ σπείρων τὸν σπὸρον τῆς αἰωνίου ζωῆς». Ο Κύριος στη συνέχεια ερμηνεύει τα διάφορα μέρη του χωραφίου της παραβολῆς. Το ἔδαφος κοντά στο δρόμο, συμβολίζει εκείνους τους ανθρώπους που τυπικά ακούνε απλῶς το λόγο, δυστυχῶς όμως στην συνέχεια παραχωροῦν ἔδαφος διάβολο με τραγική ἐπίπτωση να ἔλθει μέσα τους και να ἀφαίρεση το θείο λόγο ἀπὸ τις καρδιές τους. Το πετρώδες ἔδαφος συμβολίζει τους ἐνθερμους υποστηρικτὲς του θείου λόγου, όμως ὅταν ἔλθει ο καιρὸς τῆς δοκιμασίας, του διωγμοῦ και των πειρασμῶν παραδίνουν τα ὅπλα προδίδοντας την πίστη. Και ἡ γη με τα ἀγκάθια δηλώνει εκείνους που ἀκούσαν το λόγο του Θεοῦ κάνοντας συνάμα τα πρῶτα βήματα στα μονοπάτια τῆς πίστεως. Ὅλα αυτά όμως χάνονται στην μανία που διακατέχονται για πρόσκαιρα πλοῦτη και κατάκτηση τῆς ὕλης. Υπάρχουν όμως και οι καρδιές που μοιάζουν με γη ἀγαθή και εὐφορη. Εἶναι οι ἄνθρωποι εκείνοι που με καλοπροαίρετη καρδιά ἀκούσαν και κατανόησαν το θείο λόγο και τον κρατοῦν σφικτὰ μέσα τους, και καρποφοροῦν τις ἀρετὲς δείχνοντας υπομονή στους πειρασμούς που συναντοῦν στην ἀσκηση τῆς πνευματικῆς ζωῆς.

Μπορούμε λοιπὸν με βάση την παρούσα παραβολή να διαχωρίσουμε τους ανθρώπους σε τρεῖς κατηγορίες ὅπου μέσα στις ψυχές τους ἀπουσιάζει ἡ γόνιμη γη. Και οι τρεις αυτές κατηγορίες ἀνθρώπων κυριαρχοῦν ἰδιαιτέρως σήμερα. Ἐνῶ τόσο πλοῦσια ἀκούγεται στις μέρες μας στην πατρίδα μας ο λόγος του Θεοῦ, τόσα κηρύγματα και ομιλίες και βιβλία και εκπομπές, πολλοὶ δεν ἔχουν διάθεση να τον ἀκούσουν. Δυστυχῶς οι περισσότεροι ἀπὸ ἐμὰς πνίγονται μέσα στον λαβύρινθο και κυκεῶνα τῆς καθημερινότητας, κυρίαρχα στοιχεῖα αὐτῆς τῆς καθημερινότητας εἶναι τα οικογενειακά και οικονομικά προβλήματα, τι θα μας προσφέρει το

χαζοκούτι δηλαδή η τηλεόραση, πως θα διασκεδάσουμε, τι θα διαβάσουμε στο περιοδικό. Και η κατάσταση αυτή διαιωνίζεται από γενιά σε γενιά. Εάν η καρδιά μας μείνει ακαλλιέργητη, θα χερσώσει, θα πετρώσει, θα γεμίσει αγκάθια, δεν θα καρποφορήσει.

Είναι σημαντικό να καταλάβουμε ότι η μελέτη του θείου λόγου δεν αφορά μόνο τους θεολόγους και τους Ιερωμένους. Αποτελεί καθολική υποχρέωση, προσπάθεια από κάθε Χριστιανό. Κρίνεται επιτακτική ανάγκη να πάρουμε το μήνυμα που αναβλύζει μέσα από την Αγία Τράπεζα που δεν είναι άλλο από την πιστή υπακοή στον λόγο του Θεού όσα δηλαδή ο Ιερέας μεταφέρει μέσα από το Ευαγγέλιο αλλά και το μυστήριο της Θείας Ευχαριστίας.

Προέχει λοιπόν, μας τονίζει η Εκκλησία, ότι πως μονόδρομος για την σωτηρία μας είναι η γνωριμία με το Χριστό-σπορέα και η κατά χάριν ένωση μαζί του μέσω των μυστηρίων. Προσοχή λοιπόν χρειάζεται να μην παραπλανηθεί κανείς, αλλά να συνδεθεί με την όντως ζωή, τον Θεάνθρωπο Ιησού, και να αποδώσει καρπούς πνευματικούς, ζώντας μια όσο το δυνατόν αγία και σε εγρήγορση ζωή, εν μετανοία, εν υπομονή και εν ταπεινώσει.

<http://www.imconstantias.org.cy/26007-2/>

Επιστολή 18^η ια

«Πᾶσα φυτεία, ἣν οὐκ ἐφύτευσεν
ὁ Πατήρ μου ὁ οὐράνιος, ἐκριζωθήσεται» (Ματθ. 15,13)
Το ἔργο που ἦλθε να κάμει ο Χριστός στον κόσμο,
μοιάζει με μία φυτεία. Απεσταλμένος από τον Θεό
γεωργό, ανέλαβε να καλλιεργήσει τις ψυχές και να
φυτεύσει σ' αυτές το σπόρο της αλήθειας, τη
δικαιοσύνης, της αγιότητας. Αλλά συγχρόνως ο εχθρός
της αλήθειας διάβολος εργάζεται και αυτός, για να
καλλιεργήσει μεταξύ των ανθρώπων την πλάνη, την
απιστία, την διχόνοια, την φαυλότητα, την έχθρα και το
μίσος και άλλα κακά. Με την προσπάθεια αυτή, που
συνεχίζεται μέχρι σήμερα και σε κάθε εποχή, φυτρώνουν
διάφορα προϊόντα. Αφενός μεν παρουσιάζονται άνθρωποι
που αγαπούν την αλήθεια, πιστεύουν στον Ιησού Χριστό,
ακολουθούν τη χριστιανική ζωή και αποδίδουν καρπούς
αρετής και είναι ενάρετοι. Αλλά συγχρόνως
παρουσιάζονται και άνθρωποι πονηροί, εργάτες της
αδικίας, εχθροί της ενάρετης ζωής και γίνονται αιτία
τόσων κακών μεταξύ των ανθρώπων. Η φυτεία όμως
αυτή, όπως βεβαιώνει ο Κύριος, θα έλθει καιρός που θα
ξεριζωθεί και θα λείψει, για να βασιλεύσει η αλήθεια και
η δικαιοσύνη.

18^η α

Προσοχή εις τα ακουόμενα

Μαρκ. 4,24 Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· βλέπετε τί ἀκούετε. ἐν ᾧ μέτρῳ μετρεῖτε, μετρηθήσεται ὑμῖν, καὶ προστεθήσεται ὑμῖν τοῖς ἀκούουσιν.

Μαρκ. 4,24 Καὶ ἔλεγεν εἰς αὐτούς· “προσέχετε εἰς αὐτά που ἀκούετε· με ὅποιο μέτρο προσοχῆς καὶ ἀγαθῆς διαθέσεως ἀκούετε καὶ ἐννοεῖτε, με τὸ αὐτὸ μέτρο θὰ σας δοθῇ ἀπὸ τὸν Θεόν ἢ γνώσις καὶ ἡ σοφία. Καὶ ἀκόμη περισσότερο.

Επιστολή 19^η ια

Παραβολή της αυξύσεως του σπόρου

Μαρκ. 4,26 Καὶ ἔλεγεν· οὕτως ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ὡς ἂν ἄνθρωπος βάλη τὸν σπόρον ἐπὶ τῆς γῆς.

Μαρκ. 4,26 Καὶ ἔλεγεν· “ἐτσι ομοιάζει ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, με ἓνα ἄνθρωπον που ρίπτει τὸν σπόρον εἰς τὴν γῆν.

Μαρκ. 4,27 καὶ καθεύδῃ καὶ ἐγείρηται νύκτα καὶ ἡμέραν, καὶ ὁ σπόρος βλαστάνῃ καὶ μηκύνῃται ὥς οὐκ οἶδεν αὐτός.

Μαρκ. 4,27 καὶ ἔπειτα κοιμάται καὶ σηκώνεται νύκτα καὶ ἡμέραν, χωρὶς να φροντίζει δια τὴν βλάστησιν τῆς σποράς καὶ ὁ σπόρος βλαστάνει καὶ μεγαλύνει κατὰ ἓνα μυστηριώδη τρόπον, που δὲν τὸν γνωρίζει ὁ γεωργός.

Μαρκ. 4,28 αὐτομάτῃ γὰρ ἡ γῆ καρποφορεῖ, πρῶτον χόρτον, εἶτα στάχυν, εἶτα πλήρη σίτον ἐν τῷ στάχυϊ.

Μαρκ. 4,28 Διότι μόνη τῆς ἡ γῆ καρποφορεῖ, βλαστάνει δηλαδή, πρῶτον τὸν χόρτον, ἔπειτα τὸν στάχυν καὶ ὕστερα τὸν μεστωμένον καὶ πλήρη σίτον μέσα στον στάχυν. (Ἡ αὐξήσις τῆς χριστιανικῆς ζωῆς γίνεται ἀπὸ τὸν Θεὸν κατὰ ἓνα μυστηριώδη τρόπον, που δὲν υποπίπτει ἀμέσως εἰς τὴν ἀντίληψιν τοῦ ἀνθρώπου).

Μαρκ. 4,29 ὅταν δὲ παραδῶ ὁ καρπός, εὐθέως ἀποστέλλει τὸ δρέπανον, ὅτι παρέστηκεν ὁ θερισμός.

Μαρκ. 4,29 Ὅταν δὲ ὁ καρπός ωριμάσῃ καὶ εἶναι ἐτοιμὸς πρὸς θερισμόν, ἀμέσως ὁ γεωργός ἀποστέλλει τὸν θεριστὴν με τὸ δρεπάνι, διότι ἔχει φθάσει ὁ καιρὸς τοῦ θερισμοῦ”.

Σημ. Πάντοτε ὁ Θεὸς κατὰ πολλοὺς τρόπους ἀπαντᾷ εἰς τὰς ἀπορίας καὶ πληροφορεῖ τοὺς πιστοὺς περὶ τοῦ θελήματός του).

19^η α

Κανείς στον τόπο του δεν άγιασε

Μαρκ. 6,4 οὐκ ἔστι προφήτης ἄτιμος εἰ μὴ ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ καὶ ἐν τοῖς συγγενέσι καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ.

Μαρκ. 6,4 πουθενά ἄλλου δὲν ἀρνούνται νὰ τιμήσουν ἓνα προφήτην, εἰ μὴ μόνον εἰς τὴν πατρίδα τοῦ μεταξύ των συγγενῶν τοῦ καὶ των οικιακῶν του.

Επιστολή 20^η ια

Αντί τοῦ Θεοῦ, κρατεῖτε τὴν παράδοσιν τῶν ἀνθρώπων

Μαρκ. 7,8 ἀφέντες τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ κρατεῖτε τὴν παράδοσιν τῶν ἀνθρώπων

Μαρκ. 7,8 σεις ἀφήσατε τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ καὶ κρατεῖτε τὴν παράδοσιν τῶν ἀνθρώπων

Μαρκ. 7,9 καλῶς ἀθετεῖτε τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ ἵνα τὴν παράδοσιν ὑμῶν τηρήσητε.

Μαρκ. 7,9 πολὺ εὐκόλα με τὴν ἰδέαν ὅτι καλῶς πράττετε, παραβαίνετε τὴν ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ δια να τηρήσετε τὴν παράδοσί σας.

20^η α

Μαρκ. 7,13 ἀκυροῦντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ τῇ παραδόσει ὑμῶν ἢ παρεδώκατε. καὶ παρόμοια τοιαῦτα πολλὰ ποιεῖτε.

Μαρκ. 7,13 Καὶ ἐτσι ἀχρηστεύετε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ με τὴν παράδοσίν σας, τὴν ὁποίαν ἔχετε παραδώσει στὸν λαόν. Καὶ πολλὰ τέτοια παρόμοια κάνετε”.

Ενότητα 2" ΕΜΜΕΤΡΑ 2021 – 2022

Επιστολή 21" ια

«Η ζωή αεί εικάζει*»

1

«Θάλασσα είναι η ζωή,
Και βάρκα η καρδιά μας.
Πότε ο νους πότε η ψυχή,
Ελέγχουν τα σκαριά μας.

2

Οι κίνδυνοι στην πορεία της,
Μέσα, έξω, συμπαλεύουν,
Ποιος ευκαιρία για να βρει,
Με λύσσα το γυρεύουν.

3

Πάντα ορθοί στο νου, με προσευχή**,
Φρόνηση και περίσκεψη
Μπρος στις 'θαλασσοταραχής τα κύματα',
Σειρίνων τα συρίγματα,
Μα, και εις τα εις ένδον ημών, ρήγματα».

(*= η ζωή πάντοτε απεικονίζει, διδάσκει, μιλά με εικόνες)

{** «άνευ Αυτού ού δύνασθε ποιείν ουδέν», (πάντα ες όλεθρον.π.ε.)}.

(«εν τη χειρί δε Αυτού πάσα φρόνησις και εργασιών επιστήμη»).Σοφ.

Σολ.δ'.14

8^η Νοεμβρίου, 2021

Επιστολή 22^α ια

Στην χθεςινογεννημένη παγκοσμιοποίηση

1

Η παγκοσμιοποίηση, στους πυλώνες της στημένη,
γελά σαν μεγάλη θεά, και πολυδοξασμένη,

2

Μα ο Θεός αγαπά μια άλλη, που από χρόνους στηρίζει,
ειρήνη την λένε, στην απλή εστηριγμένη σωφροσύνη.

3

Η μεν τραπέζια στήνει πολυέξοδα,
μπροστά της δεν βλέπει,
έχει αψηλά την μύτη σκωμένη,
στους δρόμους την βλέπω με το πέπλο της,
κερατοπερατομπερδεμένη,
γιατί για να σκύψει δεν μπορεί,
φοβάται μπας και ο κόλος της φανεί,
και στέκει αμίλητη και αποσβολωμένη,
της αμυαλιάς της σύγχρονης ξεπαρθενοκαραβοτσακισμένη.

4

Έτσι πεθαίνουν όσα γεννιούνται από τα σύγχρονα τέρατα,
κοντά ή μακριά αν έχουν κερατοπέρατα·
γιατί για να σταθείς ορθός μες στη ζωή,
της καθαρότης νάχεις περάσει πρέπει πρώτα το καμίνι,
που όπως και στις θαλασσοτρικυμίες,
το καράβι σε λιμάνι για να μπει,
πρέπει κι ο καπετάνιος και το πλήρωμα μαζί,
να το ποθούν ισάξια, για να γίνει.

5

Άστε λοιπόν, να βολοδέρνουνε του κόσμου τα στοιχειά,
θα πάθουνε πολλά όσο να μορφωθούνε,
ώσπου τους έμπειρους να σεβαστούν,
και μάθουν σοβαρά να τους ακούνε,
μα και σαν αιώνιους φαροδηγούς,
να τους ξαναεμπιστευτούνε.

Ίσημ. (γιατί ως ασεβείς και άσωτοι, προκύψανε εγιοί μου,
και ως αχάριστοι με εξόρισαν να μην μ' ακούν.

μα όπως πάνε, τόπο τους τόσο, όσο για να αυτοταφούν.
σαν κληρονόμοι μου, θα πάρουν απ' την γη μου)}. —

Επιστολή 23^η ια^{ον}

Προς πάντα ενδιαφερόμενον

Θυμός, σε γλώσσα για να καταλαβαινόμαστε

(υποταχείτε το 99,9 % στο 0,1%)

Σήμερα, 30 /1 / 2022, πέντε ημέρες μετά την άγρια χιονοθύελλα, όλοι οι αρθρογράφοι, οι σχολιαστές, εφημερίδων και τηλεραδιοσταθμών, καταρώνται την αποτυχημένη κυβέρνηση...και η μαύρη μου η τύφλα που σε όλα της τα γραπτά τα έχει βάνει με αυτόν τον ακατονόμαστα αδιόρθωτο λαό, συνεχίζω να λέω: Άχ βρε μαύροι(τρόπος έκφρασης συγχωρια-νών μου). πού πάτε; σαν αλλήθωροι και τότε σαν γαύροι, σε μια εποχή σαν τα μυαλά σας σε σύγχυση και μαύρη! λέγω λοιπόν, αχ βρε μαύροι, γιατί κανέναν κοντυλοφόρο δεν βρέθηκε να ξεμπροστιάσει εξ ίσου με την κυβέρνηση, αυτόν τον Λαό αλλά και εσάς, ΜΜΕ, λες και είστε άμοιροι ευθυνών, ώ ανεύθυνοι και επιπόλαιοι, καθηγητές της κάθε του λαού ανοησίας, και του οχαδελφισμού του, οδηγητές, αλλά και όλοι εσείς που κατεβαίνετε μέσα στην θύελλα, χωρίς ουσιαστικό λόγο, με τα τέσσερα επί τέσσερα, ή με απλώς με τα τέσσερα, και γεμίζετε τους δρόμους με τα αυτοκίνητά σας, χωρίς αλυσίδες, αλλά με προσωπίδες, χωρίς σωσίβια, χωρίς προετοιμασία για κάθε ενδεχόμενο εκ της κακοκαιρίας, παρά ξέρετε μόνο να καταγγέλετε, ή να κάνετε τον ήρωα, για μια μη χρειαζόμενη προσπάθεια, και για απαγορευτικά λογικής κυκλοφορίας, αλλά για απύθμενο βάθος ανοησίας. και έτσι συνεχίζετε να ζείτε με μια νοοτροπία χωρίς αντίκρισμα ευθύνης, (για καταιγίδες, χιονοθύελλες, και λιμνόμενες συμφορές, για απρονοησίες και λογής, λογής ζαβολιές), αλλά με αλληλοκάλυψη και επιβράβευση της υμών αφροσύνης, λες και ο καπετάνιος ενός σκάφους, είναι για μη τυχόν και σπάσουν τα αυγά και τα κανάτια του καταστρώματος, και όχι να φτάσει το σκάφος στο λιμάνι.

Πώς γίνετε να αντιμετωπίσεις θύελλα χωρίς προβλήματα, πώς να περάσεις ποταμό χωρίς βρεγμό(βρέξιμο), πώς να ανέβεις σε βουνό χωρίς γκρεμό;

Άχ βρε μαύροι, σας έφαγε και ο ψευτοπροοδευτισμός και βιάζετε ακόμα και το περιβάλλον σας το φυσικό, την αυλή σας, την Πάρνηθα, ενώ την γεμίσατε με λύκους και κερασφόρους έχιδνας, τώρα γίναν τους πολλά και μπαινοβγαίνουν στις αυλές σας, και εκεί που είχατε του λωποδύτες και τους ληστές τους δίποδους, τώρα έχετε και φαρμακερούς δράκους και αγέλες λύκων τρομοκράτες απρόβλεπτους.

εσείς αγωνίζεστε να βρείτε να φάτε σάρκες και επειδή πρόσφορες σας είναι αυτές της εκάστοτε κυβέρνησης ορμάτε ποιος ποιον να προφθάσει, και δεν εσωπτρεύετε(εισοπτρίζετε) για μια δική σας εσωδιερεύνηση.

Άχ βρε μαύροι, που νομίζετε ότι εσείς είστε μόνο, και όλη η Ελλάδα είναι υποχρεωμένη την ανοησία των Νεοαθηναίων να ανέχεται με πόνο, με όλα τα κνώδαλα, που πήραν στα χέρια μικρόφωνα για καμάκια, όλα έτοιμα χωρίς πόνο για ψυχοφόνο.

Άχ βρε μαύροι, με μαύρα γράμματα σας γράφω με από αγάπη, με πόνο, πόσο χαμηλά έχετε πέσει, δεν το βλέπετε, και νομίζετε ότι πάντα θα τρώτε από ένα ατελείωτο 'λέσι' (επιδοτούμενοι από μια Ελλάδα εξανδραποδούμενη), ενώ ταυτόχρονα κάνετε σε κάποιους άλλους τον εαυτό σας πεσκέσι.

Μαύρος εγώ, μαύροι κι εσείς, θύματα μιας μαύρης νέας εποχής, βιασμών Γλώσσας, Γραφών, Ιστορίας, Μύθων, και Ιερών Καταγραφών, βιασμού των φύλων και βία οπαδοί να γίνουμε, των ομοφυλοφίλων, βιασμού παραδοσιακών και θρησκευτικών αξιών και αποδοχής δοξασιών.

είναι μαύρη η νέα εποχή βιασμού του φράχτη, και φτάσατε στο χείλος άγριου καταρράχτη. Αίσχος

ΐσημ.1: ουαί υμίν, οι μη διαμαρτυρόμενοι, σχολιαστές, δημοσιογράφοι, καθηγητές, αρθρογράφοι, λογοτέχνες, θεολόγοι, κληρικοί και άσχετοι κοντυλοφόροι, Γλώσσας βιαστές, ιστορίας, μύθων, Γραφών, και ιερών καταγραφών, μαζί και οι αντιεμβολιαστές, αναρχικοί και εξτρεμιστές, ψευτοπροοδευτικοί και ψευτοσοσιαλι(η)στές, πολίτες και πολιτικοί, ευκαιριακοί διαπομπευτές, ομαδικοί διαμαρτυρευτές, κακούπραματευτές, που όλοι γίνετε ειδικοί, στρατηγοί, δεκανείς και ανθυποϋπερϋπουρ γοί και υπερπρωθυπουργοί, του Θεού εγκαταλειπτές αυτουργοί και των εγκαταλειπτών ηθικοί συναυτουργοί, και επί πολλών πολύ καταυτουργοί.

Αφήσατε Κλασσική Παιδεία και Ορθοδοξία, που διδάσκουν ορθή και τελεία παιδεία, και πορεύεστε εν αταξία. Αλλά υπάρχει δίκης Οφθαλμός, των πάντων κριτής, ώ τυφλοί εκ γενετής, ώ ανομοούντες διακενής που δεν Του ξεφεύγει ποτέ και κανείς, δίκαιος, ή Φαρισαίος υποκριτής.

σημ.2: «Τα λάθια πάντα λάθια γεννάνε, ως να πείτε τα στραβά του ανθρώπου.

πού 'μαθε μέσα σε αυτά να κολυμπάει κι όταν πνίγεται, το σωστό να πολεμάει. Ακόμα γέγραπται: «Ζητάτε και θα σας δοθεί, ερευνάτε και θα βρείτε, κτυπάτε και θα σας ανοιχθεί η πόρτα. Διότι καθένας που ζητά, λαμβάνει, και καθένας που ερευνά, βρίσκει» (Ματθ. 7,7-8)

Ο Πίνδαρος δε μας λέγει:

«Μα λυπάμαι που οι άνθρωποι ανταμείβουνε με φθόνο .
Όσους έργατα καλά μας κάνουν με προσπάθειες και πόνο».

Δημήτριος ο Ανορθογράφων

31 / 1 / 2022

Επιστολή 24^η ια

Πώς παραμένουμε πάντα έτσι:

1

«Διχογνωμούμε όλοι για εμβολιασμό και αντιεμβολιασμό,
και δεν κοιτάμε να μονιάσουμε σ' αυτά που μας βασανίζουν,
μας γκρέμισαν τους ισχυρούς πύργους – κοινωνίας δεσμούς,
και τρωγόμαστε για ολιγωρίες και γελοιότητες και
προκαλούμε στα θεμέλια κραδασμούς.

2

Και παραμένουμε οι μεν ανεμβολίαστοι,
κι όποιον πάρει ο χάρος,
οι δε σαν δειλοί και ένοχοι, κάποιου χαλασμού,
δεν παίρνουν μέτρα δραστικά, λείπει το θάρρος,
και πορευόμαστε τον δρόμο του χαμού.

3

Μας γκρέμισαν ιδανικά αξίες κι Εκκλησίες, παραδόσεις,
οικογένεια, γλώσσα και σχολεία,
μη βλέποντες που ανερώτητα μας άλλαξαν πορεία,
και τώρα τρωγόμαστε μέσα στη σύγχυση που μας άφησαν να
περιέλθουμε, και συμπεριφερόμαστε μεταξύ μας, σαν τα'
άγρια θηρία». –

Επιστολή 25^η ια

Τόσον μας ηγάπησαν οι άσπονδοι φίλοι μας

«Τόσον μας ηγάπησαν οι άσπονδοι φίλοι μας, ώστε έκπαλαι αυτοί έτυχον ονομασίας, καταγωγήν δηλούσαν, ως Ιταλίας Ιταλοί, Γαλλίας Γάλλοι... αλλά πού το Ελλάς και Έλλην; Γιατί τους έβγαζε τα μάτια το όνομα που σημαίνει φως, και μας αλλάξαν εμάς τα φώτα και τα φώτα μας, τα κρατήσαν να βλέπουν αυτοί και εμάς να μας τα δίνουν τόσα όσα για να ψαχνόμαστε μες στο σκοτάδι. (μέχρι σήμερα μας παρακρατούν τα πρωτότυπα γραπτά των αρχαίων μας προγόνων).

Και συνεχίζουν να μας πολεμάνε σαν εχθροί, κι όπου βοηθάνε είναι για δεν τους παίρνει, άλλού να κοιτάνε σαν στραβοί, μα τα δεκανίκια τους ελληνικοί είναι φανοί, και την στραβάδα και πολύ δεν τους την επιτρέπουν, γιατί στο βάθος φοβούνται εκδικιά, βγαλμένη μέσα απ' τις αρχαίες τραγωδίες, που ενώ νομίζουνε πως είναι ασφαλείς, γρήγορα και απρόβλεπτα περιέρχονται, σε δίνες και θυσίες.

και ενώ έπρεπε να είμαστε το φως, μας έχουν σαν λύχνους, και αντί να προηγούμεθα και αυτοί να είναι έποντες, παραμένουμε ως αδίκως πάσχοντες και αυτοί ως κρυφίως κλέπτοντες. —

Επιστολή 26^η ια

Έρω

1

έρως –το κέρδος είναι μέγα, κι αν ο κόπος ολίγος,
έλξης του παντοδύναμη, σε πάθος και σε σφρίγος.

2

Ναι, απ' αυτόν ακμάζει η ζωή, 'π' αυτόν γεννοβολιέται,
ότι στον κόσμο τούτο, ζη ή σήπεται, μα πάλι ξαναγεννιέται.

3

Μα του γέρου ο έρως, για την σοφή ανάγνωση του φτάνει,
του δε νιου, της φύσης, για έρωτα, κάθε καιρός του κάνει.

4

Του νιου ο γονιός σ' αυτό, του παραστέκεται, φορές πολλές,
πως κάνει του, σάμπως στραβά τα μάτια·
μα τούτο σοφό μη λογισθεί, τέτοια κι αν μολογούνται,
μορφές και συμπεριφορές, σύντροπες όλες, ναι λογιούνται.

6

Καλύβα μηδέ έρωτα, τέλεια δεν σκαρώνεις,
γιατί, πρώτα πά' η καρδιά, το πού η λογική μαλώνει.

7

Μα του έρωτα του Θεϊκού, που είν' αψηλή η βαθμίδα,
μόνιμα η αγάπη εκεί μέσα ζει, τέλεια, χωρίς περίσσια
συμβουλή, χωρίς παρανυχίδα». –

Επιστολή 27^η ια

Η ΣΥΝΗΘΕΙΑ ΤΗΣ ΠΡΟΔΟΣΙΑΣ

Πώς μας έγινε συνήθεια η προδοσία;
γιατί δεν το καταλαβαίνομε ότι προδίδομε;
Πόσες και πόσες οι Προδοσίες;
Γιατί δεν βλέπουμε όλοι όπως οι Άγιοι;
Γιατί δεν βλέπουμε τα Θαυμάσια του Θεού;
Γιατί δεν ακούμε τα θελήματα του Θεού;
Γιατί δεν εκτελούμε τα παραγγέλματα του Θεού;
Η πρώτη προδοσία έγινε απ' τους πρωτοπλάστους.
Αυτοί σαν γεννήτορες της προδοσίας που έσπειραν,
θέρισαν κάποιες προδοσίες, και από αυτές προέκυψε το
πλήθος μέσα στο οποίο κολυμπάμε μέχρι σήμερα, και
απ' το οποίο μόνον οι Άγιοί μας έχουν καταφέρει να
ελευθερωθούν...οι υπόλοιποι ζούμε με την αυταπάτη,
για σημαία στο κατάρτι, άσημοι είτε επιφανείς,
ότι ορθώς ζούμε, ενώ λειτουργούμε σαν ανομούντες διακενής.
Και προσπαθεί καθένας πιο πιδέξιος να γίνει. και ως η
πονηριά την πονηριά με πονηριά την τρέφει, έτσι και η πηγή
της προδοσίας που προδοσία τρέχει, κι έτσι γίνεται η κάθε μια
τους, μάνα τροφοδότρα κι αδελφή, και ως εξ αιμάτου αίμα
δύσκολα το 'χει να ξεκόψει, αν μέσα του δεν πει, το πρέπει να
ξεκόψει, και το πιστεύει σαν ευχή, μ' αγώνα σαν
αντρειωμένος να παλέψει με τούτα τα θεριά της απιστίας,
γιατί με τα θεριά είπ' ο Χριστός μας, η μόνη οδός για να
προκόψεις, μόνο, μ' εγκράτεια, νηστεία, προσευχή. Μαρκ.θ'.29
αλλά κι ακόμα αν αργεί θε να γίνει, μη βιαστείς, γιατί κανείς
με πίστη και υπομονή, αφρόντιστος, είπε δεν θα μείνει.
διό και μας λέγει: «Ζητάτε και θα σας δοθεί, ερευνάτε και θα βρείτε,
κτυπάτε και θα σας ανοιχθεί η πόρτα. Διότι καθένας που ζητά, λαμβάνει, και
καθένας που ερευνά, βρίσκει» (Ματθ. 7,7-8)

Επιστολή 28^η ια
μωροί και τυφλοί

«ὦ μάτην πόλλ' ἁμαρτάνοντες ἄνθρωποι.
τί δὴ τέχνας μὲν μυρίας διδάσκετε
καὶ πάντα μηχανᾷσθε κάξευρίσκετε.
ἐν δ' οὐκ ἐπίστασθ' οὐδ' ἐθηράσασθέ πω.
φρονεῖν διδάσκειν οἷσιν οὐκ ἔνεστι νοῦς;». 916-920
= (Ἀνθρώποι, εἶναι πολλά τα μάταια λάθη σας!
Ἀμέτρητες οἱ τέχνες που μαθαίνετε.
κι ὅλα τα βρίσκετε, ὅλα τα σοφίζεστε
κι ἓνα μονάχα δεν το ξέρετε οὔτε
το ἀναζητήσατε ὡς τα τώρα: <γνώση
ὅλοι να βάνετε, ἔστω και στην ἐσχάτη ὥρα.π.ε.>).
Ἰππόλυτος, Εὐριπίδου

Επιστολή 29^η ια
Έλληνας και Εβραίος.

1

Ο καθένας από άλλη κατάρα,
στα ξένα διωγμένος,
δική του κάνει την ξένη του γη,
μόνος κι αν ζει, στα ξένα σαν ξένος.

2

Νοσταλγός των Πατρίων μοναδικός,
τα πολύπλοκα προσπαθεί να ισιώσει,
προσπαθώντας εναγώνια ζει,
ώσπου το νήμα της ζωής του τελειώσει.

3

Παλεύουνε χώρια μα με μοίρα κοινή,
τριγύρω τους στέκει πάντα ορθή η απειλή,
φανατικών ισλαμιστών και λύκων μωρία,
ανέντιμη της μοίρας ποινή, αιώνια τιμωρία.

4

Πολέμου γιοι, με όπλα στα χέρια, που κερνάνε τον πόνο,
μου θυμίζει ο πατέρας τους, αυτόν που τρώγει τα παιδιά του,
τι πόλεμο σαν τον λένε, ή Κρόνο,
μα είθε τα πάθη να σκεπαστούν, με τον πανδαμάτορα χρόνο.—

Επιστολή 30^η ια
Λάθους επικράτηση

1

«Του ανθρώπου οι πόνοι πληθαίνουν,
‘όταν απ’ αρχής το λάθος κρατήσει,
και όσο κι αν αγωνίζεται ετούτα πληθαίνουν,
ασταμάτητα, ως τρέχει το νερό απ’ την βρύση.

2

Κάλλιο το ‘χα, μες στους πόνους από πάντα να ζούσα,
γιατί όσο κι αν πληγωνόμουν απ’ αυτούς δεν θα πονούσα.

3

Θολώνει ο νους μου να σου βλέπω γλυκιά μου Ελλάδα,
απ’ τα ξένα, του ολόλαμπρου σου άστρου να σβήνει η δάδα.

4

Πώς να διώξω τον θυμό που ‘χω στο χέρι μου βέρα,
που μ’ έχει ρίξει ναυαγό σαν ξένο χαμίνι να πεθαίνω σε ξέρα.

5

Γειά σας γλυκιάς μου Πατρίδας αναμνήσεις,
παλιές, ομορφάδες και χάρες,
ποιος ξέρει στα ξένα ο ξένος,
ασεβείας διωγμένος, πόσες θα ζήσει,
μέσα σε ξένους, συνοδοιπόρος,
σε άχαρης στράτας λαχτάρεις. —

ΕΝΟΤΗΤΑ Β΄.

Σελίς Α/Α ΤΙΤΛΟΣ ΕΡΓΟΥ

<u>1</u>	<u>1^{ον}</u>	<u>«Η ζωή αεί εικάζει»</u>
<u>2</u>	<u>2^{ον}</u>	<u>Στην χθεσινογεννημένη παγκοσμιοποίηση</u>
<u>3</u>	<u>3^{ον}</u>	<u>Προς πάντα ενδιαφερόμενον</u>
<u>5</u>	<u>4^{ον}</u>	<u>Πώς παραμένουμε πάντα έτσι:</u>
<u>6</u>	<u>5^{ον}</u>	<u>Τόσον μας ηγάπησαν οι άσπονδοι φίλοι μας</u>
<u>7</u>	<u>6^{ον}</u>	<u>Έρω</u>
<u>8</u>	<u>7^{ον}</u>	<u>Η ΣΥΝΗΘΕΙΑ ΤΗΣ ΠΡΟΔΟΣΙΑΣ</u>
<u>9</u>	<u>8^{ον}</u>	<u>μωροί και τυφλοί</u>
<u>10</u>	<u>9^{ον}</u>	<u>Έλληνας και Εβραίος</u>
<u>11</u>	<u>10^{ον}</u>	<u>Λάθους επικράτηση</u>

ΕΝΟΤΗΤΑ Γ΄.

Επιστολή 31^η ια

18 Μονόστροφα ακούσματα

1^ο

«Φέρνει δίψα η αποχή ,
Και πόθο η νοσταλγία ,
Πηγή , καθάριας εποχής ,
Και θείας ευλογίας .»

2^ο

«Τους άνθρωπους της παρακμής ,
Προσπέρνα αγνοώντας ,
Δες ,δεν αξίζουν καν ματιάς ,
Φύγε, γι ' αλλού πετώντας .»

3^ο

«Τα πάνω στο κεφάλι μου ,
Χιόνια με ασκημίζουν,
Μα του μετώπου οι γραμμές ,
Σοφία ας θυμίζουν .»

4^ο

«Μα τα μυαλά της κεφαλής ,
Με ξαναπάνε πίσω ,
Χαρές με μάνα , παιδικές ,
Φωλιά θε να τους χτίσω .»

5^ο

«Του ακόρεστου ζώφιου ομοιάζεις της γουρούνας ,
Και σαν πουλί κακάσχημο , της γέρικης κουρούνας .»

Κ^α Αμερική

Και κατά πως μας λέγει και η Αντιγόνη του Σοφοκλέους :

«Ναοί ιεροί , φτωχόσπιτα , και μονοπάτια γύρω ,
έχουν γεμίσει κλάματα , σκυλιών κραυγές και όρνιων ,
γιατί νεκρούς και άταφους και σάρκες ξεσκισμένες ,
μυρίστηκαν Ανθρώπινες , ξένων , κι απ' τα παιδιά σας ,
κι είν' θύματα δικά σας .

Γιαυτό ο Θεός δεν δέχεται 'πο σας ευχαριστίες ,

Μα ούτε και τις προσευχές , ούτε και ικεσίες ,

‘πο μέρους σας θε να δεχτεί ,αίτιους των εγκλημάτων
ειδεχθή ,ούτ’ από βοθροστόματα ,με ψεύτικα
προσκώματα ,ψευτοδικιολογίες .».πρφρς.στ.1023-1027
6^{ov}

Λέγει ο ποιητής :
«Γω ‘μαι δαυλός που καίγομαι ,
Καίγομαι μα δε λιώνω ,
Όσο εσείς με θρέφετε* ,
Με πίστη ξανανιώνω.>(*διαβάζετε)
7^{ov}

«Τ’ αδάμαστα τα κύματα ,
Πώς ν’ αντιμετωπίσει ,
Την αγωνία ναυαγών ,
Ποιος να φωτογραφίσει ;»
8^{ov}

«Όποιος κι αν είναι ο ναυαγός* ,
Πόθο ένα να έχει ,
Να αποζητά τον τόπο του ,
Με όποιο τρόπο έχει ,
Ετούτον άγιος οδηγεί ,
Και άγγελος τον συντρέχει .»
9^{ov}

«Κάθε Αρετή έχει κρουνό ,
Που τη δροσιά της δίνει ,
Δικαιοσύνης ο κρουνός ,
Ποτίζει την Ειρήνη .»
10^{ov}

«Τρέφει οδηγό η Αρετή ,
Κι η Πίστη την ελπίδα ,
Που δείχνουν οδό διαφυγής ,
Μέσα στην καταιγίδα .»
11^{ov}

«Στο θρίαμβο της παρακμής ,
Το πλήθος ολοφύρεται ,
Σαν ‘ύμνος’ ναν’ αποδοχής ,
Με τα κακά που φθείρεται .»
12^{ov}

«Τα του κακού τα τρόπαια ,
Τα νοιώθω αποτρόπαια .»
13^{ov}

«Ω Παρακμή, Τώρα ναι, σαν θριαμβευτής ,
Βοριάς ενός χειμώνα ,
Εισέρχεσαι στην χώρα μου ,

Μα θα' ρθει πάλι άνοιξη ,
Που φέρνει καλοκαίρι ,
Και θες δε θες θα τσακιστείς ,
Θα φύγεις γι' άλλα μέρη .»

14^{ov}

«Αμάθητοι δεν είμαστε ,
Σε προδοσιές και βάσανα ,
Μα ούτε και ο τόπος μου ,
Παιδιά μου ,είπε ,Ανάσανα .»

15^{ov}

«Τώρα του κόσμου οι Νέρωνες ,
Φωτιές ολούθε ανάβουν ,
Μόνο , τούτοι σαν σύγχρονοι ,
Πόλεις καίνε και σκάβουν .»

16^{ov}

«Τίποτε ακατόρθωτο ,
Για χέρια προκομμένα ,
Και ούτε στόχος άπιαστος ,
Για νιάτα μυαλωμένα .»

17^{ov}

«Από πολέμου ταραχή ,
Και μάχης τους κινδύνους ,
Σώζει της τύχης η εύνοια
Η της αγίας Πρόνοιας ,
Όσοι έχουν , μόνο κείνους .»

18^{ov}

«Λέγω προς τον καθένα σας ,
Σε όλους ,σας , τους Νέρωνες ,
Πως θα 'τανε ο κόσμος μας ,
Αν το κρασί σου νέρωνες ;»

Επιστολή 32^α ια

Επανευαγγελισμός

1

«Με όσα λέγω είσαι μας ,
Φυλή μας φορτωμένη ,
Μα πιο πολύ απ' όλα αυτά ,
Πως νοιώθεις μπερδεμένη .

2

Ν' αδειάσεις ,να ξεφορτωθείς ,
Και αποστασιοποιημένη ,
Ν' αφήσεις μέσα ,της ψυχής ,
Την πόρτα ανοιγμένη .

3

Να βγούν τα άγχη κι η οργή ,
Να μπει γαληνεμένη ,
Ειρήνη και απλότητα ,
Κι η παιδική αθωότητα .
Σαν ξαναγεννημένη .
Με εισαγωγή μιας αγωγής ,
Πιο αγιοποιημένης* . –

(Επανευαγγελισμός σε όλους μας χρειάζεται ,ως
εδίδασκε ο μακαριστός αρχ/πος Χριστόδουλος) .

Επιστολή 33^η ια

ο ναυτικός

1

Φωλιά χτίζει στενάζοντας ,
Με θρήνους 'πα στο βράχο ,
Με τη ματιά του ο ναυτικός ,
Που ταξιδέ μονάχος .

2

Ψηλά ,της βάζει ένα σταυρό ,
Μέσα εικονοστάσι ,
Κι ένα ασημοκάντηλο ,
Άγιος μη τον ξεχάσει .

3

Κάνει το κύμα λειτουργό ,
Κι εύχετ' ο αφρός να γένει,
Σαν ανεμοκυματιστό ,
Το άσπρο του το γένι . —

Επιστολή 34^η ια
Η μάνα του ναυτικού

1

Μια μάνα στέκει στο γιαλό ,
Την θάλασσα κοιτώντας ,
Βαθιά προς τον ορίζοντα ,
Μια σκιά αναζητώντας .

2

Και τάζοντας ,της Παναγιάς ,
Σε προσευχή φαντάζει ,
Χωρίς να παίρνει την ματιά ,
Τον ναύτη της φωνάζει .

3

Και μες στο φυσομάνιασμα ,
Και μες στην προσευχή της ,
Φάνηκε στον ορίζοντα ,
Ο ναύτης ,το παιδί της .

4

Κάμε Θεέ μου να διαβεί ,
Και ετούτη δω η μπόρα ,
Σαν άλλες ναν περαστική ,
Και όχι μαυροφόρα . –

Επιστολή 35^η ια

Δες συνάνθρωπε ,

και άκου γης πρωτάτον !

«ορατίου ωδαί, σελ.188/ Οιδίππους 16^{ος} τομ.
κεφ. 5 / στ. 10-55 ,σε παράφραση»

Εισαγωγή :

Το Επιτροπείο ,που κανονίζει την εξωτερική πολιτική της
Αμερικής ,και το οποίο διαχειρίζεται την πολεμική της ισχύ ,
πολλές φορές ,για άλλους ,θυσιάζουν τα παιδιά των
μεταναστών ,σαν μισθοφόρους τάχα ,
άπονα ,υποκριτικά ,για εθνικά πρωτάτα .
Μα πώς να σωπάσεις ,όταν βλέπεις ,
την άσκοπη θυσία στη σκοπιμότητα ,
καθάρια την ωμότητα ,
και πώς να αντέξεις ,να ζεις στο σκοτάδι ,
της κραυγάζουσας ατιμότητας ;
Δες τους ,πατούν τα ιερά ,ναοί ερειπωμένοι ,
πάει και η αξιοπρέπεια ,
κι οι ήρωες στα μνήματα ,μένουνε ξεχασμένοι .

δες λοιπόν !

1

Κάτω από του σιωνισμού το βάρος ,
προέκυψαν οι μπους κι οι κλίτων ,
μα επειδή χωρίς ρουφιάνο αυτοί δεν κάμουν ,
φύτεψάν τους τον σολάνα ,
και αφού βαπτίσαν ,ΑΛΛΑ ,σαν ιδανικά κι αξίες ,
πατήσανε πα στο λαιμό , άλλους Λαούς κι Εστίες .

2

Και εφάνηκε ένα τέρας* , ‘πο ξενόφερτο αγέρα ,
και τάραξέτα , σύγκορμα ,τ’ άγια και τιμημένα ,
και τάριζε στα αζήτητα και σαν φυλακισμένα ,
και κλείνοντας την πόρτα τους βροντώντας ,
φώναζε ,τέλος σ’ ό , τι πρεσβεύατε ,
δουλειά τώρα ,μόνο για μένα .(*=παγκοσμιοποιήσις)

3

Μα όσοι τούτο το κακό ,με πίστη ποστραφήκαν ,
και τις άτιμες συνθήκες ,πείσμονα απαρνηθήκαν ,
προμάντεψαν όλοι ,όσοι τα άλγη αρνηθήκαν ,
πως σε λίστα συμφοράς ,όλοι τους εγγραφήκαν ,
κι αν δεν υπάρξει έλεος ,το ξέρουν πως χαθήκαν .

4

Μα τις Σημαίες τους αυτές ,άλλοι θε να σηκώσουν ,
και θε να τις υψώσουνε ,σε βράχια και κατάρτια ,
και θα γενούνε στρατιωτώνε σύνθημα ,
που σύντομα θε να φανούν ,πα σε Αγγέλλων Άτια .

5

Ετούτοι δεν λογιάζουνε ,Τεμένη κι Εκκλησίες ,
ούτε ιερά και όσια κι ανθρώπων τις θυσίες ,
μα ούτε κλάματα παιδιών ,
σπιτιώνε τα ερείπια , και χήρων ικεσίες .

6

Μα θε να δούν χωρίς σφαγή ,
τα σπίτια τους να αφήνουν ,
ν' αφήνουν πόρτες ανοιχτές ,
την Άρα να ξεπλύνουν .

7

Θα δούν διαβόλου εποχή ,
και χρόνια ταραγμένα ,
θα ψάχνουν νάβρουνε σκαριά ,
μα αυτά θα' ναι δεμένα .

8

Θα βρούν πύλες ορθάνοιχτες ,
θέλοντας να ξεφύγουν ,
μα αυτές θαν' δράκων στόματα ,
οι φλόγες που τυλίγουν .

9

Ένας Στρατιώτης φοβερός ,κάποτε θα γυρίσει ,
για να ενώσει τον ντουνιά ,και ό, τι έχει ραγίσει ,

10

Τότε θα ανθίσει πάλι η γη ,χωράφια θα οργώνουν
κι οι γεωργοί τα γεωργά, δεν θα τα μαστιγώνουν .

11

Φόβο στο φόβο βάλατε ,ζημιά στην ατιμία ,
σε μηδέν χρόνο κάνατε ,άθλια κοινωνία ,
και όλο τρώτε ακόρεστα, κι όλο άλλα ζητάτε .

ζείτε με φαρισαϊσμό, και με αλαζονεία .

12

Σκύβαλα μη χρυσώνετε ,σαν κάρβουνα αναμμένα.

13

Πρώτο χρώμα δεν παίρνουνε ,πανιά ζαναβαμμένα .

14

Μα κι η αξιοπρέπεια αν μια φορά ξεπέσει ,
δεν λάμπει όπως πρωτινά ,ψηλή κι αν λάβει θέση .

15

Μα ούτε θα ξαναπιαστεί ,σε φάκα το αγρίμι ,
αν φύγει δραπετεύοντας ,της φυλακής καμίνι .

16

Αντρειωμένος θα γενεί , ως και ο ξεχασμένος
αιχμάλωτος ,ζεφεύγοντας πού 'ταν παγιδευμένος

17

Άνεργα χέρια δεν μένουν ,όσα ήταν δεμένα ,
με ζώνες χεροπόδαρα, σαν ελευθερωμένα .

18

Κανείς δεν ξέρει ο σκλάβος του ,
λεύτερος πώς θα μπλέξει ,
κι αλί μέσα στη σύγχυση ,πόλεμο αν διαλέξει ,
τότε σμίγει ο δίκαιος με τ' άδικο αντάμα ,
το τι οι τέτοιοι κάμουνσιν , δεν το ξεπλένει κλάμα.

19

Ακούς της εκδικιάς φωνές :
το κλάμα για τα δίκια ;
θεν σκοτωμένους ζωντανούς !
το δίκιο κι η εκδίκια ,
για να διδάξουν : Οι άδिका , που είναι σκοτωμένοι,
ότι σκοτώνουν και αυτοί ,κι ας είναι πεθαμένοι .

20

Μα βλέποντας πως γνώμη δεν την άλλαζες ,
ως λύκος κι αν γεράσει ,
η Μοίρα σου 'χει εκδικητή, βάρβαρο ετοιμάσει ,
να κδικηθεί σου αδικίες κι ό,τι έχεις ατιμάσει.

21

Νάτος εκεί ,
με κδικιομό χωρίς σωσμό ,
σαν αφοσιωμένος ,
παρ' ότι με όλα που έκαμε ,
ήταν δικαιωμένος , συνέχιζε ,
ως μέθυσος εκδίκησης .

π' ένοιωθ' διψασμένος .

22

Και με όσα κι αν σας έκανε ,δεν ήθελε να φύγει .
γιατί ένοιωθε στα στήθια του .
την εκδικιά σαν λίγη .

23

Και εκδικιόταν κάθε τι ,και δεν χασομερούσε .
ερείπια σε ερείπια ,πρόσθετ' όσο μπορούσε .

24

Και ξέχναγε τον γυρισμό ,μη θέλοντας να φύγει .
σαν ζόφλαγε τα δανικά , καθένα με το ζύγι .

25

Σαν υποθέσεις των ψυχών ,χρόνιες αποφάσεις .
μια-μια τις σε εκδίκαιζε ,τις πονηρών προφάσεις .

26

Κι ευθύς ως τούτος τέλειωσε .
το τι είχε να κάνει .
έριξε ολούθε μια φωνή .
γι' αυτήν που 'χε 'πεθάνει' .

27

Ντροπή ! Ντροπή σου Πλανητάρχισα .
Τα έκανες ερείπια .
Ό, τι άφησα στα χέρια σου .
Μα έλαβες ό, τι άξιζε .
Για σένα και στα ταίρια σου .

28

Υ. Γ.
(Εύχομαι τούτο το κακό ,
Στη χώρα σου μη γένοιτο .
Μα για τον κόσμο ο τρόπος σου ,
Θαρρεί το ,πως σου μπαίνει το .)

29

Και μη θαρρείς σε ασφάλεια .
Πως είσαι μαντρωμένη .
Γύρωθε 'πο ωκεανούς .
Μη τύχει μες στη μάντρα σου .
Ζεις σαν φυλακισμένη !

30

Τούτα τα γράφω για το Λαό σου .
Κι όχι για σένα Επιτροπείο ,
Κείνον πονάω ,σένα ,ούτε γι' αστείο).

31

Σε κατηγορώ ακόμα για εσχάτη, Προδοσία ,
ω αισχρόν, ΕΠΙΤΡΟΠΕΙΟΝ,
που έχεις κόρη σου την ΣΙΑ ,
και δεν είναι τους, τυχαία ,

η ομοιοκαταληξία,

32

Δίχως να προσφέρεις νέα ,σου ,ιδανικά κι αξίες ,
καταργείς τα όσα είχαν, οι λαοί μας με θυσίες .

33

Κι επειδή με τα δικά μας ,ζούσες πάντοτε κι ως τώρα,
με ετούτο μου το δίκιο ,σου τα βγάζ' όλα στη φόρα ,
γιατί πάντα με γινάτι ,λειτουργείς γι' αυτή την Χώρα . –
ορατίου ωδαί, σελ.188/ Οιδίππους 16^{ος} τομ.

Επιστολή 36^η ια

Στις άτυχες κοπέλες ,αφιερωμένο)

Κεφ. 12^{ov}

49 Α

Έμμετρη περιφραστική ερμηνεία

1

Για τις άτυχες κοπέλες ,το 'χε η μοίρα τους γραμμένο ,
Έρωτα να μη χαρούνε ,ήτανέ τους πεπρωμένο.

2

Του έρωτα τις ομορφιές ,στάλα - στάλα να τις πιούνε ,
Να μάθουν του τα βάσανα ,με κρασί πώς να τα σβηθούνε .

3

Δες ,άλλες τους απ' την τρομάρα ,την πολλή τους να
πεθαίνουν ,
Μη τυχόν και σχολιαστούνε ,για ό,τι κάμαν ,πού πηγαίνουν.

4

Κι όλο κλείναν ,κι όλο κλείναν, των σπιτιών τα παραθύρια
και τις των αυλών τους πόρτες ,
Και τρομάζαν στις προτάσεις ,λόγων άσεμνων το κόρτες .

5

Και κρατούσε η Αφροδίτη ,το πετούμενό της τέκνο ,
Άπρακτο γι' αυτές κι αλάργα ,τραγουδώντας το τραγούδι,
σιγανά κι ανάρια – ανάρια .

6

Κι ύφαιναν στον αργαλειό τους ,χρυσούφαντα αράδα ,
Με αράδες τα στολίδια ,μ' όλη τους την ομορφάδα .

7

Και εδείχναν τέτοιο ζήλο ,που πετάλωναν και ψήλο ,
Μόνο μη τις σε ζητήσουν ,να συναντηθούν με φίλο ,
Και τις βάλει στο σημάδι ,κι έρωτα ποθήσουν χάδι .

8

Μα κυνηγούσε αυτός πετώντας ,κι ήταν πρώτος στο σημάδι,
Κι έφερνε όπου χτυπούσε ,αστραπή είτε μαυρίλα,
Κι ένοιωθε ο χτυπημένος ,μια γλυκιά ανατριχίλα.

9

Και χτυπούσε όλο πετώντας ,και εχτύπα όθε μπορούσε ,
Άνθρωπο ,είτε ζαρκάδι ,κατά μόνας ή κοπάδι . –
ορατίου ωδαί, σελ.195/ Οιδίππους 16^{ος} τομ.

Επιστολή 37^η ια

κλήμα – κρασί

Παραφραστική έμμετρη μετάφραση κεφ. 21

«Πριν από μένα είσαι στη γη φερμένο ,
κλήμα – κρασί ,Θεού ευλογημένο ,
με περισσά αρώματα μας είσαι προικισμένο ,
κι ακόμη και τον δυστυχή τον κάνεις φτυχισμένο

2

Όσο τον νου κι αν έχω φορτωμένο ,
όταν σε πιω νοιώθω τον, ξεφορτωμένο ,
στη γη το πόδι ξέφρενα χτυπάω ,
για ότι γω αγάπησα κι ακόμα αγαπάω .

3

Κι αν μένω στο τραπέζι καθισμένος ,
για όλα έτοιμος είμαι, σαν μεθυσμένος ,
τα χέρια ανοίγω σαν τρελός , τον κόσμο ν' αγκαλιάσω,
κι αν λίγο θα σε παραπιώ ,ζητώ ,κλίνη για να πλαγιάσω .

4

Πότε με χέρια τεντωμένα ανοιχτά ,
δάχτυλα και παλάμες τον κόσμο να κροτούνε ,
και πότε ύμνους 'πο καρδιάς , τα χείλη μου ορθούνε .

5

Για τη σοφία ο γνωστικός ,σε νοιώθει ένα κρίκο ,
και συ πιστός οδηγητής ,του δείχνεις τον αγροίκο.

6

Πότε ψυχής 'σαι βάλσαμο ,πότε βασανιστήρι ,
ψηλά σε υψώνω πριν σε πιω ,σαν άγιο ποτήρι.

7

Πο έννοιες σώζεις γνωστικούς ,και τους ερωτευμένους ,
συντρέχεις κρύφιους λογισμούς ,ευφραίνεις ποσταμένους .

8

Συ φανερώνεις μυστικά ,ελπίδες ξαναφέρνεις ,
με τις ανήσυχες ψυχές ,μες σε λιμάνι μπαίνεις .

9

Γίγαντα κάνεις τον κιοτή ,μυρμήγκι που αντρειεύει ,
το φτωχαδάκι άρχοντα ,πλούτη που διαφεντεύει .

10

Σε αυτό το λίγο που πετάς ,μακριά τούτα τα σκιάχτρα ,
Γίνομαι λεύτερος αητός ,συνόμιλος με τάστρα .

11

Για μόνο τούτες τις χαρές ,τις ονειροπλασμένες
Σ' ευχαριστούνε κι οι καρδιές ,κι οι πιο απελπισμένες . –
Επιστολή 38^η ια

«οι του επιτροπείου»

Εισαγωγή :

«Δεινοί γαρ ανδρί πάντες εσμέν ευκλεεί ζώντι
φθονήσαι ,κατ' θανόντα αινέσαι .»=(είμαστε ό-
λοι μας αξιοθρήνητοι ,γιατί τον ενάρετο ,όταν εί-
ναι εν ζωή τον περιφρονούμε και μετά θάνατον
του πλέκομε χίλιους επαίνους.» στο Στοβαίο 125,12
ορατίου ωδαί, σελ.199/ Οιδίππους 16^{ος} τομ.

Έμμετρη εννοιολογική παράφραση του κεφ. 24

Οι του Επιτροπείου :

1

Στην εποχή της φρόνησης ήλθαν ακατανόητοι,
για ότι κάμουν κι ό, τι λέν μένουν απεριφρόνητοι.

2

Ποιος χαλινό αχαλίνотης ,κακίας θα φεράσει ,
και ποίος να αντισταθεί, σε τούτη θα μπορέσει ;

3

Ποιος να διδάξει θα μπορεί, εκείνους που θα 'ρθούνε' ,
για λάθος τώρα που έπραξαν ,που Αρετή μισούνε;

4

Ποιος θα 'χει στόμα και μιλιά και μάτια για να κλάψει,
Για όσα ,οι άθλιοι τρισάθλια ,στον κόσμο έχουν πράξει ;

5

Μα όσο ζει το ενάρετο ,τούτοι περιφρονούνε ,
και μόνο μετά θάνατον ,με πόθο το ζητούνε .

6

Εμάς ,
Σε τι θε τάχα ωφελούν ,βαρυγκωμιές και πίκρες ,
κατάρες και αφορισμοί ,γραφτών οι καταδίκες ;

7

Πρέπει να εξωπετάξομε ,τούτην την τιμωρία ,
σαν κρίμα που μας φόρτωσε ,βαρβάρων η μωρία !

8

«Τώρα του Νότου οι καύσωνες ,Βοριά οι παγετώνες,

δεν σκιάζουνε τους έμπορους* και τους απατεώνες .»

9

«Με έμπειρους ταξιδευτές ,τους ‘μαύρους’ μεταφέρουν ,
Σκόνη θανάτου σε λευκούς ,στη μαύρη τους πασέρον.»
(*έμπορους του πολέμου)

10

Και όπου οι ‘ταξιδευτές’ ,εδραίωσαν την φρίκη,
χοίρων πατρίδα έμοιασε ,με μάνα τους την Κίρκη.

11

Κόσμου γίναν ‘ταξιδευτές’ σ’ αγέρες και πελάγη,
νικώντας περιφρόνηση ,και της ανίας άλγη ,
με διά...λου εφελτήρια , ‘σκοπέλους’ ξεπερνούν ,
με ανάλαφρα πηδήματα ,όπως τα βράχια οι τράγοι.

12

Τους μπλέκουν διάλοι κι εύκολα όλα τα ξεπερνούν
κι έπειτα στο κατόπιν τους , ό, τι έκαμαν ξερνούν .

13

Να μη θαρρούνε εύκολα, τα χρέη πως ξοφλούνται,
και ειδών ,ειδών εγκλήματα, εύκολα πως ξεχνούνται .

14

Μα ούτε και ανώφελα, δώρα να μη προσφέρουνε,
η ακόρεστη κακία τους ,πολλά έκαμε το ξέρουνε .

15

Συντρόφους και ομότυχους, τούτοι περιφρονήσανε,
όντες και ανάξιοι ,κληρονομιά μεγάλη ,αφανίσανε.

16

Και μήτε περισπούδαστα, εχθρούς κάμουνε φίλους,
τούτοι φτύνουν ξεδιάντροπα, της ιστορίας στύλους.

17

Όποιος φίλους ανόσιους, στο σπίτι του μαζεύει ,
το είναι και τα πλούτη του ,άσκοπα τα ξοδεύει .

18

Όποιος γονιός τα έχει του ,στερεί από τον γιό του,
ξέρει το ,πως το κάτι τι ,θα λείψει από το βιό του.

19

Σας επήραν οι γυναίκες και τα τέκνα των διαβόλων ,
σας αλλάξανε κεφάλι και σας βάναν και σαρδάμ !
κι είναι ετούτο :

λάθος* τέταρτο μεγάλο ,πέμπτο από του Αδάμ . –

(* 1^{ον} και 2^{ον} ,οι Π. Πόλεμοι ,3^{ον} η ατομικές βόμβες)

ορατίου ωδαί, σελ.202/ Οιδίππους Ιδ^{ος} τομ.

Επιστολή 39^η ια

«Χριστού έργον»

Κεφ. 30 / Έμμετρη περιφραστική απόδοση

1

Το μνημειώδες έργο του ,μακρόβιο κι απ' του χαλκού ,
κήρυκας είναι αρετών και καταγγέλτης του κακού .

2

Τούτο θωρώ το πιο ψηλό ,πο των ρηγάδων τάφους,
μήτε υποδεέστερον κι αυτών των πυραμίδων ,
που μήτε καταστροφική βροχή ,μπορεί να το αφανίσει ,
μήτε ασυγκράτητος βοριάς ,μπορεί να το γκρεμίσει ,
μήτε σημεία των καιρών ,κι αν είναι λυσσαλέα,
που τα κακά που προκαλούν ,τα κάμουν φευγαλέα.

3

Δεν θα πεθάνει ολόκληρο ,πάντα, κάτι θα μένει ,
ψηλά θα στέκει μια κορφή ,στον κόσμο ό, τι κι αν γένει .

4

Δεν έχει τέτοια σύσταση ,που με βροχή να λιώνει,
ούτε και μες στους παγετούς ,ποτέ του να παγώνει,
άνθρωποι θα το συντηρούν, μ' αυτούς θα μεγαλώνει.

5

Με διδασκάλων έπαινους ,σοφώνε αναλύσεις ,
πό μαθητές κι οι σπουδαστές ,θέμα για συζητήσεις .

6

Θα λεν γι' αυτόν που το έγραψε ,στις διάφορες συνάξεις ,
πως ετούτος με το έργο του και του έργου του τις ψαύσεις,
μοιάζει πουλιού της μοναξιάς ,σαν ξέχωρο, τραγούδι,
και μιας ερήμου απέραντης ,ξεχωριστό λουλούδι.

7

Και τα 'λιμνάζοντα νερά' δεν ήρθε να κοιτάξει ,
Μα με το έργο του αυτό , ήρθε για να ταράξει .

8

Πο ταπεινή καταγωγή ,κι αν είναι ερχομένος ,
για να ταράξει τα νερά ,ήταν προορισμένος .

9

Κι αν μένεις Γλώσσα μας ψηλά ,κει ,
πάντα Δοξασμένη ,
κατέβηκες στα χαμηλά ,για τούτονε φερμένη ,
και έκαμές του, τη ζωή ,πολύ ευτυχισμένη ,
και όλη τη φήμη του έργου του, στον κόσμο ξακουσμένη . –
ορατίου ωδαί, σελ.205/ Οιδίππους 16^{ος} τομ.

Επιστολή 40^η ια

Θαλασσοπούλια

Κεφ. 12^{ον} / Παράφραση των πρώτων στίχων

«Κι εσείς πουλιά της θάλασσας ,
γεράκια του πελάγου ,
που σαν πανιά φουσκώνετε ,
τα όμορφα φτερά σας ,
και λεύτερα ενώνετε ,
τα νέφη με το κύμα ,
σαν λειτουργού το θύμιαμα ,
μες σε θαλάσσης ρήγμα ,
σ' ετήσιο μνημόσυνο ,
επά' από πόνου βήμα ,
για τα <πουλιά> που χάθηκαν ,
σαν κόπηκε το νήμα ,
πάντοτε να προσεύχεστε ,
γι' αυτούς ,στης θάλασσας το μνήμα .»
ορατίου ωδαί, σελ.209/ Οιδίππους 16^{ος} τομ.

Επιστολή 41^η ια
Αποτυπώματα Εποχής
(στα γραπτά μου)

1

Ως σάν τα φρούτα άγιας γής ,σας τα ‘χω συναγμένα ,
Κι ως σαν σε πάγκους λαϊκής , σας τα ‘χω απλωμένα .

2

Μα ! σαν του μύλου το νερό ,στη στέρνα που μαζεύτει,
Και καθώς πέφτει από ψηλά ,η πέτρα στάρι αλέθει .

3

Ως , στο λιοτρίβι , την ελιά ,η πέτρα τηνε λιώνει ,
και ως πιέζεται ο πολτός ,το λάδι του μας δώνει .

4

Όπως η αγάπη πατρικού ,τα τέκνα του τα δένει ,
κι απ’ το βαρέλι το κρασί ,τους πίνοντας ευφραίνει .

5

Κι όπως του χρόνου οι εποχές ,φέρνουνε τα δικά τους ,
και μας στολίζουν την ζωή , με όλα τα καλά τους .

6

Έτσι προέκυψε σε μέ ,για σας ετούτη η ώρα ,
τώρα ηλικιωμένος ,
να γράψω λόγια πίεσης ,
συστήματος ο ξένος .

7

Να τάχετ’ από μένανε ,σαν στάλα οδηγίας ,
Σαν ξομολόγηση καρδιάς ,Ψυχής απολογίας .

8

Και σαν εικόνα εποχής ,και τούτης το α π ο τ ύ π ω μ α ,
Για ειρηνική επανάσταση , μυαλώνε το ξεσήκωμα . –
ορατίου ωδαί, σελ.215/ Οιδίππου 16^{ος} τομ.

Ενότητα ΔΟΚΙΜΙΑ

- 1^{ON}) ΤΙ ΦΤΑΙΕΙ;
- 2^{ON}) ΦΤΑΙΜΕ ΔΕΝ ΦΤΑΙΜΕ;
- 3^{ON}) ΕΚΑΜΑΝ ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΟΥΣ ΟΙ ΘΕΣΜΟΙ;
- 4^{ON}) ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ
- 5^{ON}) ΚΟΙΝΩΝΙΑ
- 6^{ON}) ΕΠΙ ΤΡΙΒΟΥΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ
- 7^{ON}) Η ΜΕΝ ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ, Η ΔΕ ΚΑΚΙΑ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ
- 8^{ON}) ΠΕΡΙ ΟΡΓΗΣ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΑΝΟΜΟΥΝΤΕΣ ΔΙΑΚΕΝΗΣ
- 9^{ON}) ΕΚΛΕΙΣΑΝ ΤΗΝ ΣΤΡΟΦΙΓΓΑ ΤΩΝ ΘΗΣΑΥΡΙΣΜΑΤΩΝ
- 10^{ON}) Ο ΠΑΡΑΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΝ ΓΝΩΣΕΙ ΠΑΡΑΒΤΙΚΤΗΤΑΣ
- 11^{ON}) ΜΙΚΡΟΠΑΡΕΚΤΡΟΠΕΣ ΚΑΙ ΑΒΛΕΨΙΕΣ
- 12^{ON}) ΗΘΗ ΕΘΙΜΑ ΚΑΙ ΠΙΣΤΗ
- 13^{ON}) ΣΤΡΩΜΑΤΕΙΣ, ΚΛΙΜΗΣ Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΥΣ
- 14^{ON}) Η ΤΙΜΗ ΤΩΝ ΚΑΤΕΧΟΕΝΩΝ ΣΤΑ ΚΑΤΕΧΟΜΕΝΑ
- 15^{ON}) ΑΠΑΤΕΩΝΙΣΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ
- 16^{ON}) ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ΝΕΟΛΑΙΑ
- 17^{ON}) ΠΑΓΚΟΣΙΟΠΟΙΗΣΗ, Ν.Τ., ΝΕΑ ΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΤΑ
- 18^{ON}) Η ΕΦΕΡΜΟΓΗ ΤΗΣ ΔΗΜΟΤΙΚΗΣ
- 19^{ON}) Η ΦΥΣΗ ΔΙΔΑΣΚΕΙ
- 20^{ON}) ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ
- 21^{ON}) ΝΑ ΜΗ ΜΕΝΟΜΕ ΣΤΗΝ ΙΔΙΑ ΤΑΞΗ
- 22^{ON}) Η ΑΠΟΤΥΧΙΑ ΤΟΥ Ε.Α.Μ. – Ε.Λ.Α.Σ.
- 23^{ON}) ΠΩΣ ΓΙΝΑΜΕ ΕΤΣΙ;
- 24^{ON}) ΚΑΤΗΓΟΡΙΕΣ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΟΝ: 2001
- 25^{ON}) Η ΕΛΕΕΙΝΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΜΕΡΑΝ

1^{ov} / Δοκίμιο: Τι φταίει;

«Εξ αιτίας ελλειμματικών και ανεπαρκών, γίναμε ένας λαός πολυτραυματίας, που οι πληγές μας θα αιμοραγούν, ή θα πυοραγούν για πολλές δεκαετίες. αυτόν τον λαόν συνεχίζουν να τον προσβάλλουν οι βοριοευρωπαίοι, και οι ντόπιοι εξουσιάζοντες, να τον υποβάλλουν σε θυσίες, και μαστιγώνοντάς τον, απαιτούνε του, την περί πάντων σπουδήν και υπακοήν. Σημειωτέον δε και πολλοί που είναι αίτιοι των τραυμάτων, συνεχίζουν να είναι διαχειρισταί της τύχης του και να έχουν δημόσιο λόγο. Ως είναι, Σιμίτης, Βενιζέλος, Τζοχατζόπουλος, Παπαντωνίου, Πάγκαλος, ελαχίστων εξαιρουμένων εκ του κόμματος του πασοκ, ο παπαντρέου Γιωργάκης (Βλάχ;) μετά του πρωταιτίου της πνευματικής παρακμής πατρός του αντρέου, τον οποίον και μετά θάνατον αυτοί οι ίδιοι υπερασπίζονται την κακοδιαχείρησή του, αλλά και η ηγετικές κεφαλές της νέας δημόκρατίας, οι οποίοι δεν τόλμησαν να φυλακίσουν κανέναν αίτιον της κατάντιας, ή να επουλώσουν πληγές. Όταν λοιπόν το κοινό περί δικαιοσύνης αίσθημα, ουδέ επ' ελάχιστον έχει ικανοποιηθεί, πάντα θα συνεχίζεται να υπάρχει το αίσθημα της αϊδίας και της αναξιοπιστίας προς το σύστημα εξουσίας και διοίκησης. Ψεύτες αμαυρώνουν την ιστορία μας ατιμώρητοι, ακαμάτες σου λένε πώς να δουλέψεις, παν το ορθόν ντρέπεσαι να το υπερασπιστής γιατί θα θεωρηθείς γραφικός, η απαξίωση των άξιων και η δικαιολογημένη άρνηση αυτών να αναλάβουν ευθύνες δημοσίου συμφέροντος, η καθιέρωση ψευτοηρώων και πλασματικών γεγονότων ως ηρωικές ενέργειες, και η επικράτηση της μη αλήθειας και της (αδικοσύνης - αδικοκρισίας), δηλ. της μη δικαιοσύνης, είναι αυτά που χαρακτηρίζουν την κατάσταση της ελληνικής κρίσης. Δεν δικαιώθηκαν μνήμες που πληγώνουν, οι άλλοτε υπερασπιστές προδόθηκαν, με μνημόνια ζούμε και αυτοαιχμαλωτίζομαστε σήμερα κλεισμένοι στους εαυτούλιδες. Και εγκαθίσταται έτσι μία ιδιότυπη τυραννία μιας επιφανομαζοποιητικής κοινωνίας, φερουμένης επί επίτροχου

δημοσιογραφικού φασισμού, τα οποία και τα δύο είναι υπό
ανδρεικέλων υπηρετούμενα, και ως εκ τούτου εύκολα να
ανατραπούν. Όταν λοιπόν αυτά τα 'αγκάθια', προσπαθείς να
τα τσουβαλιάσεις με ένα ορθόδοξο λαό, το μόνο που είναι
σίγουρο είναι, το πως θα σκιστεί ο σάκος, και θα χάνει από
ολούθε, και αυτό θα επαναλαμβάνεται, μέχρι επικρατήσεως
της αλήθειας και της δικαιοσύνης ανθρώπινο μέτρο».

2^{ον} Δοκίμιον:

Φταίμε κι εμείς

«Φταίμε και εμείς, γιατί απ' την αδράνειά μας αφήσαμε να
μας κουμαντάρουν ανίκανοι.

Φταίμε και εμείς γιατί δεν στείλαμε κανέναν στο
εκτελεστικό απόσπασμα, κι ας μας λήστευαν και
κατάκλεβαν.

Φταίμε κι εμείς γιατί ανεχόμαστε ανέντιμους σε θέσεις
εξουσίας.

Φταίμε κι εμείς, γιατί μας μπουκώσανε τα στόματα με τα
δανεικά,

και δεν αντισταθήκαμε στην αποδόμηση της κοινωνίας.

Φταίμε κι εμείς γιατί αφού μας κλέψανε οι διοικούντες την
πρώτη φορά , εμείς τους ξαναψηφίσαμε και μας
αποτελειώσανε.

Φταίμε κι εμείς, γιατί δεχθήκαμε και γίναμε συνένοχοί τους,
ο καθένας με τον τρόπο του, και βρεθήκαμε με
συμπλέγματα στην πιο δύσκολη ώρα, και είχαν το θράσος
να πούνε και το μαζί τα φάγαμε.

Φταίμε κι εμείς γιατί αφήσαμε τα τούβλα να έχουν λόγο,
και αυτά γίνανε κάστρα ,(μεγάλα κόμματα),
και στα συντρίμια τους τώρα παρασύρουν όλο τον τόπο.

Φταίμε κι εμείς, γιατί λόγω ανοησίας,
δεν κυνηγήσαμε απ' την αρχή κάθε κλέφτη,

μικρό ή μεγάλο, και κακίζαμε αυτούς που δεν έκλεβαν.

Φταίμε κι εμείς , γιατί απ' την καλοσύνη μας , αφήναμε και
παίρνανε θέσεις(χωρίς καμία ένσταση) οι ανάξιοι.

Φταίμε κι εμείς, γιατί όταν έπαιρνε ο οδηγός της ΔΕΗ
τετραπλάσιο μισθό απ' τον καθηγητή, εξευτελίζοντας τόσα
χρόνια σπουδών, όλοι κάναμε το κοροϊδο.

Φταίμε κι εμείς, γιατί ενώ βλέπαμε που κατεδαφίζουν τα
ιδανικά και τον μπούσουλα της νεολαίας, κανείς σχολικός
σύλλογος δεν αντέδρασε.

Φταίμε κι εμείς , γιατί αφήσαμε τους δημοσιογράφους να μας κάμουν πλύση εγκεφάλου κάθε μέρα , και μας τύφλωσαν.

Φταίμε κι εμείς που γίναμε ευάλωτοι και θύματα της πόρνης της τηλεόρασης, **(ναι φταίει πρώτη όλων, η οπαία ύαλος, η υπερφίαλος).**

Φταίμε κι εμείς, γιατί αφήσαμε τους νταβατζήδες , υψηλόμισθους, και ταλαμόγια, να παίρνουν πολλαπλάσιους μισθούς από τους κανονικά εργαζόμενους, τα ρετιρέ που έλεγε και ο δημιουργός τους, απερίγραπτος ανδρε πανδρε.

Φταίμε κι εμείς , που αφήσαμε τους καθηγητές να πηγαίνουν για διακοπές στις αίθουσες διδασκαλίας.

Φταίμε κι εμείς , γιατί αφήσαμε στις ΔΕΚΟ, να πληρώνονται με αστρονομικά ποσά, χωρίς αντικείμενο όντες.

Φταίμε κι εμείς, γιατί αφήσαμε τους συνδικαλιστές , κι όταν μια κυβέρνηση αποφάσιζε να πάρει μέτρα(όπως επί Κώστα Καραμανλή) , τότε κατεβαίνανε σε απεργίες και καίγανε την Αθήνα.

Φταίμε κι εμείς που επί δεκαετίες μια συμμορία σκότωνε κατά το πλείστον συντηρητικούς επιστήμονες- κεφαλές της κοινωνίας,

βάζαμε το κεφάλι μέσα σαν τα ποντίκια, αντί να ξετρυπώσουμε αυτά τα καθάρματα.

Φταίμε κι εμείς, γιατί είχαμε σε πρώτο θρόνο, τον φθόνο, ο ένας εναντίον του άλλου.

Φταίμε κι εμείς, γιατί δεν θελήσαμε να αντισταθούμε, αποφασιστικά, και αντιφασιστικά, συσπειρωμένοι, με μπροστάρη τον Αρχιεπίσκοπο Χριστόδουλο, παρά τον αφήσαμε εκτεθειμένο στις προσπάθειές του, και στο τέλος μας τον δολοφονήσανε;

Φταίμε κι εμείς, γιατί δεχτήκαμε να γίνουμε τεμπέληδες, και να μην παραγάγουμε τίποτε, (τι ντροπή),

να ζούμε με τις επιδοτήσεις, με απάτες παραγωγής και ψεύτικα στρέμματα καλλιέργειας, και με ψεύτικα κοπάδια.

Φταίμε κι εμείς γιατί , προτιμήσαμε να μην μάθουμε απ' τα παθήματά μας, αλλά μέναμε στην ίδια τάξη σαν ντουβάρια, και φτάσαμε στο τέλος να μας κυβερνά ένας βλάκας, και να μας υπερασπίζονται ανέντιμοι και ανίκανοι, με αποτέλεσμα να μας ξεφτιλίζουν διεθνώς,

να μας πετάξει την οικονομία στο πηγάδι, και άντε τώρα να την βγάνεις , αδιάφορε , αγαθέ, ανόητε, υπομονετικέ , λαέ ,

που σου χρειάζεται και τιμωρία επί πλέον γιατί δέχτηκες
τόσα και τόσα χωρίς να αντισταθείς, όπως κάμανε οι
αρχαίοι Λακεδαιμόνιοι σε ένα συμπολίτη τους, διά τον
λόγον , ότι δεν αρνήθηκε τις πολλές αδικίες εις βάρος του.
Φταίμε κι εμείς ακόμα και τώρα,
γιατί αρνούμεθα τα ουσιώδη στα παιδιά μας, και ενώ τους
παρέχουμε τα πάντα, τους αρνούμεθα την ανατροφήν κατά
την Κλασσική Παιδεία και την Ορθοδοξία, που είναι,
η Άλλη, μεγάλη Αξία.
Και μετά περιμένετε να προκόψομε αγαπημένα μου ζωάκια,
του καναπέ ανθρωπάκια! αμ δεν πρόκειται.
Αν η Παιδεία δεν είναι αυστηρή ως του 1960, αν δεν
καταλάβετε ότι η Εκκλησία είναι ταμειευτήριο,
φροντιστήριο, γυμναστήριο και σπουδαστήριο, και δωρεάν
ιατρείο για τα παιδιά, και αν τα Αρχαία Ελληνικά δεν
διδασκούνται κατά το πρόγραμμα της περιόδου εκείνης,
θα ψάχνετε για να τους βρείτε ψυχοφάρμακα από τα
δεκαοχτώ τους. Τέτοια τύφλα υπάρχει! Δεν καταλαβαίνετε
ότι, νόημα και μπούσουλα,
η ζωή του Έλληνα δεν έχει, χωρίς πραγματική Κλασσική
Παιδεία και Θεοφιλοσοφική Ορθοδοξία! ας τις γνωρίσουν,
κατά πως τις ψάχνουν οι ξένοι, και μετά αν τις βρούνε
σκάρτες κάπου, ας τις αφήσουν, και μη μου πείτε για τους
πολλούς άχρηστους κληρικούς , γιατί κι αυτοί δείγμα της
ποιότητάς σας είναι, αν θελήσετε όλοι διορθώνονται και
ξεβρωμάει ο κλήρος, όπως και κάθε τομέας της κοινωνίας,
να επαναξιολογούνται όλοι, μηδενός εξαιρουμένου, αρκεί
να λέμε, όπου κάτι καίει, ή βρωμάει, εγέρθητι!
Φταίμε κι εμείς, γιατί ακόμα και τώρα ανεχόμαστε να
ρυθμίζουν την τύχη μας αυτοί οι ίδιοι , οι αίτιοι της
κατάντιας μας, δηλαδή, οι αποτυχημένοι, με τους ίδιους
σκύλους του συνδικαλισμού, που αρνήθηκαν διορθωτικές
αλλαγές, οσάκις επιδιώχθηκαν από κυβερνήσεις, καίγοντες
την Αθήνα! πράττοντες ανήθικα.
Φταίμε ακόμα, γιατί αφού είναι γνωστό το ότι, τα υλικά που
προκύπτουν από ένα 'κτήριο' που το γκρεμίζεις, είναι
ανοησία να τα ξαναχρησιμοποιείς, για να στήσεις καινούριο
οικοδόμημα.
γιατί τι νόημα έχει ο αγώνας του γκρεμίσματος;
Ποία η της λογικής σου συνέπεια; Πώς επιτρέπεις να
συγκυβερνάς με αποτυχημένους πλάι – πλάι;
Φταίνει αυτοί οι δήθεν σοσιαλιστές, που μισούσαν την
ευρωπαϊκή ένωση, και που προέκυψαν κυβερνήτες της

χώρας (1981), και ως μη έχοντες αγάπη για την ένωση, σπατάλησαν τα ποσά που λάβαμε από αυτήν, (πακέτα Ντελór, δισεκατομμύρια ευρώ), χωρίς να πιάσουν τόπο, και χωρίς να πουν στον λαό ότι μια μέρα αυτά πρέπει να τα επιστρέψουμε.

Και ενώ **φταίνει αυτοί**, τα πληρώνουμε όλοι εμείς οι τότε ανυποψίαστοι.—

3^{ον} Δοκίμιον

ΕΚΑΜΑΝ ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΟΥΣ ΟΙ ΘΕΣΜΟΙ

ΑΣ ΘΕΟΛΟΓΗΣΟΜΕ ΟΛΙΓΟΝ, ΦΙΛΟΛΟΓΩΝΤΑΣ
ΚΑΙ ΑΣ ΦΙΛΟΛΟΓΗΣΟΜΕ ΠΕΡΙΣΣΟΤΕΡΟ,
ΦΙΛΟΣΟΦΩΝΤΑΣ

ΕΚΑΜΑΝ ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΟΥΣ ΟΙ ΒΑΣΙΚΟΙ ΘΕΣΜΟΙ ΤΗΣ **ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ ΠΡΙΝ ΑΠΟ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗ ΚΑΙ ΗΘΙΚΗ** **ΠΑΡΑΚΜΗ ΚΑΙ ΤΗΝ ΔΙΔΥΜΗ ΑΔΕΛΦΗ ΤΗΣ ΤΗΝ ΚΡΙΣΗ ;**

*Τι έκαναν λοιπόν οι Θεσμοί προ της κρίσεως;
Τι έκανε η Αστική κοινωνία στην οποία ζούμε;
Στάθηκε σαν άλλοτε οδηγός και σωτήρας; Ή σαν ολετήρας;
Υπερασπιστήκαμε τις έννοιες που προστατεύουν και
κατευθύνουν την Ελληνική Κοινωνία; ή σφυρίζαμε αδιάφορα;
Χωρίς μια ειλικρινή εξέταση, δεν θα μπορέσουμε να βρούμε
ούτε τις αδυναμίες μας, ούτε τις ελλείψεις μας, μα ούτε και τις
παραλείψεις μας, προκειμένου να οργανωθούμε για να
καταφέρουμε την ταχύτερη διόρθωσή μας, και την έξοδο από
την κρίση και την πνευματική παρακμή; Από αυτές τις
Λερναίες Ύδρες, για τις οποίες, ως γνωστόν, ο Ηρακλής χρη-
σιμοποίησε σπαθί και φωτιά για να απαλλαγί, και που για
εμάς σημαίνουν πόρινη σκέψη και κατά Θεόν βούληση, για να
τις εξαφανίσουμε πριν αυτές μας εξαφανίσουν σαν φυλή.
Φανερό γίνεται σε όλους ότι πρέπει να δημιουργήσουμε
καλλίτερη άμυνα, δηλ. καλλίτερη κατάρτιση με εγρήγορση, για
ένα αξιοπρεπές κοινωνικό καθεστώς και την επανάκτηση των
ιδανικών της ζωής μας, εναντίον ενός πανίσχυρου εχθρού,
που λέγεται παγκοσμιοποίηση, και που μας θέλει
πολτοποιημένη μάζα, άβουλα καταναλωτικά πλάσματα, τα
οποία αρκούνται μόνον εις τα ενδιαφέροντα των άλογων
ζώων.*

*Μετά την μικρή αυτή εισαγωγή, ας προσπαθήσουμε, να
επιχειρήσουμε, να μπούμε στο θέμα μας, αναφερόμενοι στους
Θεσμούς, έναν – έναν ξεχωριστά.*

Και οι οποίοι είναι οι εξής:

1^{ος} Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ, 2^{ος} ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ, 3^{ος} Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ, 4^{ος} ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ, δηλ. ΕΜΕΙΣ ΟΙ ΙΔΙΟΙ, (5^{ος} Ο ΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ, 6^{ος} Η ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΑ), με αυτούς τους δύο τους τελευταίους, δεν θα ασχοληθούμε προς το παρόν, γιατί εξ άλλου, μας είναι πολλοί γνωστοί οι ρόλοι τους, και οι συμπεριφορές τους απ' την καθημερινή τους δραστηριότητα και τα καθημέραν γκρίζα ακούσματα.

Α'. Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ

Η Θρησκεία μας, δια του ιερού ευαγγελίου, τι διδάσκει; Μας διδάσκει κατ' εξοχήν την αγάπη και την εν Θεώ ειρήνη.

Διδάσκει την αγάπη προς τον πλησίον, και αφού δαμάσουμε το ημιάγριο του εαυτού μας, και αγαπήσουμε τον διπλανό μας, συνεχίζουμε με αγάπη, αγαπώντας τον πραγματικό και ανά πάσα στιγμή διπλανό μας, και αυτός δεν είναι παρά ο Χριστός μας. αυτή είναι η ανθρώπινη προσέγγιση, η κατά Θεόν προσέγγιση είναι να αγαπήσουμε πρώτα τον Χριστό μας, και όλα τα άλλα έπονται ως συνέπεια Αυτής της Αγάπης.

Διδάσκει και την ειρήνη ως είπαμε, αλλά ποιάν ειρήνη; Της απειλής και της ήττας; Της υποσχε-τικής και της φοβίας; Του τρόμου; της από το σοκ και δέος; Όχι βέβαια, και βέβαια όχι.

Αποβάλλοντας ο άνθρωπος το μίσος και την αδικία προς τον συνάνθρωπο, το ψέμα και την ασέβεια, την εγωπάθεια και την ιδιοτέλεια, πρέπει να επιδιώκει πάντοτε την ειρήνη, αλλά την εν Θεώ ειρήνη, την μητέρα του πραγματικού πολιτισμού, την τροφό των μητρικών Αρετών, την πραγματική πηγή της ζωής, της αλήθειας, την μητέρα της ανθρωπιάς, της ευσεβοσύνης και της αξιοπρέπειας.

Καμιά αμφισβήτηση δεν χωράει σε αυτές της βασικές αρχές. Άλλη ερμηνεία στην του Χριστού διδασκαλία δεν χωράει καμία, ούτε από προοδευτικούς, ούτε από κάλπικους υποκριτικούς ψευτοχριστιανούς, της όπως τους εξυπηρετεί Ορθοδοξίας, ούτε από άθεους ή αιρετικούς ή δωδεκαθεϊστές ή σιωνιστές. κ.λπ.

Φθάνει η προσεκτική μελέτη της Καινής Διαθήκης, για να αποδειχθεί ότι η εν Θεώ ειρήνη και η εν Χριστώ Αγάπη, είναι οι θεμελιώδεις Αρχές, οι οποίες μας διδάσκονται μετά πάθους,

διά της μετά Παθών Θυσίας.

Πώς όμως εμείς εφαρμόσαμε και κατά πόσον τηρήσαμε αυτές τις Αρχές; Πόσα εγκλήματα, πόσα ανοσιουργήματα, πόσοι φόνοι και βασανιστήρια, συκοφαντίες και εξευτελισμούς, υπέστησαν συνάνθρωποί μας, φθάνοντας πολλές φορές στα όρια της ανθρωποφαγίας, και εμείς στεκόμασταν αδιάφοροι, ή μέναμε ουδέτεροι παρατηρητές; Πώς γίνεται, ώστε, από την μια να υπηρετούμε έναν Θεό σύμφωνα με τις ανάγκες μας, και από την άλλη να υπηρετούμε τον Μαμωνά; Πόσο σθεναρή ανεδείχθη η Εκκλησία, ώστε να βροντοφωνάζει, παιδιά μου πού πάτε; Τι κάνετε; Τι το κεφάλι σας εποίησε κενόν; Ούτε καν πώς καταντήσατε; Δεν διανοήθηκε να φωνάξει ποτέ, ενώ έβλεπε την κατρακύλα.

Η δύναμη της Εκκλησίας μας, για την μικρή μας Ελληνική Κοινωνία, είναι τεράστια, και όμως δεν φαίνεται ανάλογη με τις σύγχρονες επικρατούσες καταστάσεις, και την περιρρέουσα ατμόσφαιρα, κατά πως λένε και στην Οπαία Ύαλο την υπερφίαλο.

Δεν εφάνει όταν έπρεπε ως οδηγός, ως Φωτοδηγός, κατά πως, της ήταν χρέος, παρά τελευταίως ως καλή Σαμαρείτης, περιθάλλπει τα θύματα που επέτρεψε να δημιουργηθούν...

Η Ορθόδοξη Εκκλησία, έχει μεγάλη την καταγωγή, έχει ιδιότητες ευγενικές και πολύτιμες, έχει ένα θαυμάσιο δημοκρατικό χαρακτήρα, ευρίσκεται σε συνεχή ψυχική και συναισθηματική αρμονία με τους πιστούς της, έχει μακραίωνη ιστορία, έχει Λαϊκά και Λειτουργικά έθιμα, δεμένα μεταξύ τους, τα οποία συναποτελούν στοιχεία αγώνων πολύτιμα, και τα οποία πρέπει να διατηρήσομε, και βέβαια ουχί καθεύδοντα ή ραθυμούνται.

Είναι αλήθεια ότι συχνά ευρίσκονται διάφοροι αυτοαναδεικνυόμενοι μαστιγωτές του ιερού κλήρου, του οποίου εκμεταλλευόμενοι την αμαρτία στην οποία περιέπεσε τις, ως η άλλοτε πόρνη, μέμφονται κατ' αυτόν τον τρόπο, ολόκληρη την ιεραρχία και την Ιερά Σύνοδο πολλές φορές, τραυματίζοντας έτσι την ηθική της υπόσταση, χωρίς βέβαια και αυτή να είναι άμοιρη ευθυνών, διότι ποτέ δεν αποφάσισε να χρησιμοποιήσει νυστέρι, κάτι το οποίον απαιτούν πάντες οι πιστοί. Και τούτο προς αμοιβαία θεραπεία, προκειμένου οι πιστοί, να την έχουν σαν απόρθητο κάστρο, απόρθητο τείχος, εναντίον παντός εχθρού, εναντίον πάσης νόσου και πάσης αδικοπραγίας. Να ακούσει εκείνο το του Πανάγιου: «Μιμηταί μου γίνεσθαι».

Της έλλειψε πάντως η στενή καθημερινή επικοινωνία με τους πιστούς, η έλλειψη συμμετοχής των κληρικών της στο οικογενειακό και κοινωνικό γίνεσθαι των Χριστιανών, και αφήνει να χάνεται, χάριν της ενόχου σιωπής της, ο ίσκιος της ο άγιος, πάνω από το ιερό ποίμνιο.

Η παύση της καμπάνας, η μη τέλεση των εσπερινών καθηκόντων στις ενορίες υπό των ιερέων, η έλλειψη προσκλητηρίων αναφορών των παιδιών μέσω των γονέων και προγονέων, για την προσέλευσή τους στις Θείες Λειτουργίες.

Αλλά και η παράδοση των παιδιών στον πνευματικό και ψυχικό ύπνο, χωρίς φροντίδα στο πώς θα χτίσουν τον ψυχικό τους κόσμο, αφημένα σκόπιμα; στη θεά διαφήμιση, και στην θεά σφαίρα, του ποδοσφαίρου και στα τατουάζ της ανοησίας, στην τζούρα και την μαστούρα, συμβάλλουν έτσι απερίσκεπτα, στην δημιουργία μιας νεολαίας, ευκολοπαραβατικής, ανεπαρκούς καρτερίσεως και καταρτήσεως, ασφαίρου πνευματικά, και γηρασμένης ψυχικά, δηλ. τεμπέλας. (σημειώνω δε εδώ, τον πόνο που νοιώθω, για αυτές τις εις βάρος της, διαπιστώσεις, από τις οποίες πρέπει να απομακρυνθούν ή να τις αποτινάξουν από πάνω τους, να αυτοσπουδάζουν, και να αναμπουσκωθούν και να πάρουν τις τύχες τους στα χέρια τους το ταχύτερον, με ό,τι μέσον τους προσφέρεται, όπως έχουν ξεκινήσει και κάμουν αρκετοί νέοι, με την επιστροφή τους στην ύπαιθρο, η οποία ποτέ δεν πεινάει, αλλά και στα δύσκολα ακόμα για άλλους, αυτή καλοπερνάει).

Οι Γραφές μας λένε ότι, εκεί που δεν ακούγονται καμπάνες και ψαλμωδίες, εκεί χορεύουν οι ακατονόμαστοι, και όπου επικρατεί, ανεπάρκεια και παραβατικότητα*, και δεν δαμάζεται το ατίθασο πουλάρι, εκεί και η 100% ανάλογη τιμωρία και πόνος εξ αυτής. (*ενέργεια αντίθετη στον το δίκαιο, τον νόμο, ή την φύση, λεξικό ΠΑΠΥΡΟΣ). Και ο Σοφοκλής λέγει: «κράτος δε ότω κράτος μέλλει, παραβατόν ουδαμά πέλει».

Προσοχή όμως, η ελλειμματική παιδεία δημιουργεί τους «ανομούντες διακενής», οι οποίοι διαπράττουν εγκλήματα γελώντας, διότι έχουν διάκενο παιδείας, δεν έχουν αγωγή εις το να σέβονται, και γίνονται ως «οι εν τη κολυμβήθρα της άγνοιας βεβαπτισμένοι, οι οποίοι είναι αναισθητότεροι του λίθου», κατά πως λέγει ο Αγ. Γρηγόριος ο Θεολόγος.

Προσοχή, ότι έρχεται καιρός, όπου μετά από την τόση αδιαφορία μας, τόσον «οι εν τη κολυμβήθρα... όσον και οι

«ανομούντες διακενής», θα πληθύνουν και θα γίνουν μάστιγα, διότι τώρα, θα αρχίσουν να φαίνονται τα ελλείμματα εκ της ανεπάρκειάς μας, και οι συνέπειες της απαιδεΐας, της οποίας της επιτρέψαμε να πνίξει με ζιζάνια τον «αμπελώνα».

Τόσον δε οι ένθεοι εξ ημών όσον και οι άθεοι εξ υμών, πρέπει να γνωρίζουμε ότι, υπηρετούντες την τελειότητα, τελειοποιούμεθα και εμείς. Και αυτήν την Τελειότητα, πέστε την Θεό, Πνεύμα, Νόμο, ή και Ιδανικό, και μόνο μέσω αυτού ολοκληρωνόμασ-τε πνευματικά.

Γενικά πάντες, το σχέδιο του Θεού υπηρετούμε όλοι μας, μικροί ή μεγάλοι, εν γνώει μας ή εν αγνοία μας, απλά, παρά Θεού όντες, οι θάνατοι οι άγουροι εκμηδενίζονται, και τα θύματα της εκούσιας η ακού-σιας ανθρωποφαγίας μας, θα λιγοστεύουν.

Μείνατε παρά Θεού προς μακροημέρευσή σας, λένε οι Γραφές, και ίνα κτίσομε εν ταις καρδίαις ημών την καλή προαίρεση.

Προσοχή ακόμη στους ζώντες σε άγνοια του Θεού, αλλά και σε αγνωσία. Οι μεν αναζητούν τον Θεό και θέλουν να τον γνωρίσουν, οι δε δεν είναι ικανοί να τον γνωρίσουν, διότι ενσυνείδητα απομακρυνθήκα-νε από Αυτόν. δηλ. τον απέβαλλαν εν γνώσει τους.

Η πίστις είναι το κλειδί, της ευτυχίας εν απλότητι , αγαθότητι, και της Αγάπης προς τον πρώτο Πλησίον, δηλ. τον Κύριο, και αφού αγαπήσομε αυ-τον, θα αγαπήσομε και τον πλησίον άνθρωπο και το κάθε πλησίον αγαθόν κατά Θεόν. (σημείωση: με ένα τόσο δα κλειδάκι, μπαίνομε στο σπίτι μας, στον κήπο μας, στην πόλη μας· έτσι είναι και η πίστις, σε πόσα και πόσα μπορεί να μας οδηγήσει...)

Β΄. ΤΟ ΚΡΑΤΟΣ:

Το κράτος είναι η συνισταμένη δύναμις, η εκδηλουμένη επί όλης της του έθνους ζωτικότητας, επί όλης της δυναμικότητος του, αλλά και επί όλων των ιστορικών παραδόσεων ενός έθνους, και ακόμη δε, περισσότερο υπερασπιστής του εθνικού και θρησκευτικού καθεστώτος. Τούτο οφείλει να παρακολουθεί την σύγχρονη εξέλιξη και τις προόδους ,δεν δικαιούται όμως να παραμελεί η να περιφρονεί, η να απαρνείται τις ιστορικές του παραδόσεις και βασικά ιδανικά και αρχές, τα οποία ενέπνευσαν τους δημιουργούς και τους ήρωες του γένους –γνωστούς και

αγνώστους, εμφανείς και αφανείς--- εις όλο το έργο τους, η να αγνοήσει τις υψηλές δοξασίες, στις οποίες αδιαμφισβήτητα πιστεύει ακόμη η μέγιστη πλειοψηφία των πολιτών. Και ακόμη, μη αφήμεθα στο μονομερές δόσιμο στον υλικό πολιτισμό, αφήνοντας πίσω να σέρνεται κραυγαλέα, τον πνευματικό πολιτισμό, τον απαραίτητο παράγοντα, τον συνάδοντα εις την ολοκλήρωση της πολιτισμικής παρουσίας του κράτους, εις το σύγχρονο γίνεσθαι της ανθρωπότητας..

Η εναρμόνιση της συνύπαρξης των συμφερόντων διαφόρων ομάδων και τάξεων του Λαού μεταξύ των, είναι χρέος ενός οργανωμένου κράτους. Αυτό σημαίνει ότι το κράτος οφείλει να προστατεύει τόσον τα οικονομικά συμφέροντα των πολιτών του, όσον και την πνευματική του πρόοδο εις όλες αυτών τις εκφράσεις. Και να στέκει ως μέλος, ισότιμο και ισάξιο της διαχείρισης της διεθνούς καταστάσεως μετά των συνεργαζομένων κρατών, σεβαστό δε και αντάξιο του ιστορικού του παρελθόντος προς τους γείτονες.

Η οποιαδήποτε αυτού αδυναμία έχει ως συνεπεία την μετανάστευση πολιτών και επιχειρήσεων. Πρέπει εδώ να σημειώσουμε ότι η υπερβολική αφοσίωσή του στα εσωτερικά του παντοειδή προβλήματα, δηλ. η έντονη εσωστρέφεια του, πολλές φορές φθάνει μέχρις παρεξηγήσεως, η δε υπέρμετρη αφοσίωση του στην βαθύτερη έννοια της μεγάλης και ιερής φιλειρηνικής ιδέας, η οποία αναπτύσσεται μεταξύ των παραγόντων του, καταντά σαν μια αξιοθρήνητη εθνική ηττοπάθεια και ενοχική ανεκτικότητα εις βάρος του καταστάσεων, του τε παρόντος και του μέλλοντος.

Βέβαια αυτό κατά βάθος δεν συμβαίνει, στις πλείστες των περιπτώσεων, όταν καλείται να αναλάβει δράση, ευτυχώς, και αυτό το αποδεικνύει η τρισχιλιετής και πλέον ιστορία του, καθώς μετά από κάθε ιστορικό ατύχημα, ανασυντάσσεται και τραβά την ανοδική του φωτοδότρα πορεία.

Η χωρά μας λοιπόν παρά τις από μέσα και έξω επιβουλές ομοφύλων και αλλοφύλων, δεν έχασε ούτε χάνει την δημιουργική της δύναμη, την πολύμορφη και πολύτροπη, και αυτό γιατί ο αιώνιος Έλληνας μυστικά η φανερά, σιωπηλά, η προσκαλών, προσθέτει θετικά και πρωταγωνιστικά πάντοτε στο οικουμενικό γίνεσθαι. Είναι ο ελληνισμός, ο εργάτης της αληθινής προόδου, φωτεινός οδηγός προς ανώτερες πνευματικές επιδιώξεις, και

συνδετικός δεσμός του πνεύματος της Ανατολής και της Δύσης. Είναι η πόρτα της ανατολής, και υπήρξε, το κάστρο της Δύσης της αχάριστης, και είναι το κλειδί της οικουμενικής Λύσης, (διά της ελληνικής γλώσσας, επιλύεται οποιοδήποτε πρόβλημα, γιατί και εξ ανάγκης κάποτε τα ΕΛΛΗΝΙΚΑ, θα καθιερωθούν σαν παγκόσμια γλώσσα, τότε θα παύσουν και τα δυστυχήματα τα αεροπορικά, ναυτιλιακά, και διαστημικά). Πόσοι και πόσοι ξένοι έχουν ασχοληθεί με την συγγραφή της ιστορίας μας, παρότι μικρό Έθνος; Γιατί άραγε; δεν είναι βέβαια τυχαίο...

Ο Jacob Burkhart—ένας από τους μεγάλους ιστορικούς του Ελληνικού πολιτισμού, (πόσοι και πόσοι ξένοι, έχουν δοθεί στην συγγραφή βιβλίων για την ελληνική ιστορία, και περί γραμμάτων – τεχνών και επιστημών, των κλασσικών εποχών;), γράφει λοιπόν ότι:

«Ο ελληνικός λαός είχε τον προορισμό να αναλάβει τα μεγαλύτερα έργα της παγκόσμιας ιστορίας.

Ο λαός αυτός πρώτος γνώρισε και αντελήφθη την ζωή και την σκέψη των άλλων εθνών, και μετέδωσε εις όλο τον κόσμο την γνώση.

Ο λαός αυτός κατέστησε τον πολιτισμό του, παγκόσμιο πολιτισμό, εξασφάλισε με αυτόν την συνέχεια και τον ειρμό της ανάπτυξης της ανθρωπότητας.

Διότι μόνον δια των Ελλήνων συνδέονται μεταξύ τους οι εποχές της ανθρώπινης ιστορίας, και το ενδιαφέρον δι' αυτές.

Χωρίς αυτούς δεν θα είχαμε κανένα ενδιαφέρον για το ιστορικό μας παρελθόν, και ούτε θα μπορούσαμε ίσως; Και παρά τον ατελείωτο πλουτισμό της σκέψης μας, μας προσφέρουν ακόμη την τέχνη και την ποίησή των. βλέπουμε με τα ματιά των, και ομιλούμε με τις εκφράσεις των».

Έθνος λοιπόν, του οποίου τα τεκνά εξακολουθούν ακόμη να διατηρούν τα εξαιρετικά πνευματικά προσόντα του παρελθόντος, μέλλει του και πάλι να μεγαλουργήσει.

Η εθνική μας υπερηφάνεια και αυτοπεποίθηση, πρέπει να διατηρηθούν ακέραια.

Το κράτος πρέπει να βρει τον τρόπο να ανταποδώσει, τα του Λαού στον Λαό, τις θυσίες του, με σπουδή είναι το πρέπει να ανταποδώσει, και να τρέξει να αναδείξει ψηλά, τα ιδανικά και τις αξίες.

Από την στάση του και την αποφασιστικότητα του, εξαρτάται η αποτελεσματικότητα των μέτρων, με τα οποία την κάθε συμφορά θα αντικρούσει.

Το κράτος λοιπόν αντί να είναι ο διώκτης αυτών που γίνονται ταραξίες, έχει προ πάντων την ιερή υποχρέωση να μην επιτρέπει να γίνονται πουθενά αταξίες.

Το κράτος αντί να συγκεντρώνει την προσοχή του στις οικονομικές διώξεις, έχει την υποχρέωση να προσέξει τις των πολιτών επιδιώξεις.

Έτσι μόνον θα μπορέσει και πάλι το ηθικό των πολιτών να ανορθώσει.

Γ'. Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

Εκπλήρωσε άραγε η οικογένεια ως αρχικός πυρήνας και βασικό στήριγμα της εθνικής και θρησκευτικής κοινωνίας, τα καθήκοντα της; Η Γαλλική Δημοκρατική Ένωση Λογοτεχνών, προ πολλών ετών, είχε δώσει τον εξής ορισμό του ρόλου που πρέπει να παίζει η οικογένεια σένα αστικό, δημοκρατικό καθεστώς. «Δεν υφίσταται αστικό καθεστώς, δεν είναι δυνατή η δημοκρατική πρόοδος, εκεί όπου η οικογένεια δεν είναι εις θέση να εξασκήσει τα δικαιώματα της, δηλαδή να εκπληρώσει τα βασικά της καθήκοντα, τα οποία συνίστανται όχι μόνον εις την φροντίδα δια την εξασφάλιση της υλικής ευημερίας των μελών της, αλλά κυρίως εις την φροντίδα δια την πνευματική και ψυχική μόρφωση των παιδιών».

Ας εξετάσουμε λοιπόν με ειλικρίνεια την συνείδηση μας, για να ιδούμε αν εκπληρώσαμε τα καθήκοντα μας, και εάν μπορούμε να πούμε ότι, τα μορφώσαμε πνευματικώς, Αλλά και ψυχικώς, τι τους προσφέραμε;

Μπορούμε να αρνηθούμε ότι δεν αφήσαμε τα παιδιά μας να εισάγουν στα σπίτια μας, αλλά και στην ψυχή τους, όλες τις εξωφρενικές ιδέες τις από έξωθεν φερμένες;

Αρνούμαστε ότι δεν τα αφήσαμε να αναθρέψουν και εμάς τους ιδίους με ότι παρήχθη από ξένους και αθλίους;

Δεν τα παρακολουθούσαμε να έρχονται για λίγα λεπτά στο σπίτι σαν ολίγον οικείοι, με κάποια γλώσσα νέα και αυτήν ελλιπή; με εντελώς άλλη αντίληψη για την ζωή, ενώ εμείς σαν γονείς παραμέναμε λόγω ενοχών ανίκανοι, να βρούμε μια ψυχική μαζί τους και πνευματική, επαφή;

Το οικογενειακό σπίτι είχε μεταβληθεί σε ένα είδος πανδοχείου, όπου οι γονείς ως πρόθυμοι ξενοδόχοι δεν ζητούσαν ούτε καν ανταμοιβή, ανεχόμενοι κάθε εκτροπή, και προσπαθούν να υποκρίνονται τους ευτυχείς, η να αποφεύγουν να φαίνονται προβληματι-σμένοι; Ή άλλοτε να δέχονται να φαίνονται όσον το δυνατόν λιγότερο;

Δ'. ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ

Όλοι εμείς που λεγόμαστε άνθρωποι ως μέλη της κοινωνίας με ορισμένες αρχές και κατευθύνσεις, ως παράγοντες ενός ορισμένου καθεστώτος, στην διάρκεια που προηγήθηκε της κρίσης και της παρακμής που περιήλθαμε, έχουμε διερωτηθεί αν κάναμε σωστά το χρέος μας ως γονείς, σαν τοπικές αρχές, σαν σχολικές επιτροπές, σαν σύλλογοι γονέων και κηδεμόνων; Προστατέψαμε, η υπερασπιστήκαμε τις αρχές μας, όσο έπρεπε, την αλήθεια και το δίκαιον κατά Θεόν; αντισταθήκαμε στην αδικία και την ανοησία; αλλά μήπως και με αδιαφορία δεν στεκόμασταν πάντα σε σοβαρά πράγματα; αλλά ούτε και διά την δανική ευφορία με την οποία μας βούλωσαν το στόμα δεν προβληματιστήκαμε.

Γιατί δεν θυμηθήκαμε ποτέ τις παραβολές, του άφρονος πλουσίου, των παχέων και των ισχνών αγελάδων, των καρπερών και αδυνάτων στάχων, που με τόση απλότητα και αγαθότητα διδασκόμεθα από την Καινή Διαθήκη; Και βέβαια όχι, η έστω ελάχιστοι, και των οποίων την φωνή ή την πράξη, εμπαίζαμε.

Ως άνθρωποι λησμονήσαμε ότι δεν μπορούμε να έχουμε δικαιώματα μόνο, και ότι επιβαρυνόμεθα μοιρέως και αναπόφευκτα και με υποχρεώσεις και καθήκοντα. Δοθήκαμε όμως εύκολα, στον ρηχό προοδευτισμό και στο των αξιών μηδενισμό, όπως το θέλανε τα ξένα εξαπτέρυγα που μας έγιναν κυβερνήτες, και στους οποίους εύκολα δοθήκαμε.

Παραμελήσαμε εκείνο που μας υπαγόρευε η ψυχή μας όταν δεν το έπνιγε η φωνή της υλιστικής και καταναλωτικής εποχής, το καθήκον προς τα παιδιά μας και προς αλλήλους, και δοθήκαμε στον φαρισαϊσμό, στην υποκρισία, στο δεν βαριέσαι και στην αναβλητικότητα.

Πάψαμε να νοιώθουμε το κατά πως ένοιωθαν οι προγονοί μας, χάρη στους αγώνες των οποίων εμείς υπάρχομε.

Είναι υποχρέωσή μας να φροντίζουμε και για την ορθή προς τα παιδιά μας παιδεία, αλλά και προς την αλλήλων συμπαράστασή μας και τον αμοιβαίο σεβασμό.

Των υποχρεώσεων αυτών, είχαν πλήρη επίγνωση οι προηγούμενες γενιές, αν και πολύ πιο αγράμματες από τις δικές μας γενιές.

Το να ρίζουμε κοινώς τον άλλον, το να ωφελούμεθα εις βάρος των άλλων, και η πολύμορφη κλοπή στις μεταξύ μας συναλλαγές, ήταν συνήθεια και ίσως παραμένει σε μερικούς ακόμη. Δεν υποστηρίζω βέβαια ότι θα μπορούσαμε μόνοι μας να θέσουμε τέρμα στην δυστυχία που δημιουργήθηκε από την παρακμή, την κρίση και την ανεργία. Από την δυστυχία αυτή θα απαλλαγούμε μόνο όταν συνέλθουμε από την ζάλη της καλοπέρασης και το σοκ της γρήγορης κατάπτωσης, και επανέλθουμε στην λογική και την φρόνηση, στην προς αλλήλους βοήθεια και τον αμοιβαίο σεβασμό, στη μη παραβατικότητα, την μη παραβίαση δηλ. του αυτεξουσίου, το οποίο έχουμε παρά Θεού, και την παραβίαση του οποίου νομοτελειακά, είτε σαν άτομα, είτε σαν κοινωνία, θέλουμε πληρώσει παντοιοτρόπως, σε διάφορες μορφές και εντάσεις. Και θα επιμείνω λίγο περισσότερο πάνω σε αυτό, δηλ. Για να το εμπεδώσουμε μέσα μας καλά. Ότι, ό, τι κι αν παθαίνουμε, το παθαίνουμε εξ αιτίας της παραβατικότητάς μας, κάποιας, οποίαν κατά μόνας γνωρίζουμε. Αλήθεια, πόσοι βάζουμε θετικό πρόσημο στην ημέρα που πέρασε;

Θα δικαιολογηθούμε ότι προσφέρουμε πολλές βοήθειες, αλλά θα μου επιτρέψατε να ισχυρισθώ ότι όλα αυτά είναι ολίγον τι, αργά παρεχόμενα, γιατί φτάσα-με στην έσχατη ώρα για να φανούμε μπροστά, προκειμένου να θεραπεύσουμε το έσχατο αίσχος.

Η ανεπάρκεια μας με λίγα λόγια, η πολυειδής και πολυσχιδής, διό λέγει: «οποίον το λάθος, τοιαύτη και η της ζημίας επιφάνεια».

Η ραθυμία και η χάνωση, μας ρίζανε σε βαθιά ψυχική και πνευματική αναρχία, συνεπικουρούμενες υπό των ανατρεπτικών χωρίς μπούσουλα θεωριών, και περιήλθαμε σε σύγχυση, σε σημείο, όλα να φταίνε σε όλους, και ο ένας στον άλλον.

Λησμονήσαμε το, «γρηγορείτε» εν παντί, παντού και πάντοτε, του Ιερού Ευαγγελίου, αλλά και «το φυλάξαι τα αγαθά είναι δυσκολότερο από το να τα αποκτήσεις», των σοφών μας προγόνων, μάθημα παθημάτων και αγώνων.

Παρακολουθούμε όλη την ανθρωπότητα να αναζητά τα αρχαία ελληνικά, την αρχαία ελληνική φιλοσοφία, και εμείς να τα αρνούμαστε. Πότε θα συνέλθουμε, και να απαιτήσουμε, ότι τα σοφά των σοφών, και Αγίων μας, να τα διδασκόμαστε

πρώτα εμείς, και όχι να τα μαθαίνουμε από τους ξένους, όντας δικά μας:

Πίσω όλοι λοιπόν, να ξαναβαπτισθούμε στα νάματα της Φυλής, να επανευαγγελιστούμε και να επανελληνιστούμε, καθώς έλεγε και ο μακαριστός αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος, γιατί μας έγινε έξης η κακία. Και η αδιαφορία με την ασέβεια την διαφθορά και την αδικία, κακή συνήθεια. –

4^{ON} Δοκίμιον

ΕΜΠΡΟΣ ΓΙΑ ΕΝΑΝ ΕΛΛΑΔΙΚΟ ΚΑΙ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΣΥΝΑΓΕΡΜΟ

"Η παραμονή στο ευρώ, θέλει φέρει μαρασμό, ανεργία, μεγίστη οικονομική δυσπραγία, και απραξία πνευματική και υλική, καθότι, τα συστατικά στοιχεία τα οποία περιβάλλουν, αυτό το νόμισμα το κάνουν να αποτελεί ξένο σώμα προς εμάς, με αποτέλεσμα εκ των πραγμάτων να μας απορρίπτει ή να το απορρίπτομε, όπως θέλετε ας το θέσετε, τουτέστιν είναι θέμα χημείας όπως θα το λέγαμε στην καθομιλουμένη, και ως εκ τούτου μη συμβατο.

Όπως ξένο σώμα είναι και οι "ηγέτες", οι οποίοι έχουν αμφιβόλου υποστάσεως όραμα της Ηνωμένης Ευρώπης. Οι ηγέτες που θα οδηγήσουν προς την Ένωση της Ευρώπης, πρέπει να έχουν έρωτα προς το ποθούμενο, λατρεία προς τους Λαούς της, και σχέδια για το μέλλον της, απαλλαγμένοι από τη μιζέρια την οικονομική, το κόμπλεξ ανωτερότητας, και την αλαζονεία της εγωπάθειας και του πόθου του υπερπλουτισμού. Θα τολμούσα να πω να είναι άμισθοι, αν θέλουν να λέγονται και να είναι λειτουργοί.

ΤΗΣ ΗΝΩΜΕΝΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ ΤΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΙΣΤΙΚΑ ΝΑ ΕΙΝΑΙ: ΕΝΤΙΜΟΣ ΠΛΟΥΤΙΣΜΟΣ, ΦΡΟΝΤΙΔΑ ΚΑΙ ΓΙΑ ΤΟΝ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ, ΕΝΙΑΙΑ ΣΥΝΟΡΑ, ΚΑΙ ΠΑΤΑΞΗ ΥΠΟΔΕΙΓΜΑΤΙΚΗ ΤΟΥ ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΣ, ΚΑΙ ΔΩΡΕΑΝ ΠΑΙΔΕΙΑ, (ΟΙ ΔΕ ΣΤΥΓΝΟΙ ΕΓΚΛΗΜΑΤΙΕΣ, ΒΙΑΣΤΕΣ ΜΙΚΡΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ, ΚΑΙ ΕΜΠΟΡΟΙ ΝΑΡΚΩΤΙΚΩΝ, ΝΑ ΠΡΟΟΡΙΖΟΝΤΑΙ ΓΙΑ ΤΗΝ ΗΛΕΚΤΡΙΚΗ ΚΑΡΕΚΛΑ).

Όστε να αποκτήσει συνείδηση και υπόσταση σοβαρότητας και υπευθυνότητας αυτή η ΠΟΛΥΠΟΘΗΤΗ ΕΝΩΣΗ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΜΑΣ, ΠΕΡΙ ΕΝΙΑΙΑΣ ΚΑΙ ΑΝΕΞΑΡΤΗΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ.

Σημείωση 1: αν παραμείνουν τα πράγματα ως έχουν, και για μας και για τους της υπόλοιπης Ευρώπης, όλους μας, αναμένει, όχι κατάρρευση, αλλά κατάρρευση της κατάρρευσής μας, ή όπως λέγει ένας σύγχρονος επαρχιώτης συνέλληνας: <Η δύση της δύσης, της Δύσης>, με το ισλάμ <άντερ πόρτας>.

Σημ.2. Με πολλή προσοχή παρακολούθησα την δήλωση ενός σεβαστού εις ηλικίαν και σοφού κατά τα λεγόμενά του, ηλικιωμένου άγγλου οικονομολόγου, ο οποίος είπε ότι μεταξύ άλλων λόγων για τους οποίους πτωχεύει ένα κράτος (σπατάλη, κλεψιές, κακοδιαχείριση, πόλεμοι, είναι και λόγω αγαθοσύνης των ανθρώπων και ανοησιών), και δεν ξέρω αν ναι, αλλά υποθέτω, ότι το ένστικτο του κάθε μέσου Έλληνα πηγαίνει πιο πολύ στον συνδυασμό και των δύο τελευταίων περιπτώσεων, αυτή η εκδοχή μου γέμισε το καινό του αναπάντητου ερωτήματός μου, πώς γίναμε έτσι; γιατί ανάξιος λαός δεν είμαστε, αλλά λόγω αγαθοσύνης και δόση ανοησίας, δηλαδή, ενώ ξέραμε ότι λάδωνε ο ένας τον άλλον και μερικοί τα αρπάζανε άγρια, δεν κάναμε απεργία για την συμπεριφορά των και τις πράξεις των, ενώ βλέπαμε ότι διορίζονται με καραβιές σε όλους τους Οργανισμούς, χωρίς ανταποδοτική εργασία, σιωπούσαμε γιατί βόλευε, ενώ βλέπαμε ότι τα σχολεία δεν πάνε καλά, κανέναν σύλλογο γονέων και κηδεμόνων δεν αντιστάθηκε. και ενώ υπάρχει αταξία, προϊόν της είναι το χάος. και ενώ υπάρχει ατιμωρησία, επόμενο είναι να ακμάζει το έγκλημα, και όσο αυξάνονται οι εγκληματίες, τα αθώα θύματα θα πολλαπλασιάζονται, αλλά κανείς δεν έκανε τίποτα το ουσιαστικό, ώστε να σταματήσει η κατρακύλα.

Πτωχεύει κανείς εις ότι δεν υπηρετεί, και εμείς αλλά και οι υπόλοιποι λαοί της Ευρώπης, παραμελήσανε την Κλασσική Παιδεία και τον Χριστιανισμό.

Άρα: Πτωχευμένοι κατ' ουσίαν δεν είμαστε, μέσα μας φέρομε φλόγα άσβεστη, δύναμη προκοπής ανυπολόγιστη, ήθος αξιοσέβαστο, αξιοπρέπεια και φιλότιμο καταρρακωμένα από τους ανάξιους κυβερνήτες μας και τους άσπονδους φίλους μας, και ανάξιους των θέσεων ων κατέχουν, πλήν ελαχίστων εξαιρέσεων.

Εμπρός λοιπόν , για μια παλινόρθωση, ορατή στη διετία, αλλά με άξιους στο τιμόνι, και αυστηρούς, στην φροντίδα του σκάφους, που λέγεται ΕΛΛΑΣ, αλλά και ΕΥΡΩΠΗ.

2ον συμπέρασμα, είναι ότι οι σοσιαλι(η)στές του πασοκ. προσχεδιασμένα μας οδήγησαν εδώ που βρισκόμαστε, αλλά αυτό, είναι άλλων αρμοδιότητα να το ερευνήσουν και να το "δικάσουν". -

5^{ΟΝ} Δοκίμιον
ΚΟΙΝΩΝΙΑ

"Για να απολαύσουμε ως άνθρωποι το περιβάλλον, πρέπει να καλλιεργήσουμε το κτήμα (την ψυχή μας) και να το απαλλάξουμε από τα χέρσα και τα ζιζάνια(τις καθ' υπερβολή φροντίδες και τις κατινιές από γυναίκες και άνδρες), για να λάβουμε πρέπει να φυτέψουμε(πιστέψουμε), για να ποτίσουμε πρέπει να καθαρίσουμε το αυλάκι(νηστέψουμε), ή να στήσουμε το κανονάκι του ποτίσματος. για να προκόψει το περιβάλλον πρέπει να το καθαρίζουμε(εξομολογούμαστε) κάθε τόσο από τα ζιζάνια, και φροντίζουμε τα προϊόντα να τα χαρίσουμε σε αυτούς(συνανθρώπους ενάρετους, μη μοιχευομένουςμε τον ακατονόμαστο) που τα χαίρονται και τα ευχαριστιούνται. Δηλ. να μιλάμε για τα σοβαρά με σοβαρούς, και να μην αδειάζουμε την ψυχή μας σε 'κούφους'.

Έτσι είναι και η εικόνα μιας Κοινωνίας.

Το χωράφι είναι η Κοινωνία, τα εργαλεία της καλλιέργειας είμαστε εμείς, και οι σπόροι, είναι η πράξεις μεταξύ μας, φυτευόμενα είναι η δημιουργία συνειδήσεων – χαρακτήρων, πηγή νερού είναι οι γονείς, οι διδάσκαλοι και η διδασκαλία, οι ιερείς, οι έχοντες δημόσιο λόγο γραπτό ή προφορικό, η παντός είδους εξουσία, ο παιδεύων ανεξαρτήτου ηλικίας τόπου και χρόνου και γένους. αυλάκι είναι ο τρόπος μετάδοσης της οδηγίας δηλ.της διδασκαλίας, περιβολάρης είναι ο καθένας που αντιπροσωπεύει την πηγή που περιγράψαμε, ζιζάνια είναι όλοι οι κακοπροαίρετοι, προϊόντα είναι οι έννοιες και οι συλλογισμοί που διδάσκονται από τους φροντιστές της Κοινωνίας, και αυτοί που ευχαριστιούνται τα προϊόντα είναι οι καλοπροαίρετοι των Θείων ακουσμάτων, οι διακρινόμενοι από δικαιοκρισία και φιλαλληλία, από αγάπη και φόβο Θεού προς τον συνάνθρωπο».

6^{ον} Δοκίμιον

«Επί τρίβους δικαιοσύνης οδήγησέ με»

Των ανθρώπων, στερημένων από πνευματικούς ταγούς, οι οποίοι καλλιεργούν τα υψηλά ιδανικά. Ζώντας δε η κοινωνία χωρίς αυτούς, και με παραγκωνισμένα τα υψηλά ιδανικά, επί τι διάστημα, (τριών δεκαετιών), αυτή η κοινωνία πλέον, αυτοί οι άνθρωποι, θα καταλήξουν (κατέληξαν), να δοθούν σε ιδανικά, ποταπά, και ουτοπικά, δηλ. μη πνευματώδη και μη ψυχοφελή, και συναισθηματικά πλασματικά και όχι πλούσια, μόνο σαρκικά, εγωπαθή και ιδιοτελή, επιφανειακά, φαντεζί, ρηχά, και επιδημητικά ή νοσομορφοκαταγγελτικά, κιτρινιάρικα και τυραννικά απομονωτικά, και φθοροποιά, που δημιουργούν κοινωνίες ενδοτικές, μαλθακές, ανεκτικές, ευμετάβλητες, πλαστικές, αξιοθρήνητα ανίκανες και ανήμπορες να αντισταθούν, εν κατακλείδι δουλικές και έρμαιες της όποιας μοίρας τους. (ως οι σημερινές). Στερημένες πια, υποδειγματικών ταγών, τέκνων άξιων προς παραδειγματισμό, μικρών και μεγάλων· ώστε να μπορέσουν να μνηθούν προς τα ανώτερα και πλέον ενδιαφέροντα ιδεώδη. Οπότε γίνονται ευκολοδιαχειρίσιμες από τους τενεκενολόγους κυμβαλοχρήστες, ψυχροψυχοκαταπιεστές, νεκρούς συναισθημάτων, στείρων εξ οραμάτων και ανθρωπιάς αρωμάτων, παραγωγούς εκτρωμάτων της απανθρωπιάς, προϊόντα προβολέων, υποβολέων, ψυχικών διεμβολέων και καρδιών εμβολέων, έμπορτους ψυχοφαρμάκων και παντίων πνευματικών εμφραγμάτων.

Ο δε εχέφρων, εύφρων, μηδενιστών αρνητής, αγωνιστής, και της κατάντιας κριτής, κατακριτής και ανυποκριτής, μέσα από αυτό το κατάντημα, φεύγει, φεύγει και ψάχνει καταφυγή, ίνα αφ' ενός αποφύγει την των ανοήτων κατακραυγή, και να μη βλασφημείται υπ' αυτών το όνομά του, και αφ' ετέρου, προκειμένου να κριθεί δίκαια, από

σώφρονες, αναζητά τόπους όπου η δικαιοσύνη βασιλεύει,
και εκεί μετά των υπό δικαιοσύνην διατριβόντων,
συνανθρώπων όντως, και εν μέσω αυτών διαβιών,
κρινόμενος δίκαια, να προστατέψει το όνομά Του αναζητεί,
από απολλυμένων προβάτων, και ταγμάτων ασεβών». Διό
είπεν: «Κύριος οδηγήσει με επί τρίβους δικαιοσύνης ένεκεν
του ονόματος αυτού». ψαλμ.κβ΄.στίχ.γ. –

7^{ον} Δοκίμιον

**Η Σοφία προσκαλεί σε μόρφωση και χαρά η δε κακία –
αμαρτία, σε καταστροφή. «17*, Παρμ. Θ΄. 1-18».**

1)

«Η σοφία ωκοδόμησεν εαυτή οίκον και υπήρεισε στύλους
επτά».

(Η σοφία του Θεού εδημιούργησε την Εκκλησίαν αυτού, και
της παρέδωσε τα επτά μυστήρια, τα οποία συνιστούν
στύλους ακλόνητους δια την εαυτής στερέωση και
συγχρόνως φάρους οδηγούς για τους πιστούς της , ώστε να
προσβλέπουν εις αυτήν από όπου κι αν ευρίσκονται, και
ακόμη εάν είναι παραπεσόντες, τους δείχνει τον δρόμο για
να εγερθούν και να ξαναβρούν τον δρόμο που οδηγεί στην
Θεοδίδακτον του βίου τρυφήν.

2-3)

«έσφαξεν τα εαυτής θύματα, εκέρασεν εις κρατήρα τον
εαυτής οίνον και ητοιμάσατο την εαυτής τράπεζαν
λέγουσα».

(Η σοφία λοιπόν, απέκοψε απ' του κόσμου την ματαιότητα
τα εαυτής στόματα τα λαλούντα σοφίαν Θεού, τα οποία διά
της Θείας χάριτος πλημμύρισε λόγον Θεού προς
διδασκαλίαν των ζητούντων τον Θεόν, και εκάλεσε αυτούς
εις πνευματικήν τρόφήν, λέγουσα:

4-5)

«ός εστίν άφρων, εκκλινάτω προς με, και τοις ενδεέσι
φρενών είπεν, έλθετε φάγετε των εμών άρτων και πίετε
οίνον ον εκέρασα υμίν».

(Λέγει λοιπόν η σοφία προς τους ασύνετους, ελάτε προς εμέ
με πίστην για την σύνεσιν που σας λείπει, και στους
ανίκανους να κατανοήσουν αλλά επιθυμούντας τα του Θεού
από μόνοι τους είπεν επίσης, ελάτε να σας δώσω άρτον
ουσίας και οίνον ευχαριστίας(λογικό και χάριν Θεού), τον
οποίον εγώ σας έχω ετοιμάσει στην τράπεζα – στην
Εκκλησία μου.

6)

«Απολείπετε αφροσύνην, ίνα εις τον αιώνα βασιλεύσητε, και ζητήσατε φρόνησιν, και κατορθώσατε εν γνώσει σύνεσιν».

(Λέγει πάλιν προς αυτούς η σοφία του Θεού, ελάτε προς εμέ και αφήστε τις άφρονες και ανόητες πράξεις, τα εφήμερα και μάταια, και εισακούσατέ μου, ίνα χάριν λάβετε, και αιωνίως σας μνημονεύει ο κόσμος διά τα Θεάρεστα έργα σας, τα οποία θα σας διδάξουν να κάμετε, τα στόματα της Εκκλησίας μου, ώστε με την γνώση που θα αποκτήσετε να γίνετε εν σοφία συνετοί).

7)

«Ο παιδεύων κακούς λήψεται εαυτώ ατιμίαν· ελέγχων δε τον ασεβή μωμήσεται εαυτόν».

(Αυτός που θα προσπαθήσει να διαπαιδαγωγήσει κακούς, θέλει εξευτελιστεί από αυτούς με τις ύβρεις και τον χλευασμό με τον οποίον θα τον αντιμετωπίσουν· και εκείνος που θα θελήσει να κάνει παρατηρήσεις σε ασεβή, θέλει ακούσει συκοφαντίες και άδικες κατηγορίες εναντίον του).

8)

«Μη έλεγχε κακούς ίνα μη μισήσωσί σε· έλεγχε σοφόν, και αγαπήσει σε».

(Να μην ελέγχεις κακούς, γιατί αυτοί είναι ως «οι βεβαπτισμένοι εις την κολυμβήθρα της άγνοιας, οι οποίοι είναι αναισθητότεροι του λίθου», και θα σε μισήσουν εξοντωτικά· ενώ δε εάν συμβουλεύσεις έναν συνετό και καλοπροαίρετο θα σου πει και ευχαριστώ για την συμβουλή σου).

9)

«Δίδου σοφώ αφορμήν, και σοφώτερος έσται· γνώριζε δικαίω, και προσθήσει του δέχεσθαι».

(Κάνοντας καλοπροαίρετα μία παρέμβαση σε αυτά που λέγει κάποιος που έχει λόγο ορθό, όχι μόνο δεν θα σε παρεξηγήσει, αλλά θα τον βοηθήσεις να γίνει περισσότερο σοφός, με το να του δώσεις κάποιο ερέθισμα· κάμε γνωστές τις ελλείψεις που έχει αυτός που προσπαθεί να αποδώσει δικαιοσύνη και θα σε ευχαριστήσει για τις προσθετικές στην απονομή του δικαίου, συμβουλές σου).

10

«Αρχή σοφίας ο φόβος Κυρίου, και βουλή αγίων σύνεσις· το δε γνώναι νόμον, διανοίας εστί αγαθής». (εστί προαίρεσις διανοίας αγαθής).

(Κανόνας απαράβατος και αρχή πάσης επιστημονικής, ή ανθρωπιστικής, κοινωνικής και λοιπής προσπάθειας, είναι το να κάνεις ότι κάνεις σκεπτόμενος πρώτα τον Θεόν, «πρώτον εις τα καθ' ημάς τον Θεόν όψεσθαι», και αυτό από ευσέβεια και σεβασμό και ευγνωμοσύνη για τις δωρεές του, και έτσι η προσπάθειά σου, θα ευοδωθεί προς όφελος του ανθρώπου· και με αυτόν τον τρόπο θα γίνεις συνετός κατά Θεόν, και θα ευχαριστηθούν πάντες οι άγιοι, διότι για αυτό αγωνίστηκαν δίνοντας την ζωή τους). Η δε βούληση του κάθε ανθρώπου, να γνωρίσει περισσότερο τον Κύριο, είναι απόδειξη σύνεσης και αγαθής προαίρεσης, προς τελείωση του χαρακτήρα του).

11)

«Τούτω δε τω τρόπω πολύ ζήσεις χρόνον, και προστεθήσεται σοι έτη ζωής σου».

(με την ευσέβεια προς τον Θεόν και με τον Θεοδίδακτον τρόπον ζωής, θέλεις ζήσει τα χρόνια σου σε αγαθότητα και απλότητα Θεϊκή, και αυτά θα σου προσθέτουν με την σειρά τους έτη ζωής, και όσο περισσότερο τα ακολουθείς τόσο θα μακροζωείς τελειοποιούμενος).

12)

«Υιέ, εάν σοφός γένη σεαυτώ, σοφός έση και τοις πλησίον· εάν δε κακός αποβής, μόνος αν αντλήσεις κακά. Ός ερίδεται επί ψεύδεσιν, ούτος ποιμαίνει ανέμους, αυτός δε διώξεται όρνεα πετόμενα. Απέλειπε γαρ οδούς του εαυτού αμπελώνος, τους δε άξονας του ιδίου γεωργίου πεπλάνηται· διαπορεύεται δι' ανύδρου ερήμου και γην διατεταγμένην εν διψώδεσι, συνάγει δε χερσίν ακαρπίαν».

(Λέγει η σοφία του Θεού, άκουσε νέε, νέα, εάν ακούσεις τα διδάγματα του Θεού, και παραμείνεις πλησίον του, θα γίνεις σπουδαίος για τον εαυτόν σου, και ωφέλιμος για την Κοινωνία. Εάν δε γίνεις κακός και ανάγωγος, θέλεις συσσωρεύσει πολλά δεινά επάνω σου. όποιος στηρίζεται σε ψέματα και δεν πιστεύει στον Θεόν, θέλει ματαιοπονεί, κυνηγώντας να μαζέψει τα ασυμμάζευτα. Αυτός θα παρομοιαστεί σαν και εκείνον που κυνηγάει να πιάσει τα άπιαστα. Αυτός λέγει η σοφία, ότι μοιάζει με εκείνον που έχασε τους τρόπους με τους οποίους μπορεί να βρει τον Θεόν, και περιπλανάται μακριά απ' τις αγαθές αναζητήσεις, ζώντας ως οι «ανομούντες διακενής*». (*=φροντίστε να το μελετήσετε αυτό το φαινόμενο). Αυτός θα βαδίζει διά μέσου σκληρότητας και αυταπάτης, χωρίς αγαθόν προορισμό, και ευτυχή κατάληξη. Αφοσιωμένος στο

ακόρεστο και το απατηλό, θέλει καταλήξει εις την φθοράν και διαφθοράν.

13 – 17)

«Γυνή αφρων και θρασεία ενδεής ψωμού γίνεται, οποία ούκ επίσταται αισχύνην, εκάθησεν επί θύραις του εαυτής οίκου, επί δύρφου, εμφανώς εν πλατείαις, προσκαλουμένη τους περιόντας και κατευθύνοντας εν ταις οδοίς αυτών (βοώσα και λέγουσα), ός έστιν υμών αφρονέστατος, εκκλινάτο προς με, και τοις ενδεέσι φρονήσεως, παρακελεύομαι λέγουσα: άρτων κρυφίων ηδέως άψασθε και ύδατος κλοπής γλυκερού».

(Η κακία – αμαρτία, προσομοιάζεται ως γυναίκα, η οποία δεν είναι συνετή και είναι θρασύς και επιπόλαια, στερουμένη στοιχειώδους ευσέβειας, και η οποία δεν είναι ικανή να νοιώσει λίγη εντροπή. Αύτη εκάθησε σε ένα σκαμνί μπροστά στην πόρτα του σπιτιού της η οποία φαίνεται από τις πλατείες*, διαφημίζουσα τα κάλλη της**, προσκαλώντας τους περαστικούς και αυτούς που ψάχνουν να βρουν τις διακηρύξεις της***, λέγοντας σε όσους πήγαιναν κοντά της να την ακούσουν, δηλ. αυτοί που έχουν την κλίση προς τις παρανομίες, διότι μόνον αυτοί είναι οι ακροατές της κακίας· ελάτε λοιπόν προς εμέ ανοητότατοι. Αλλά και εσείς ασύνετοι και αρνητές της αλήθειας ελάτε και τρέξτε να απολαύσετε όλων των καρπών της παρανομίας, τα ευκόλως και ευχαρίστως παρεχόμενα προς τέρψην.

(* = στις πλατείες θα συναντήσει κανείς την παντός είδους απρέπεια, τουτέστιν την κακίαν, ως και με ψηλοτάκουνα.

** = τά υπό της κακίας επιδεικνυόμενα, είναι όλες οι εύκολες και πέραν των Θείων εντολών απολαύσεις, απ' τις οποίες προέρχονται όλες οι ασθένειες).

*** = οι παρανομίες όλες νοητέον, οι οποίες κράζουν ότι με εμάς θα καταφέρεις πράγματα, με εμάς θα απολαύσεις καταστάσεις, με εμάς θα πλουτίσεις γρήγορα, με εμάς θα φθάσεις στην λαστιχένια συνείδηση, η οποία δεν θα σε ελέγχει ό,τι κι αν κάνεις άτιμο).

18)

Αλλά προσέξτε λέγει η σοφία του Θεού, προκειμένου να μη μείνει κανείς απληροφόρητος και χωρίς γνώση των συνεπειών του δρόμου και του τρόπου ζωής του, προσέξτε λέγει, για καθέναν από αυτούς: «ό δε ούκ οίδεν ότι (οι) γηγενείς παρ' αυτή όλλυνται, και επί πέταυρον Άδου συναντά. (σύ όμως μην υποκύψεις) αλλά αποπήδησον, μη χρονήσεις εν τω τόπω, μηδέ επιστήσης το σον όμμα προς

αυτήν· ούτως γαρ διαβήση ύδωρ αλλότριον και υπερβήση ποταμόν αλλότριον· από δε ύδατος αλλοτρίου απόσχου και από πηγής αλλοτρίας μη πίης, ίνα πολύν ζήσης χρόνον και προστεθή δε σοι έτη ζωής».

(=Εκείνος ο οποίος διάκειται συμπαθώς προς τα καλέσματα της ‘κυρίας κακίας’ πηγαίνει χωρίς να ξέρει που θα βγεί, αλλά πρέπει να ξέρει ότι όποιος την ακούει παγιδεύεται και χωρίς να το περιμένει θέλει βρεθεί στην είσοδο της καταστροφής. Αλλά εσύ μην υποκύψεις σε αυτή την απάτη, άνθρωπε, με μεγάλη αποφασιστικότητα φύγε μακριά και από το περιβάλλον της σπουδής της παρανομίας, και μήτε να γυρίσεις να ρίξεις ματιά πίσω σου και μπεις σε πειρασμούς.

Διότι έτσι αποφασιστικός, θα καταφέρεις να ξεπεράσεις τα εμπόδια που θα σε περιτριγυρίσουν, και θα μπορείς να ξεπερνάς και μεγαλύτερα εμπόδια απρόβλεπτα, χωρίς να δυσκολεύεσαι. Προσέτι δε από πάσαν προσφορά απομακρύνσου, γιατί πίσω από τις παροχές της, κρύβονται επιβουλές και παγίδες, μην υποκύψεις λοιπόν σε ξένες προς την ιερή παράδοση προσφορές, έτσι λοιπόν θα βιώσεις την Θεϊκή αγαθότητα και απλότητα, και όσο ζεις κατά Θεόν θα σου προστίθενται έτη ζωής. —

8^ον Δοκίμιον

ΠΕΡΙ ΟΡΓΗΣ ΚΑΙ ΑΝΟΜΟΥΝΤΕΣ ΔΙΑΚΕΝΗΣ

Περί οργής Θεού και τον θυμόν αυτού:

«Ο Θεός ο τέλειος, δεν είναι δυνατόν να έχει οργήν και θυμόν και πάσαν ανθρωποπάθειαν εναντίον των ανθρώπων ή άλλων πραγμάτων ή καταστάσεων, αλλά επειδή ζώντες υπό το βλέμμα του, ζούμε κατά Θεόν, το οποίον σημαίνει υπό την επίβλεψή του. Αυτός δε ο τρόπος, δεν επιτρέπει σε κακό να παρέμβει. Εν δε τη αμαρτία, σηκώνει αφεαυτού ο παραβάτης τον φράχτη προστασίας, ή σπάζει τον φράχτη, από την επιθυμία του να δράσει εκτός θελήματος Θεού, οπότε αμέσως ο αμαρτωλός περιέρχεται σε κατάσταση έκθετη σε κινδύνους, απροστάτευτος, και τότε τα κακά τα συγγενεύοντα με την κακή ενέργεια, θα καταβάλλουν τον ενδιαφερόμενον», διό λέγει ο άγιος Αναστάσιος ο Καισαρείας, «κατασκευάζεται άμα τη αμαρτία, οργή και θυμός τοις ημαρτικόσι». Ως το παιδίον δηλ. το διαλαθόν της προσοχής μας, ή θα πέσει στο πρώτο σκαλοπάτι, ή θα πέσει απ' τη σκάλα, ή θα πέσει στο ποτάμι, ή θα φάει τα μούτρα του, ή θα γευθεί, ακάθαρτα. Και ως ο ενήλικας ευρισκόμενος εν οδώ και είναι κτήμα φραγμένον (η αμαρτία), και του οποίου τον φράκτη παραβιάσει (ο πειρασμός γαρ), και του ορμίσει αγέλη 'σκύλων', (εξ ων, ασθένειες και προβλήματα). τίς είναι ο παρασκευάσας τον θυμόν και την οργήν των σκύλων, (δηλ. των ασθενειών) εν προκειμένω παραδείγματι; Και βέβαια ο παραβιάσας. αλλά εάν έσπασε τον φράχτη, το κακό θα τον ακολουθήσει και όταν βγεί απ' τον φράχτη, το περιβάλλον της αμαρτίας, εάν δε, υπερπηδήσει τον φράχτη δηλ. μετανοήσει, και δεχθεί ο Θεός το βάθος της μετανοίας, το κακό δεν θα τον ακολουθήσει, αλλά θα του μείνει στο μυαλό μια περιπέτεια. Σε περίπτωση που έσπασε τον φράχτη, δηλ. η αμαρτία του ήταν σοβαρή, θα αναζητά να απομακρυνθεί όσο γίνεται

μακρύτερα και γρηγορότερα ζητώντας την βοήθεια του Θεού, τουτέστιν να λυτρωθεί από την κακήν ασθένεια. Αναλόγως λοιπόν η κάθε περίπτωση θα έχει και τις δικές της συνέπειες.

Λόγου χάριν, αυτός που πίνει, που καπνίζει, αυτός που παίρνει ουσίες, δεν είναι αυτός που παραβιάζει τον φράχτη, το αυτεξούσιον; Δεν θα υποστεί και τις από το καθένα ξεχωριστές συνέπειες; Δηλ. του καπνιστή είναι αυτές οι επιπτώσεις επί της υγείας του, του πότη είναι εκείνες, του ναρκομανή είναι άλλες. Ποιος φταίει λοιπόν για όλα αυτά; Πάντως όχι ο Θεός, ο οποίος επειδή μακροθυμεί, δηλ. κάνει υπομονή, του φορτώνομε απερίσκεπτα δικές μας αποτυχίες. Άρα τα ως οργή, ή θυμός χαρακτηριζόμενα, (δηλ. τα εκ της επαφής μετά των 'σκύλων' συμβάντα), αυτά είναι οι συγγενείς προς την παράβασιν συνέπειες».

λέγει δε: «οργή (εκ της αποστροφής του προσώπου Αυτού) εν τω θυμώ αυτού, και ζωή εν τω θελήματι αυτού» ψαλ. κθ'. στ.6, και έτι πάλιν λέγει: «Μέγα φυλακτήριον οι οφθαλμοί Κυρίου εφ' ημών».

Σημ. 1η Θεός ούκ οργίζεται, τοις δε ημαρτικώσιν αποστρέφεται, διό λέγεται ότι : «λάθους μέναια, η οργής επιφάνεια». (=το εκ της αμαρτίας αποτέλεσμα φανερώνεται από το μέγεθος της ζημιάς ή της στεναχώριας την οποίαν υφίσταται ο το λάθος ποιήσας).

Σημ. 2α «Ο καταβιών εντός του δικού του φράχτου, ού σαλευθήσεται, ο δε εντός φράχτου του εαυτού φράχτου, τουτέστιν εν σπηλαίοις ορέων και των οπών των ερημικών, παρά Θεώ κραταιούται». Για να προφθάσω δε, αυτόν που θα πεί: ποιος έδωσε τις ασθένειες; Οι Γραφές λέγουσι, όχι ο Θεός. Ιδέτε τα περί παραβίασης του αυτεξουσίου, και τα από την παραβατικότητα προελθόντα κακά, γενεών παρελθόντων και παρόντων, δηλ. τα εξ ανθρώπων γεγεννημένα, ή μη επιμεληθέντα σωστά, αυτά είναι τα αίτια των κακών.

Σημ. 2^α Α: «Η εξ αμαρτίας τιμωρία δεν προέρχεται απ' τον Θεόν, αλλά είναι συνέπεια της διατάραξης της αρμονικής, δι' ης συνδέεται το Θείον με το αμαρτάνον τον άνθρωπον. Λόγου χάριν, πίνεις ό,τι επιθυμείς, αφ' ότου το αρμονικόν του μέτρου παραβιάζεται, αυτού αύτου η αντίδραση (οργή), είναι η εκ της παραβατικότητος τιμωρία, και όχι του Θεού, ο Θεός ούκ εστί τιμωρός.

Οι συνέπεια(ες), του πλήθους των αρμονικών τις οποίες θα διαταράξεις, ή η ένταση διατάραξης μιάς, καταιγίδας κακών επονομάζεται ή εκρηκτικό μείγμα.

Η διατάραξη αρμονικής ή αρμονικών, συνιστά εντολήν, διαταγήν, ανταπόδοσης συνεπειών, η οποία συνοδεύει υποχρεωτικά την διάπραξη της παράβασης, οι ανταποδώσεις αυτές, προκαλούν την λεγόμενη, τιμωρητική αντίδραση, εκ της διαπραχθείσης ‘αμαρτίας’, και όχι οργήν Θεού».

Σημ. 3^η : «Ο Αδάμ τι έκανε; Παρασύρθηκε απ’ τις αισθήσεις τις οποίες θέλησε να δοκιμάσει, αλλά όχι μόνο αυτό, αλλά το δεύτερο και εξ ίσου σοβαρό αμάρτημα το οποίον διέπραξε ήταν το ότι θέλησε να ικανοποιήσει και το αίσθημα του στομάχου, της κοιλιάς. Δηλ. για αυτό, που γίνονται όλες οι εκστρατείες, οι πόλεμοι, οι μάχητες και τα μίση, τουτέστιν η οικονομία. Δεν τα ζήτησε απ’ τον Θεόν, έσπευσε από μόνος του να παραβιάσει τον φράχτη, και γνωστό το αποτέλεσμα, μάλλον τα αποτελέσματα μέχρι σήμερα».

Σημ.4^η : Σωρευτική παραβατικότητα προκαλεί σωρευτικές συνέπειες· ή σωρευτική παραβίαση του αυτεξουσίου, συνιστούν εκρηκτικό μείγμα συνεπειών εκ της οργής εξ αυτών

Διό λέγει: «Ψάλατε τω Κυρίω οι όσιοι αυτού, και εξομολογείσθε τῇ μνήμῃ της αγιοσύνης αυτού, ότι οργή εν τω θυμῷ αυτού και ζωή εν τω θελήματι αυτού».ψαλ.κθ΄.5-6 Α)

(*= ζημία και στενοχωρία η εκ της αμαρτίας προερχομένη, ήτοι, διά της παραβίασης του αυτεξουσίου, δηλ. εκ της ημών παραβατικότητος. Ο γαρ Θεός ούκ οργίζεται κατά το ανθρώπινον).

Β)

Το θέλημα του Θεού, μήποτε βούλεσθαι θάνατον είναι, αλλά ζωήν. Διό λέγει: «ού βούλομαι τον θάνατον του αμαρτωλού, ως την μετάνοιαν αυτού». Ιεζ.ιη΄.23

Διό : «Τα ατίθασα και αδέσποτα, τα θέτομε εντός φράχτη διά την ανάλογον εκπαίδευσιν. Και εάν είναι διά παιδιά διά διαπαιδαγώγησιν»

Γ)

(Ζωή και οργή εν τω θελήματι του Κυρίου).

Παρά δε την προαίρεσιν του Θεού, και παρά το βούλημα αυτού, τοις αμαρτάνουσι παρασκευάζεται θυμός και οργή. Διό λέγει: ότι το εκ της παραβιάσεως του θελήματος εστί, ως ο εισελθών εντός φραγμένου – δηλ. απαγορευμένου. Αν

έχει εκδοθεί δηλ. απαγορευτικό για ταξίδια, και κάποιος θέλει να πάει να περάσει το πέλαγος, δεν θα υποστεί τις συνέπειες των καιρικών συνθηκών;».

Σημ. 5^η : Ο Θεός, ένθα αναφέρουν οι Γραφές ότι μισεί, οργίζεται, θυμώνει και τα συγγενή αυτών, δεν νοούνται κατά το ανθρώπινον, αλλά ως μη εμπεριεχόμενα εν τω Πνεύματί Του τα τοιάυτα, τα αποστρέφεται· αλλά «εν τω αποστραφήναι», αυτομάτως παραδίδεται ο αμαρτάνων εις εξουσίαν αυτών, τα οποία ελλοχεύον στην μάντρα της αμαρτίας, και εις πάντα τα κακά των υπό του εναντίου προσφερομένων και προς Θεόν διαμαρτυρομένων. Αυτούς λοιπόν αποστρέφεται ο Θεός προς κολασμόν, ίνα κάποτε αποφύγουν το ψεύδος. Διότι λέγει: «Ματαιότης γαρ το ψεύδος γέμον». Και προσθέτει: «Υιοί ανθρώπων έως πότε βαρικόρδιοι; Ίνα τι αγαπάται ματαιότητα, και ζητείτε ψεύδος;». ψαλ.β΄.3

Αλλού δε λέγει Κύριος, όταν την παραβίαση του αυτεξουσίου ποιούμεθα, (μικρή ή μεγάλη παραβίαση, ή σωρευτικές παραβιάσεις επί παραβατικοτήτων), λέγει λοιπόν προειδοποιητικά ή και τελεσίδικα: «Νύν δε (πλην άλλων) και η αξίνη προς την ρίζαν των δένδρων κείται· πάν ούν δένδρον μη ποιούν καρπόν καλόν εκκόπτεται και εις πύρ βάλλεται». Λουκ.γ΄.9

Σημ. 6^η : «άλλη η συνέπεια της παραβίασης του αυτεξουσίου, (αμαρτίας), του καπνίσματος, άλλη η της μέθης, άλλη η της πορνείας, άλλη η της χαρτοπαιξίας, άλλη του εγκλήματος. Αυτά αφ' εαυτών ως εν οργή βασανίζουν τους πάσχοντα. Πού και πώς θέλεις, ο Θεός να έχει παρουσία για να σε προσέχει με το ραβδί, κοπανώντας σε; Όχι βέβαια, αυτά είναι συνέπειες, της παραβατικότητάς σου, της παραβίασης του αυτεξουσίου σου , το οποίον σου χάρισε ο Θεός σαν ελεύθερο και λογικό ον».

Οργή= ζημία και στενοχωρία η εκ της αμαρτίας προερχομένη, ήτοι, διά της παραβίασης του αυτεξουσίου, δηλ. εκ της ημών παραβατηκότητος. Ο γαρ Θεός ούκ οργίζεται κατά το ανθρώπινον.

Σημ. 7^η:

(Ζωήν ή οργήν, θέλουσι κληρονομήσει, οι μεν εν τω θελήματι του Κυρίου, και εν τῇ αυτού επισκοπῇ· και οι δε εν τῇ του προσώπου αυτού αποστροφῇ).

Παρά δε την προαίρεσιν του Θεού, και παρά το βούλημα αυτού, τοις αμαρτάνουσι παρασκευάζεται θυμός και οργή.

Διό λέγει: ότι το εκ της παραβιάσεως του θελήματος εστί, ως ο εισελθών εντός φραγμένου».

9^{ον} Δοκίμιον

Ἐκλείσαν την στρόφιγγα των θησαυρών οι ρηχοί
προοδευτικοί

«Ἐκλείσαν την στρόφιγγα των θησαυρών των νοημάτων, των αξιών, των ιδανικών, των αρετών, των δωρημάτων, χαρισμάτων, ευεργετημάτων, αλήθειας, δικαιοσύνης, ζεστασίας, στοργής και θαλπωρής, και πολλών άλλων ατίμητων εφοδίων για την ζωή του Ἑλληνα, δικών του θησαυρισμάτων, εκ της Ορθοδοξίας του, και της Κλασσικής Παιδείας του, που γεμίζουν την ζωή της νεολαίας αλλά και κάθε ανθρώπου· και άδειασαν οι ψυχές των παιδιών, πρίν καλά – καλά, πιάσουν να γεμίσουν με τις ομορφιές της ζωής στο ταξίδι του βίου τους. Και μόλις φύγουν απ’ το σπίτι, πέφτουν σε κατακλυσμό, κατακλυσμό πειρασμών, δηλ. ποταμός η αμαρτία, πλημμύρα η πονηρία, πλήθος οι εύκολοι κατηφορικοί δρόμοι, τα σκοτάδια ακόρεστα της αμάθειας· και τα βλέπεις να ψάχνουν για ‘σκουπίδια’, καταφεύγοντας στα σκύβαλα, (ποτά και ναρκωτικά και θα τολμήσω να συμπεριλάβω και την υπερβολή για μπάλα, κοντά σε αυτά αν όχι μέσα). Όλα αυτά, για να δώσουν νόημα στην ζωή τους, για να γεμίσουν το κενό το τεράστιο, της κακής παιδείας, και της ανεύθυνης εξουσίας. Αφήνοντας τη ΟΥΣΙΑ της ζωής, αγωνίζονται με τα άχυρα, με τις ουσίες, με ‘πλίνθους και κεράμους’, κτίσουν σκάλες να ανέβουν σε κάστρα φαντασίας, αγωνίζονται να υψώσουν πύργο Βαβελικό, παραλογισμών και παραισθήσεων, για να ψηλώσουν, να ακουμπήσουν τα άπιαστα και ανόητα, της ματαιότητας και της αυταπάτης, της πλάνης και της βλασφημίας, της σαπίλας και της αχαριστίας, προς τον Θεό

και τα ιερά των προγόνων. Έτσι, τρόπο ψάχνουν μάταιο να καλύψουν το χάσμα που χωρίζει την ΟΥΣΙΑ από τις ουσίες. Και το γεγονός του ότι αξίζουν αυτοί οι θησαυροί που εκθέσαμε πιο πάνω, καταδεικνύεται από το μέγεθος της καταστροφής που βιώνουμε γύρω μας απ' την έλλειψή τους, και ακόμα το πιο χειρότερο; του διαφαινόμενου κινδύνου ακόμη και για την ύπαρξη της χώρας μας σαν οντότητα, από αυτό το σύνδρομο των προοδευτικών, εναντίον των θησαυρισμάτων, της Ορθοδοξίας και της Κλασσικής Παιδείας, τουτέστιν, απ' την αχαριστία προς τον Θεόν αφ' ενός, και την ασωτία μας προς την Ιστορία μας, τους πατέρες μας, αφ' ετέρου». «Πατάμε προγόνων τα παινεμένα και νοικοκυρεμένα, τα δοκιμασμένα και καταξιωμένα, και προσκυνούμε τα ξένα τα απαίδευτα και ευθυνών απαλλαγμένα»
«Αφήσαμε την Ουσία και πιάσαμε τις ουσίες και τις από Αυτήν απουσίες».
Και τώρα οι νέοι, γεμίζουν την άδεια ζωή τους με σκύβαλα και ντράβαρα, και γκρεμίζουν την ψυχή τους, στην αθλιότητα και στα τάρταρα, εκδικώντας εαυτούς των, κατάφορα βάρβαρα.
Τί Λαός είμαστε; Πώς γίναμε έτσι;». —

10^{ον} Δοκίμιον

Ο παραλογισμός της εν γνώσει μας παραβατικότητας:

Ο άσωτος υιός, όταν έφυγε απ' τον πατέρα του, γνώριζε ότι υπάρχει πίσω σπίτι, υπάρχει το πατρικό, υπάρχει στέγη, που έστω και καταπεπτωκώτα, τον περιμένει να σηκωθεί και να προσέλθει στην πατρική αγκάλη, να επιστρέψει, γιατί έχει μάθει περί πατρικής αγάπης, περί συγνώμης, περί μετανοίας, περί πίστεως στην Πατρική αγάπη, γιατί έχει μάθει ότι υπάρχει Θεός, κι αν ακόμα αυτός έκανε το δικό του και όχι του Θεού. Βλέπομε λοιπόν ότι ο άσωτος γνωρίζει πού να επιστρέψει σε ώρα ανάγκης, τα σημερινά παιδιά γνωρίζουν ότι υπάρχουν όλα αυτά ώστε να μη λιποψυχούν και να μη χάνονται εξ αιτίας κάποιας ανοησίας την οποίαν ηθελημένα ή αθέλητα διέπραξαν, και να γυρίζουν στα γερά και δοκιμασμένα, ακόμα και του απολωλότος αγαπημένα; Αλλά ας προσεγγίσουμε το θέμα με φόβο και σεβασμό προς την Ουσία και την Σοβαρότητά του.

Που πορεύονται σήμερα οι πολλοί; Πού ταξιδεύει ο νους τους; με τι γεμίζουν την χωρίς ενδιαφέροντα ζωή τους; Τι προσδοκούν από την χαλαρότητα και από την ισοπέδωση που τους κηρύττουν οι άθεοι και ανήθικοι εκπαιδευτικοί, με την ανοχή των δηλών ή ανεκτικών συντηρητικών; Πόσο εύκολα παρασύρονται, χωρίς παιδεία αντιστάσεως, στην ανηθικότητα και τα κηρύγματα της ζώδους ελευθερίας και συμπεριφοράς; Χωρίς αρχές, χωρίς κανόνες, χωρίς μπούσουλα; Χωρίς το νέκταρ της ζωής, που είναι η του Χριστού διδασκαλία. Χωρίς πίστη, χωρίς αρμονία συναισθηματική, χωρίς τάξη, χωρίς αυτοσεβασμό, χωρίς ελπίδα στον Θεό που σου λέγει: «κι αν έπεσες σήκω και

προχώρα προς την στέγη την πατρική, κι αν χάθηκες άκου την φωνή, σου λέγει την πατρική, που σου φωνάζει έλα σε εμένα, κι αν αμάρτησες σε καλεί σε μετάνοια, σε συμφιλίωση, κι αν αδιαφόρησες ή κι αν διαφώνησες σου απλώνει το χέρι», μη το αρνήσαι, ο Μόνος που πολεμάει το κακό, ο Μόνος που θέλει να ζήσεις και όχι να χαθείς, είναι Αυτός, ενώ οι άλλοι όλοι, του ακατονόμαστου, θέλουν μόνο να σε εκμεταλλευτούν, και όταν χαθείς δεν τρέχει και τίποτα, γιατί η ζωή για τα ζώα είναι ένα τίποτα, αναλώσιμος είσαι, δεν τους νοιάζει.

Γιά, να ταξιδέψουμε λίγο στο παρελθόν· πόσα εκατομμύρια ανθρώπινες ζωές χάθηκαν σε όλους τους πολέμους; σε εμφυλίους, σε γενοκτονίες; από ανθρώπους που δεν είχαν φόβο Θεού (σεβασμό στην ανθρώπινη ζωή, το μεγαλύτερο των πάντων, δώρο Θεού);

Μόνο στον αιώνα που πέρασε είχαμε πολλούς επί μέρους πολέμους και δύο παγκοσμίους, με εκατόμβες θυμάτων, εμπόριο ανθρώπων (σκλάβων), εκμετάλλευση ανθρώπων από ανθρώπους, από συστήματα πολιτικά, κουμμουνιστικά, καπιταλιστικά, ληστείες χωρών από τους εκάστοτε ισχυρούς, γενοκτονίες, βιασμοί, εκπατρισμοί, ανοίχθηκαν και ανοίγονται πληγές που διαρκούν και θα διαρκούν για πάρα πολλά ακόμη χρόνια, ερείπια που καπνίζουν από αιώνες και θα καπνίζουν για αιώνες, εάν δεν παύσουμε να σκυλεύουμε Ορθοδοξία και Παρθενώνες.

Ναι, αυτά συνέβησαν και συμβαίνουν μέχρι σήμερα, γιατί δοθήκαμε στους τίποτα, στους κόλακες, στους ψεύτες και σκανδαλοποιούς, στις τεχνό τα ούτα και τα ούτινα*,

*=ΜΜΕ και δημοσιογραφίσκοι), και στην τεχνολογία με αλογία, και καθ' υπερβολή στην θεά μπάλα, και χανόμαστε, απ' τις παραλήψεις μας, αδικαιολόγητα, χωρίς αντίσταση, λαιμοδορούμενοι, ως μη έχοντες, μυαλό μια στάλα.

Αρνηθήκαμε αυτά που γεμίζουν την ζωή, και δίνουν νόημα στη αποστολή του καθ' ενός, και ψάχνουμε με σκύβαλα να γεμίσομε την άδεια μας ζωή, την οποία μας καλλιέργησαν τα 'προοδευτικά' σχολεία, κοινωνία, κράτος, και ιδού ο πάτος. Τέλος, πιο κάτω δεν υπάρχει, οπότε ή συνερχόμαστε, ή τρωγόμαστε, ή νοικοκυροσύνη ή ζούγκλα, η τάξη και μέτρο, ή ζωή, χωρίς νοστήμια και μες στην ασχήμια*.

(*=ζωή χωρίς σχήμα, χωρίς μορφή, αμόρφωτη).

Όποιος δεν λαμβάνει σοβαρά υπ' όψιν όλα αυτά, και τις θυσίες των προγόνων, μέλει του να τις ξανακάνει, γιατί είναι λάθος το χαρμάνι που προκύπτει, το μείγμα, εκ των νέων

κανόνων των ανόμων, στη καθημερινή ζωή, του δήθεν, τρόπου και τόπου, της δραστηριοποίησης των μελών των επί μέρους κοινωνιών, εκ του πονηρού, που παρεισφρεί ευκόλως, χωρίς αναστολές, στις σκέψεις τους και τις ενέργειές τους, που τους οδηγεί σε λάθος δρόμο και σε λάθος αποτέλεσμα, νομοτελειακά. Οι οικοδομούντες χωρίς Θεό, μάτην κοπιάζουν, αλλά και οι εφαρμόζοντες ακόμα τα περισσότερα σωστά, ένα εάν παραμέλησαν, θα προκύψει καταστροφή, ή ζημία μεγάλη, μας λένε οι Άγ. Γραφές. Ο ξεπεσμός μικρός ή μεγάλος είναι ανεπίτρεπτος, έχει το κόστος του, οποιασδήποτε μορφής.

Μη κάνουμε λοιπόν παραχωρήσεις σε θέματα Ουσίας, γιατί ακολουθώντας αυτά τα τάχα μου προοδευτικά, και αρνούμενοι τις θαυμαστές παρεμβάσεις του Θεού στην διαδρομή της Ιστορίας μας, είναι βαρύ και ασυγχώρητο λάθος. Οι συναλλαγές και οι συνεργασίες με αλλοεθνείς ή αλλόθρησκους, απαιτούν την προσοχή μας. Προσοχή στην αντοχή και στην ανοχή μας. Είμαστε παράξενη ράτσα, αντιδρούμε απρόβλεπτα και ανεξέλεγκτα.

Ας εγερθούμε λοιπόν όλοι μαζί, γιατί το στόμα του κακού χάσκει, και χάσκει ακόρεστο, γιατί πρέπει να γνωρίζουμε ότι: «το στόμα του κακού για να κλείσει θέλει του αγαθού την θυσία», και εάν δεν υπάρξει ομαδική αντίσταση με βάση τα πατρογονικά ιδανικά, θα γίνουμε θυσία από ανοησία.

Ο παραλογισμός και ο οχαδερφισμός, ο ατομισμός και ο καναπεδισμός, η παραβατική ζωή μας, ο σκανδαλισμός, η εμπάθεια απέναντι στο Θεό την συμπάθεια, προκαλούν Αυτού την Άγια Απάθεια, και στην αποστροφή του προσώπου Του από εμάς, γράψτε αλίμονο στα μας.

Ενώ λοιπόν βλέπομε κάθε φορά της αμαρτίας το δόλιο δόλωμα, ακολουθούμε ηθελημένα την παραβατικότητα, και ενώ πιστεύομε ότι κάνομε γκάφα, και ενώ βλέπομε και την φάκα, δινόμαστε σε όλα αυτά χωρίς λογική, και χανόμαστε! Τί Λαός είμαστε; Πότε φως πότε σκοτάδι, πότε ανάστα πότε Άδη, πότε λύκος πότε αμνός, πότε κορφή πότε γκρεμός, πότε όλοι για Πίστη για Πατρίδα, πότε με ψυχή απίστη για κλεψιά σαν την ακρίδα! Τί Λαός καταντήσαμε; Πώς γίναμε έτσι;».

—

11^{ον} Δοκίμιον

**Οι μικροπαρεκτροπές που δεν ψέγονται και η αβλεψία,
και οι λεπτομέρειες που δεν διορθώνονται.**

**Οι μικροπαρεκτροπές που δεν ψέγονται και η αβλεψία, οι
λεπτομέρειες που δεν διορθώνονται, το μείγμα όλων
αυτών, σαν σταγόνες που προκαλούν το ξεχείλισμα, που
μοιάζει σαν κατολίσθηση, κατολίσθηση που βλέπαμε να
έρχεται, που λες σαν εν γνώσει μας να προκαλούσαμε,
αλλά δεν τα αποκαλούσαμε με το όνομά τους, ούτε
αντισταθήκαμε στο ανάστημά τους, και γίνανε ερήσματα,
καν ψέφτικα, για δίκια ερεθίσματα.**

Οι πολυποίκιλες ατιμώρητες μικροεκτροπές, προκαλούν συν
τω χρόνω κατάσταση έκρυθμη, αυτές είναι προάγγελοι
ανωμαλίας, ενώ σταγόνα – σταγόνα, ξεχειλίζει το ποτήρι
της υπομονής ή έρχεται η καταστροφική κατολίσθηση της
διαρκούς ‘διαρροής’, που προκαλεί δική μας ανοχική
ανοησία.

Και έρχεται αναπόφευκτα η κρίση, η ηθική κατάπτωση, η
κατάντια, και ο κίνδυνος αιματοκυλισμού, φανατισμού, ή
ακόμα και αφανισμού.

Οι ακατάγγελτες ανατρεπτικές αυτές λεπτομέρειες, που τις
βλέπομε χωρίς να παρεμβαίνομε, να πυκνώνουν πολλαπλασι
αζόμενες, είναι η αιτία παντός κακού, ατομικού ή ομαδικού
ή γενικού.

Αγαπητοί μου, προσοχή, προσοχή στην Λερναία Ύδρα την
πολυκέφαλη, στο χταπόδι το πολυπλόκαμο, στον εγκέφαλο
τον μυριοπλόκαμο· αυτά τα κέντρα, με τα πλοκάμια των,
(μικροεκτροπές, μικροπαραβιάσεις) που είναι εντεταλμένα –

με τρόπο προγραμματισμένα, να γίνονται ακάλεστοι δήθεν ανόδεινοι ‘επισκέπτες’, ώστε σε πάσα στιγμή και ώρα και τόπο και χώρο και πρόσωπο, διεισδύοντα, να φροντίζουν να τροφοδοτούν και να φορτίζουν τον κάθε εγκέφαλο εκτροπής, λίγο – λίγο, σιγά – σιγά, ύπουλα, πονηρά και δόλια. Έτσι λοιπόν εισχωρούν αυτά τα πλοκάμια, διά της μεθόδου των μικροπαραβιάσεων, μέσα απ’ το ‘ένδυμα’ της ψυχής του ανθρώπου, ή της κοινωνίας, και αφού έχουν γερά οργανωθεί και με μεγάλη ισχύ ενσωματωθεί, έχουν γερά βεντουζάρει στα πρέποντα σημεία, τότε έλκονται προς τον εγκέφαλο και ‘αναποδογυρίζουν’ το ένδυμα της ψυχής, όπως το ένδυμα του σώματος, που το γυρίζομε ανάποδα. Έτσι απογυμνώνουν, των μικρολεπτομερειών τα πλοκάμια, την ψυχή, ή την κουρελιάζουν, και έτσι της ψυχής και του πνεύματος οι όμορφες ενδυμασίες, οι ‘κλασσικές φορεσιές’ οι αξεπέραστες, της απλότητας, της αγαθότητας, της αγάπης, της αλληλεγγύης, της ειρήνης και της δημιουργίας, του φωτός και της αληθείας, της φρόνησης και της σωφροσύνης, της δικαιοσύνης και της καλοσύνης, της ανοχής και της αντοχής, της σοφίας και παιδείας, της Ζωής της ίδιας, ξεριζώνονται, και στις θέσεις τους φυτρώνουν οι εκτροπές, οι μικρές αλλά πολλές, τις οποίες το σύστημα καλογυαλίζει, τις χρωματίζει, τις σιδερώνει, τις φουσκώνει, και τις ντυνόμαστε τελικά, ντυνόμαστε τα κουρέλια της αναποδιάς, της προδοσίας, της ατιμίας, της ραθυμίας, της βλασφημίας, που αυτά με την σειρά τους υπηρετούν το κάθε κακό, και εμείς υποτακτικά, λόγω ‘μόδας’, δουλικά μάλλον, ψυχή, σώμα και πνεύμα, τα αποδέχεται, μέχρι που αρχίζει ένας – ένας να σαπίζει και να χάνεται· αλλά και εκεί ακόμα, ενώ ο τρόπος εξ αιτίας του οποίου ο καθένας χάνεται, διδάσκει τους εναπομείναντες τι να προσέξουν, εμείς δεν παραδειγματιζόμαστε, ή κι αν παραδειγματιζόμαστε ατομικά, μαζικά εκτρεπόμαστε, και η παραμονή μας σε αυτή την πάσχουσα κατάσταση, οδηγεί στην ηθική παρακμή, στην γενική κρίση, στην έκρηξη, δηλ. στην ολική καταστροφή.

Τί όμως πρέπει να γίνει; Πως περισώζεται όσο μέρος της κοινωνίας έχει απομείνει; Μπορεί η Ελλάδα, απ’ την κατάσταση αυτή εις την οποία έχει περιέλθει, απ’ της στάχτες της να ξαναγίνει;

Δεν το προσπαθώ να το παρουσιάσω τραγικό το φαινόμενο, γιατί έχει από μόνο του ξεπεράσει την τραγικότητα, ούτε θέλω να προσδώσω σε αυτό την εικόνα του μελό.

Η απάντηση λοιπόν είναι ότι μπορούμε, και η ισχύς, του μπορούμε, είναι τεράστια, και ναι, δεν χρειάζεται να χαθούμε, ούτε ένας έτι πλέον· και γιά σταθείτε, πως η λέξη κατά συνειρμό ιερό, οδηγεί στο όνομα Λέων, ναι τέτοια ισχυρή θέληση χρειαζόμαστε! Να ακούσουμε τον καλό μας εαυτό, και να επανενταχθούμε στα κελεύσματα, στις φωνές και στις ρίζες των πατέρων, πατέρων φυσικών, και Πατέρων Αγίων, πνευματικών, να ξαναπάρουμε την ζωή μας στα χέρια μας, έστω με το τσαπί και το τσεκούρι, το μυστρί και το σφυρί, με σπορά και με θέρος, για να αποκατασταθεί ο Θεός έρωσ, με σχολεία σε κάθε χωριό, με Εκκλησίες ανοιχτές σαν αγκαλιές Θεϊκές, με τα χωριά σε λειτουργία, παρέχοντα ισοβαρή παιδεία, όχι λίγο από αυτό και πολύ από εκείνο, τίποτε πιο πολύ και σε κανένα πιο λίγο, αλλά το καθένα με τον τρόπο του, το μέτρο του, τον χρόνο του, την εποχή του, την αντοχή του, το ανθρώπινο κατά Θεόν. Πάμε λοιπόν, “επιστροφή στο σπίτι”, να το σκουπίσουμε, να το συγυρίσουμε, να το ασπρίσουμε, να μυρίσει η γειτονιά, να ξανατραγουδήσουν οι Έλληνες, να ξανανάψει ο φούρνος του χωριού, να ξαναγελάσουν τα τιμημένα γηρατειά, γιατί πώς να σας το πω, αν η επαρχία, τα χωριά, δεν αποκτήσουν νεύρα, οι πολιτείες δεν πρόκειται να σταθούν όρθιες. Δόξα τω Θεώ, γιατί ο Άγγελός μου, με ξύπνησε στις 03:30, για να σας γράψω από καρδιάς αυτά τα λόγια, κατά πώς βγαίνουν από μέσα μου· και πάλι Δόξα τω Θεώ, και κουράγιο αδέλφια, πάμε να γυρίσουμε τους τροχούς στο άρμα της Πατρίδας, να το οδηγήσουμε στο σωστό δρόμο, στο δρόμο του Χρέους. –

12^{ον} Δοκίμιον

Θέμα: (Ήθη ,Έθιμα και Πίστη) .

Μακαριότατον ,Αρχιεπίσκοπον ,
Αθηνών και πάσης Ελλάδος ,
κ.κ. Χριστόδουλον

Μακαριότατε ,τα διεθνή και μέχρι πρότινος ντόπια κουμάντα ,μας έχουν οδηγήσει σε τρόπους επικοινωνίας και κύκλους ζωής ,στους οποίους ο μέσος άνθρωπος θεωρεί τον εαυτό του χαμένο , πως τάχα στράφι μεγάλωσε την οικογένειά του με τα παραδοσιακά υλικά ,(Ήθη ,Έθιμα και Πίστη). Υπάρχουν άνθρωποι που νοιώθουν χαμένοι ,μέσα στη “ιλουστρασιόν” συμπεριφορά των συνανθρώπων ,την κενότητα των λεγομένων ,και το προσπέραςμα των αξιών . και ασφυκτιούν ,απομονώνο-νται απ’ τους ισοπεδωτές και ακόρεστους ,και μη όντες αδιάφοροι ,μαραζώνουν στην μοναξιά τους .

Άλλο πράγμα αποτελούν ,Μακαριότατε , τα Δανεικά ,με τα οποία ζουν ιλουστρασιόν στην κε-νότητά τους οι άνθρωποι αυτοί ,και άλλο τα Ιδανικά ,που αποτελούν τα θεμέλια της ύπαρξης του ανθρώπου ,αλλά και θεμέλιο Πνευματικό .

Έλεος ,πού πάμε ;» 3 – 9 – 2004

13^{ον} Δοκίμιον

Στρωματεῖς, κεφ.ιζ'.

Κλήμεντος Αλεξανδρέως: Στρωματεῖς, κεφ.ιζ'.

1 «Ἡ σοφία ἀπεστάλει παρά Κυρίου, φιλοσοφία δὲ οὐκ ἀπεστάλει ὑπὸ Κυρίου, ἀλλ' ἦλθε φησί, κλαπείσα ἢ παρά κλέπτου δοθείσα, εἴτ' οὐν δύναμις ἢ ἄγγελος μαθὼν τι τῆς ἀληθείας καὶ μὴ καταμείνας ἐν αὐτῇ, ταῦτα ἐνέπνευσε καὶ κλέψας ἐδίδασκεν, οὐχὶ μὴ εἰδότος τοῦ κυρίου τοῦ καὶ τὰ τέλη τῶν ἐσομένων προ καταβολῆς τοῦ <κόσμου καὶ τού> ἑκάστων εἶναι, ἐγνωκότος, ἀλλὰ μὴ κωλύσαντος· εἶχεν γὰρ 5 τινὰ ωφέλειαν τότε ἡ εἰς ἀνθρώπους ἐρχομένη κλοπὴ, οὐ τοῦ υφελομένου(τοῦ υπεξαίρεσαντος) τὸ συμφέρον σκοπομένου, κατευθυνούσης δὲ εἰς τὸ συμφέρον τῆς προνοίας τὴν ἐκβασιν τοῦ τολμήματος.

Οἶδα πολλοὺς ἀδιαλείπτως ἐπιφυομένους(να ξεπετάγονται) ἡμῖν καὶ τὸ μὴ κωλύον αἴτιον εἶναι| λέγοντας· φασὶ γὰρ 10 αἴτιον εἶναι κλοπῆς τὸν μὴ φυλάξαντα ἢ τὸν μὴ κωλύσαντα, ὡς τοῦ ἐμπρησμοῦ τὸν μὴ σβέσαντα τὸ δεινὸν ἀρχόμενον καὶ τοῦ ναυαγίου τὸν κυβερνήτην μὴ στείλαντα τὴν οὐθόνην. Αὐτίκα κολάζονται πρὸς τοῦ νόμου οἱ τούτων αἴτιοι. ὃ γὰρ κωλῆσαι δύναμις ἦν, τούτῳ καὶ ἡ αἰτία τοῦ συμβαίνοντος προσάπτεται. Φαμέν δὲ πρὸς αὐτοὺς τὸ αἴτιον ἐν τῷ ποιεῖν 15 καὶ ἐνεργεῖν καὶ δρᾶν νοεῖσθαι, τὸ δὲ μὴ κωλύον κατὰ γὰρ τούτο ἀνενέργητον εἶναι. Ἐτι τὸ μὲν αἴτιον πρὸς τῇ ἐνεργείᾳ ἐστί, καθάπερ ὁ μὲν ναυπηγὸς πρὸς τῷ γίνεσθαι τὸ σκάφος, ὁ δὲ οἰκοδόμος πρὸς τὸ κτίζεσθαι τὴν οἰκίαν· τὸ δὲ μὴ κωλύον κεχώρισται τοῦ γινομένου. Διὰ τούτο γοῦν ἐπιτελεῖται, ὅτι τὸ κωλύσαι δυνάμενον οὐκ ἐνεργεῖ οὐδέ

20 κωλύει. Τι γὰρ ενεργεῖ ὁ μὴ κωλύων; Ἦδη δὲ καὶ εἰς
 ἐπέμφασιν αὐτοῖς ὁ λόγος χωρεῖ, εἰ γὰρ τῆς τρώσεως οὐχὶ τὸ
 βέλος, ἀλλὰ τὴν ἀσπίδα τὴν μὴ κωλύσασα τὸ βέλος διελθεῖν
 αἰτιάσονται· οὐδὲ γὰρ τὸν κλέπτην, ἀλλὰ τὸν μὴ κωλύσαντα
 τὴν κλοπὴν καταμέμψονται. Καὶ τὰς ναὺς τοῖνυν τῶν
 Ἑλλήνων μὴ τὸν Ἑκτορα ἐμπρῆσαι λεγόντων, ἀλλὰ τὸν
 25 Ἀχιλλέα, διότι κωλύσαι τὸν Ἑκτορα δυνάμενος οὐ
 κεκώλυκεν· ἀλλ' ὁ μὲν διὰ μήνιν (ἐπ' αὐτῷ δὲ ἦν καὶ
 μηνίειν καὶ μὴ) [καὶ μὴν] οὐκ ἀπεῖρξε τὸ πύρ, καὶ ἴσως
 συναίτιος· ὁ δὲ δι' ἄβολος αὐτεξούσιος | ὦν καὶ μετανόησαι
 οἷός τε ἦν καὶ κλέψαι, καὶ [ο] αἴτιος αὐτός τῆς κλοπῆς, οὐχ ὁ
 μὴ κωλύσας κύριος. Ἀλλ' οὐδ' ἐπιβλαβὴς ἡ δόσις ἦν, ἵνα ἡ
 30 κώλυσις παρέλθῃ. εἰ δὲ χρή ἀκριβολογεῖσθαι πρὸς
 αὐτοῦς, ἴστωσαν τὸ μὲν μὴ κωλυτικόν, ὅπερ φαμέν ἐπὶ τῆς
 κλοπῆς γενόμεναι, μὴδ' ὅλως αἴτιον εἶναι, τὸ δὲ κωλυτικόν
 ἀνέχεσθαι τῷ τοῦ αἰτίου ἐγκλήματι. Ὁ γὰρ προασπίζων
 αἰτίος ἐστὶ τῷ προασπιζομένῳ τοῦ μὴ τιτρώσκεσθαι κωλύων
 τὸ τρωθῆναι αὐτόν, καὶ τῷ Σωκράτει τὸ δαιμόνιον αἴτιον ἦν
 35 οὐχὶ μὴ κωλύον, ἀλλ' ἀποτρέπον, εἰ καὶ μὴ προέτρεπεν.
 Οὔτε δὲ οἱ ἐπαινοὶ οὔτε οἱ ψόγοι οὐθ' αἱ κολάσεις δίκαιαι,
 μὴ τῆς ψυχῆς ἐχούσης τὴν ἐξουσίαν τῆς ὁρμῆς καὶ ἀφορμῆς,
 ἀλλ' ἀκουσίου τῆς κακίας οὐσης. Ὅθεν ὁ μὲν κωλύσας
 αἴτιος, ὁ δὲ μὴ κωλύσας τὴν αἵρεσιν τῆς ψυχῆς κρίνει
 δικαίως, ἵνα ὅτι μάλιστα ὁ Θεὸς μένη ἡμῖν κακίας ἀναίτιος.
 40 Ἐπεὶ δὲ τῶν ἀμαρτημάτων προαίρεσις καὶ ὁρμὴ κατάρχει,
 διημαρτημένη δὲ ὑπόληψις ἐσθ' ὅτε κρατεῖ, ἥς, ἀγνοίας καὶ
 ἀμαθείας οὐσης, ὀλιγορούμεν ἀποστήναι, εἰκότως ἀν
 κολάσειε (καὶ γὰρ τὸ πυρέττειν ἀκούσιον· ἀλλ' ὅταν δι'
 εαυτὸν τις καὶ δι' ἀκρασίαν πυρέττῃ, αἰτιώμεθα τούτον) ὥς
 δὲ καὶ τῆς κακίας ἀκουσίου οὐσης· οὐ γὰρ αἰρεῖται τις
 45 κακὸν ἢ κακόν, τῇ δὲ περὶ αὐτὸ ἡδονὴ συναπαγόντων τὸ
 ἀπαλάττεσθαι τῆς τε ἀγνοίας τῆς τε αἰρέσεως τῆς φαύλης
 καὶ ἐπιτερπούς καὶ πρὸ τούτων τὸ μὴ συγκατατίθεσθαι ταῖς
 ἀπατηλαῖς ἐκείναις φαντασίαις, ἀπόκειται ἐφ' ἡμῖν».
 (Στρωματεῖς κεφ. ιζ'. /σελ.268)

(=Ἡ σοφία ἀπεστάλει παρὰ Κυρίου, ἡ δὲ φιλοσοφία δὲν
 ἀπεστάλει ὑπὸ τοῦ Κυρίου, ἀλλὰ ἦλθε ὥς λέγεται, κλαπείσα
 ἡ παρὰ κλέπτου κηρυχθεῖσα, εἴτε λοιπὸν ἐξ αἰτίας τινός, εἴτε
 ἀγγελιαφόρος μαθὼν μερικά περὶ τῆς ἀληθείας, καὶ ἐπειδὴ
 τοῦ ἄρεσαν πάρα πολὺ δὲν ἔκατσε νὰ ἀσχοληθεῖ μαζί τους
 ἀλλὰ ἀμέσως ἐσπευσε νὰ τα παραδώσῃ πρὸς διδασκαλίαν
 μοιραζόμενος τὴν σπουδαιότητα τῶν νοημάτων με ἄλλους,
 ὅχι βέβαια ὅτι αὐτὰ δὲν ἐγνώριζε ὁ Κύριος, καὶ τα περὶ ὅλων

των διαδικασιών και των εκβάσεων, ο οποίος γνωρίζει εκ των προτέρων τα γενόμενα, από καταβολής κόσμου, αλλά ακόμη και το είναι του καθενός από γαστέρας μητρός. Αλλά παρ' όλα αυτά δεν το εμπόδισε να γίνει αυτό, διότι έχει δώσει το αυτεξούσιο εις έκαστον. Το ότι είχε κάποια ωφέλεια στους ανθρώπους η αφιχθείσα κλοπιμαία μερική γνώση περί της αληθείας – σοφίας, η οποία δεν έμεινε προς το συμφέρον του υπεξαιρέσαντος αυτήν, αλλά αφέθει να κατευθύνει την έκβαση του εγχειρήματος, προς το συμφέρον των ανθρώπων διά της Θείας πρόνοιας, ώστε να έχουν όλοι, μία γεύση περί της αληθείας – σοφίας. Γνωρίζω πολλούς από εμάς που ξεπετάγονται και λένε ότι αίτιον του γεγονότος είναι, το μη εμποδίζον, το να λάβει χώρα το γεγονός. Δηλ. λένε ότι για την κλοπή, αίτιος είναι αυτός που δεν φύλαξε και όχι αυτός που δεν εμπόδισε αυτόν που σκέφθηκε να κάνει την κλοπή. Όπως τον μη σβέσαντα την πυρκαγιά αρχομένην, ή τον κυβερνήτη του πλοίου ως αίτιον του ναυαγίου, λόγω του ότι δεν διέταξε σωστά τα ιστία. Για αυτά αμέσως τιμωρούνται οι αυτών αίτιοι. Επειδή το μέσον με το οποίον μπορείς να εμποδίσεις είναι σαν κάποια δύναμη, εις αυτό και τα αίτια του συμβάντος προσάπτονται. Λέγομεν λοιπόν προς αυτούς ότι το αίτιον είναι μέσα στη διάθεση για να δημιουργήσεις, να δράσεις, δηλ. η σκέψη για να μην γίνουν τα συμβάντα είναι ανενεργός. Ακόμη δε το αίτιον της δημιουργίας είναι μέσα στην διάθεση για δράση, όπως ο ναυπηγός για το στήσιμο του πλοίου, ο οικοδόμος για το κτίσιμο της οικίας. Το δε μη εμποδίζον είναι ξεχωριστό απ' το δημιουργικό. Γιαυτό γίνεται ό,τι γίνεται, διότι αυτό που είναι ικανό να εμποδίσει δεν ενεργεί ούτε εμποδίζει. Τι κάνει λοιπόν ο μη εμποδίζων; Ήδη λοιπόν κατ' επέμφαση για αυτά ισχύει ο λόγος που λέγει, εάν για την διάτρησιν(διαφθορά), πιστεύομε ότι δεν φταίει το βέλος παρά η ασπίδα που δεν εμπόδισε το βέλος να περάσει τρυπώντας την· ούτε και ο κλέπτης τότε θα φταίει, αλλά πρέπει να κατηγορηθεί αυτός που δεν εμπόδισε να γίνει η κλοπή. Και με το ίδιο σκεπτικό βέβαια θα πούμε ότι ισχύει το γεγονός ότι δεν φταίει ο Έκτορας που έβανε φωτιά στα πλοία των Ελλήνων, (στην Τροία), αλλά αίτιος είναι ο Αχιλλέας ο οποίος δεν εμπόδισε τον Έκτορα, ενώ μπορούσε να το κάνει αυτό. Αλλά ο Αχιλλέας για την μέναια (μήνις, εξ ου και μηνίω) που ένοιωθε για τον Αγαμέμνονα, δεν απέτρεψε την πυρπόληση των Ελληνικών πλοίων, γιαυτό τον θεωρούν συναίτιο αυτής της

καταστροφής. Ο δε ακατονόμαστος ως αυτεξούσιος υπάρχουν και ικανός να μετανοήσει για το ποιος είναι ο της κλοπής δράστης και να κατηγορηθεί αυτός ως δράστης, αυτοί θα πουν ότι φταίει ο Κύριος ο οποίος δεν εμπόδισε τον ακατονόμαστο να το κάνει. Αλλά δεν είναι επιβλαβής η παράδοση που λέγει περί αυτών, ότι για να ξεπεραστεί η εμπόδιση, εάν πρέπει να ακριβολογήσουμε και να γίνουμε πιο συγκεκριμένοι για το σκεπτικό αυτών, ας θεωρήσουμε ότι το μεν μη εμποδίζουν, όπως εις τας πράξεις που έλαβαν χώρα υπό του κλέπτου, περί της κλοπής, να μην φταίει καθόλου, αλλά φταίει το δυνάμενον να εμποδίσει, διότι ανέχθει (και επέτρεψε) τον αίτιον για το έγκλημα.

Άρα λοιπόν ο υπερασπίζων είναι αυτός από τον οποίον εξαρτάται ώστε να μη διατρυθεί(διαφθαρεί το πιστεύω) η ασπίδα του προστατευομένου (ανθρώπου, ή λαού;).

Έτσι και με τον Σωκράτη, το πνεύμα του είναι αίτιο εις το να μην εμποδίσει το ότι έγινε, παρ' ότι δεν προέτρεπε αλλά ούτε και απέτρεπε.

Ούτε λοιπόν οι έπαινοι είναι δικαιολογημένοι, ούτε οι ψόγοι μα ούτε και οι τιμωρίες, εάν η ψυχή δεν είχε την δυνατότητα της ορμής εκ της αφορμής για το καλό ή το κακό, παρά μόνον όταν χαρακτηρίζοταν ακούσιον το γενόμενον, υπαρχούσης αλλά μη ενεργούσης της κακίας.

Άρα αίτιος ο εμποδίσας, ο δε μη εμποδίσας την διάθεσιν της ψυχής, καθότι έχει το αυτεξούσιο να κρίνει δίκαια, διότι είναι βέβαιο ότι ο Θεός παραμένει απέναντι των ανθρώπων κακού αναίτιος.

Επειδή δε για την διάπραξη “αμαρτημάτων” κυριαρχεί η ορμητική προαίρεση, διατηρουμένη η υπόληψη όπου υπάρχει σε άνθρωπο, οποίας άγνοιας και αμάθειας υπαρχούσης, αδιαφορούμε για να την αποβάλουμε, ενώ είναι ευκολότερο να τιμωρούμε (διότι το να έχει κανείς πυρετό είναι ακούσιο, αλλά όταν τον εαυτόν του τον εκθέτει σε συνθήκες κακές, ή τον υποβάλει σε δοκιμασίες, τότε εξ αιτίας αυτών των κακουχιών κάμει πυρετό, αυτόν τον κατηγορούν όλοι ως ανενεργό για την πρόληψη, καθώς όταν η κακία αν και υπάρχει, παραμένει όμως ανενεργός.

Δεν κυριεύεται κανείς απ' το κακό επειδή είναι κακός, διά δε την περί αυτό αισθανομένη ευχαρίστηση, συμβάλουν το ότι απαλασσόμεθα λόγω άγνοιας και της κατ' εξακολούθηση λάθους επιλογής, (λέγειν και πράττειν) ως επιρρεπής, αλλά προ πάντων όλων αυτών το να μην συγκατατιθέμεθα στις απατηλές εκείνες φαντασιώσεις, αλλά γονείς πονηρίας και

πάσης ανοησίας καταντάμε, και αυτό καθαυτό εναπόκειται εις
εμάς τους ίδιους να το αξιολογήσουμε). (μτφρς γρφντζ)

14^{ov} Δοκίμιον

Η τιμή των κατεχομένων ακινήτων στα κατεχόμενα

Η τιμή των ακινήτων στα κατεχόμενα είναι το έν τρίτον της πραγματικής των τιμής, ωσαύτως δε η σημερινές τιμές των ακινήτων στην Ελλάδα, (με μικρά γράμματα) των δοσιλόγων, όλων των κυβερνησάντων μετά το 1980, πλην 1990-1993, μέχρι σήμερα ίσως είναι και μικρότερη του ενός τρίτου της πραγματικής των τιμής. Άρα έχομε σκληρότερη κατοχή από την τουρκική. Ο κόσμος πρέπει να στεριώσει την ειρήνη με ΑΓΑΠΗ, όχι με την ισχύ των όπλων, και όχι στην μετανάστευση, ο κθείς να βρει στον τόπο του ανάπαυση. Να μοιραστεί ο παγκόσμιος πλούτος σε όλους, ή ας τον διαχερίζονται οι 5.000 άνθρωποι, αλλά να έχει απλωθεί το χρήμα σε όλα τα κράτη, ότι δήποτε άλλο είναι απάτη, αλλά είναι και αυταπάτη το να πιστεύει το επιτροπείο ότι ο κόσμος θα βελτιωθεί έχοντάς τον σαν καταναλωτικό σύνολο, ή ως αναλώσιμο υλικό...

Εάν ο κόσμος δεν περάσει από το καμίνι των δοκιμασιών, της ελληνορθόδοξης παιδείας, δεν πρόκειται να τελειοποιηθεί. Θα πληρώνει κάθε τόσο ατερμόνως, την ανικανότητα και την ανεπάρκεια των εκάστοτε απαρτιζόντων το επιτροπείο και τις μαριονέτες του. —

15^{ον} Δοκίμιον

Απατεωνίστικη πολιτική

Όλες οι εκλεγόμενες εξουσίες, πρίν τις εκλογές αλλήλους υβρίζουν, όλοι για άλλα τσιρίζουν και σαν πάρουν τις εκλογές άλλα υποστηρίζουν. Δεν πρέπει σε αυτές τις απάτες να υπάρχει δικαιοσύνης συνέπεια; Έστω και απονομή διαγωγής, αλλά με βούλα. Μας αφαίρεσαν το Χ.Ο. χωρίς προεκλογική αναφορά, μας κατήργησαν την γλώσσα χωρίς προειδοποίηση, μας ρήμαξαν τις αξίες και τα ιδανικά αυθαίρετα, μας ψήφισαν το σ. συμβίωσης για όλους τους ανώμαλους χωρίς προεκλογική εξαγγελία, μας ρημάζουν στους φόρους, μετά από απάτη ότι όχι μόνο δεν θα αυξήσουν την φορολογία, αλλά ότι θα δώσουν και τον 13^ο μισθό, θα κόψουν τον ενφια, θα σκίσουν ασύμφορες για την χώρα συμφωνίες, κλπ. Όλοι αυτοί οι απατεώνες, δεν πρέπει να λογοδοτούν για τις ψεύτικες υποσχέσεις τις τερατώδεις; Λέω, δεν πρέπει;

16^{ον} Δοκίμιον

Ζητείται επικοινωνία με την νεολαία

Να ευρεθεί τρόπος επικοινωνίας με την σύγχρονη νεολαία, γιατί υπάρχει κενό παιδείας, δηλ. ενώ έχουν τα καλύτερα μυαλά όλων των νεολαιών του κόσμου, πολλά παιδιά χάνονται απ' την αγωνία τους, απ' την βιασύνη τους, να κατακτήσουν το άγνωστο της ζωής, και περιέχονται σε αυτόν τον αγώνα που θέλει γνώση και πίστη και υπομονή, περιέρχονται σε κατάθλιψη, η αναζητούν διέξοδα στις ουσίες στα ποτά και στις πράξεις της απερισκεψίας, και χάνονται άδικα και ανόητα ενώ δεν ξέρουν πόσο εμείς τα αγαπάμε, και πόσο η Πατρίδα τα έχει ανάγκη.

Πρέπει δε να ξέρουν ότι Πατρίδα δεν είναι οι πολιτικοί, οι παπάδες οι ανεπαρκείς, τα λαμόγια και οι βολεμένοι, που παίρνουν στράφι μισθούς, Πατρίδα είναι η Αγιότητα της Ιστορίας μας, η Ιερότητα των αγιασμένων και ποτισμένων με αγώνες ιδρώτα και αίμα των κάθε βήμα τοπίων μας, Πατρίδα είναι το πρώτο κλάμα του κάθε μωρού που πρωτοακούγεται στην κάθε άκρη της χώρας μας, Πατρίδα είναι το καντήλι που ανάβει στα εικονίσματα των σπιτιών μας και στα εικονοστάσια των εκκλησιών μας, Πατρίδα είναι οι Παραδόσεις, τα ήθη και τα έθιμά μας, Πατρίδα είναι οι Εστίες μας, οι Εκκλησίες μας, τα Ηρώα των ηγετών μας, τα Νεκροταφεία μας με τα αγαπημένα μας πρόσωπα, Πατρίδα είναι οι Ιερές Μονές του τόπου μας, οι Ολονυκτίες και οι Όρθροι, τα ξωκλήσια και τα ερημοκλήσια, Πατρίδα είναι τα ερείπια που προστατέψανε τους δικούς μας και που στέκουν σαν Μάρτυρες της εποχής τους και της αντίστασής τους. Ναι, Πατρίδα είναι αυτά και άλλα πολλά τα οποία η ανεπάρκειά μου δεν μου επιτρέπει να αναφέρω. «Κλείστε

μέσα στην καρδιά σας την Ελλάδα, και θα νοιώσετε να σας πλημμυρίζει κάθε είδους μεγαλείο». Λέγουν οι πρόγονοί μας. Η Ελλάδα είναι η μόνη Χώρα του κόσμου, η οποία σε κάθε δύσκολη στιγμή της έχει συμπαραστάτες πλήθος εθελοντών Φιλελλήνων που είναι διατεθειμένοι να πεθάνουν για αυτήν, χωρίς να παρασύρονται από φανατισμό κομματικό ή θρησκευτικό και εκδικήσεις, αλλά λες και νοιώθουν κάποια Αγιότητα στους σκοπούς της αποστολής της ύπαρξής της, και σπεύδουν να την υπερασπισθούν...

17^{ον} Δοκίμιον

Παγκοσμιοποίηση, Νέα Τάξη, νέα Κανονικότητα.

Τρέμετε την καινή κενή, κενών, κανονικότητα, την χωρίς συναίσθημα και αίσθημα, παρά μόνο το έθισμα, και με την ψυχρή λογική την ζομπιακή. Αυτή επειδή υπηρετεί μιαν κραταιά διακενότητα, την περιποιηθήκανε με ότι απατηλό και γυαλιστερό, με ότι φανταχτερό και φομπιζού, με βραχιόλια, ψηλά καπέλα και ψηλοτάκουνα, άψογη εμφανισιακά η κυρία, και σε θρόνο την κάθισαν, και όλοι την συντρέχουν ασθμαίνως, και την υπηρετούν αγόγως, μα όλα εις μάτην, γιατί την κενότητά της δεν είναι ικανοί να την καλύψουν, αυτή καλύπτεται με το εντελώς δικό της τρόπο, μη διδασκόμενον και μη εμφυτευόμενον.

Ότι και να κάνει η πενία η της ανθρωπιάς θα την συνοδεύει. Και αυτή θα την οδηγήσει στην εξορία της μια για πάντα. Αλλά ας προσέξουμε το έγκλημα που επιτελείτε εις βάρος της κανονικότητας των πατέρων, παππούδων και προπάππων, που αφήνει την νεολαία χωρίς κανονικότητα, σοβαρό το διάκενο και η ακολουθούσα νέα κανονικότητα, τόσο η ίδια η παρούσα νεολαία, όσον και οι γενιές που θα προκύψουν από αυτήν θα ζουν ανούσια και πεθαίνουν ακούσια εξ αγνωσίας και ασοφίας, και από έλλειψη Θεϊκής παρουσίας· σαν τα ζώα, με θρήνους υποκριτικούς και με λόγους φαρισαϊκούς.

Προσέχοντας την μέχρι τούδε πορεία μας, όπως και κάθε λαού, ιστορικού, τα στοιχεία που τον κράτησαν ικανό να συνεχίζει να υπάρχει ήταν ή μαγιά που δένει την οικογένεια, την συγγένεια, την κοινωνία, το έθνος, δηλαδή, ιστορία και θρησκεία, γλώσσα και ορθοδοξία, κλασσική παιδεία και

ορθόδοξη παράδοση, η συναισθηματική διαφορά της γιορτής από την εργάσιμη, η κατάργηση της φλογέρας και του κλαρίνου του αισθηματικού και η αντικατάστασή τους με κύμβαλα και ρυθμική μουσική, η αρμονία με την ένταση, το ερωτικό από το ανέραστο, το αληθινό από το ψεύτικο, το ουσιώδες απ' το ανούσιο, το ευγενές απ' το ζωώδες, και αντί μαγιάς πηξίματος και ωρίμανσης, αποκαΐδια, στάχτη και διάλυση, των λαών, Βαβυλωνία λόγων και αφωνία μαζοποίησης άλογων όντων. Παύση παραγωγής πολιτισμού, υποταγή σε κάθε μορφής εξοπλισμού, θύματα στους εκάστοτε Ντίλιγκ@ρ και στους αντίστοιχους εμπνευστές, ή στους εκφράζοντες τους σύγχρονους πολύμορφους κουμμουνισμούς.

Με αρχές επιβάλλουσες καταστάσεις, και παραστάσεις, αλλά μη εμπνέουσες πολιτισμό, και μη επιτρέπουσες, ελπίδες, νεανικά όνειρα και οράματα, έχουσες μόνο κανόνες, σωστό λάθος, ναι όχι, αλήθεια ψέμα, και όλα τα άκρα, ψυχρά και απρόσωπα άτομα, χωρίς σε τίποτε επιτρέποντα, αναλογία ουδέ απολογία· παντού εικονικότητα, πάντα νέα κανονικότητα, με άφθονη ανοητότητα.

Κύριος εχθρός της νέας κανονικότητας είναι η Μαγιά που αναφέραμε πιο πάνω.

Η Μαγιά που μας κρατά σε συνοχή σαν φυλή, που εμπεριέχει την νηστεία, την εγκράτεια, την προσευχή, την μετάνοια, την εξομολόγηση, και τα οποία με την σειρά τους, συνιστούν, Θεϊκή Συνταγή, κανόνες σωστής αγωγής, για ψυχική, πνευματική και σωματική υγιεινή.

Αυτοί οι κανόνες συνέλκουν και τα τρία σε υγεία, ενώ χωρίς αυτά, χωρίς δηλαδή Πνευματική συνταγή, είναι σαν να είναι κάποιος ασθενής και παίρνει κάποια φάρμακα, για τα οποία δεν έχει οδηγίες χρήσης, δεν έχει δοσολογία, δεν έχει προειδοποίηση για τις επιπτώσεις τις παράπλευρες, εξ αιτίας των οποίων μπορεί να έχει αποτελέσματα, κάτι περίπου σαν της ραδιενέργειας, διατάραξη νεύρων, διατάραξη λογικής συμπεριφοράς, διατάραξη αισθημάτων και συναισθημάτων...

Αυτοί μας επιβάλουν κάποια φάρμακα, αλλά τις συνέπειες από την χρήση τους και τις ευθύνες, τις αποποιούνται, χωρίς ευθύνη δηλ. του κατασκευαστή του φαρμάκου, ή κάποιου ελεγκτικού οργανισμού· βάζουν κάποιους κανόνες ψυχρούς και ζομπιακής λογικής, και τα πειραματόζωα από κάτω πρέπει να τις χρησιμοποιήσουν ας πληρώσουν με ό,ποιο κόστος τις συνέπειες των εφαρμογών των, πατώντας τους

δοκιμασμένους επί χιλιετίες, κανόνες των κοινωνιών, γιατί βρέθηκαν και αποφάσισαν πέντε ή τριάντα τρείς, ή εβδομήντα ή εκατόν τρείς, που το παίζουν αφανείς, ενώ είναι ανομούντες διακενής, ή χιτλερικής νοοτροπίας, για να πατήσουμε τα αιματοποτισμένα, και όχι να τα διορθώσουμε. Ίσως και γιατί θέλουν να έχουν οι εννιακόσιοι, το 90% του παγκόσμιου πλούτου, ενώ ξεχνάνε πως πηλός είναι οι μεν πηλός και οι δε.

Σημ.1) Προσοχή στους κενολόγους αριανούς, 'Αριανούς', Μετερνιχικούς, Κιζιγκερικούς, τους πολεμούντας την αγαθότητα του Θεού, δεν πάνε πολύ μακριά τα εαυτών θεωρήματα.

Σημ.2) Ο κάθε άνθρωπος ντύνεται ανάλογα με τις εποχές, κατά τις οποίες τόσο τα έξω όσο και τα εσώρουχά του είναι πότε ελαφριά πότε μέτρια πότε βαριά. Τα εξωτερικά φροντίζει να είναι κόσμια, και τα οποία συγκρατεί η ζωστήρα.

Η ζωστήρα πρέπει να είναι πρώτα από όλα γερή, κόσμια και ταιριαστή σε όλα, σύμφωνη με την εμφάνιση του ανθρώπου (του Λαού). Διο αυτή λέγεται κυβέρνηση του τόπου...

18^{ον} Δοκίμιον

Η εφαρμογή της Δημοτικής

«Προσοχή στους αιτούντας την εφαρμογή της Δημοτικής για την διδασκαλία της Ορθόδοξης Θρησκείας, είναι σαν να πρέπει να αφήσει κανείς, για πάντα, την γλώσσα την κανονική και να χρησιμοποιεί την παιδική, προκειμένου να συνηνευθεί με τα παιδιά, ξεχνώντας πως και ο καθένας μας είναι παιδί υπό την έννοια ότι η αγωγή και η παιδεία, του κάθε ανθρώπου, ποτέ δεν τελειώνουν, και όπως το παιδί μεγαλώνει και βελτιώνεται γλωσσικά, έτσι και ο καθένας μας μεγαλώνει και βελτιώνει την εσωτερική του καλλιέργεια, μηδέ της γλώσσας εξαιρουμένης.

19^{ον} Δοκίμιον

Η Φύσις διδάσκει

Οι Δικηγόροι και οι Δικαστικοί, είναι οι κηπουροί και οι γεωπόνοι του Δένδρου της Πατρίδος.

Όταν αυτοί μεριμνούν διά την καθαρότητα του περιβάλλοντός του, καθαρίζουν τα ζιζάνια που το περιβάλλουν, και αποκαθαίρουν τα αναρριχόμενα και παρασιτικά τοιαύτα, τα οποία προσκολλώνται επάνω του και τον πνίγουν σιγά – σιγά, τότε το δένδρο έχει ‘ίσκιο’ (αξιοπρέπεια), έχει ‘ομορφιά’ (ακμής ακτινοβολία), κάνει άνθη και καρπούς, πολύφορους και πολύμορφους, και προκόβει σαν Λαός.

Στην αντίθετη περίπτωση, όταν αδιαφορήσουν, και τα ‘ζιζάνια’ δεν καθαρίζονται, και όλα τα παράσιτα αναρριχόμενα, προσκολλώνται επάνω του, τότε αυτό· τότε και αυτό χρόνω συν τω χρόνω, αρχίζει να μην αποδίδει τα πρέποντα, όλο και ολιγότερα και καχεκτικότερα, μέχρι που το ‘πνίγουν τα ‘ζιζάνια’ και τα ανωφελή, έρποντα, προσκολλώμενα και αναρριχόμενα, τουτέστιν όλοι οι άχρηστοι, (σημ. ο άχρηστος όταν βολευτεί, είναι σαντον καρκίνο, βολεύει πάντα τους όμοιούς του), οπότε αρχίζει και ξεραίνεται, και γένει και γέρνει, μέχρι που πέφτει, και η κακοκαιρία το αποτελειώνει, και τότε αλίμονο στον Λαό του, σε όλους μας.

Πραγματικά,

Πού βγήκαν μπροστά οι (γεωπόνοι) Δικαστικοί;

Πού βγήκαν οι (κηπουροί) Δικηγόροι;

Πού βγήκαν οι φύλακες(άγγελοι) Στρατηγοί,

Πού βγήκαν οι ποδηγέτες Ακαδημαϊκοί;

Πού βγήκαν οι καλοί ποιμένες, Κληρικοί;

Πού βγήκαν οι σύγχρονοι Κολοκοτρωναίοι;

Πού βγήκαν οι Καπεταναίοι με τους σύγχρονους Αρματολούς και Κλέφτες; Παντού μόνο αμαρτωλοί και λαμόγια και θλιβερά αποκαΐδια. Παντού, δηλοί, καναπεδόφιλοι, αναξιόφυλοι, αναξιόπιστοι, υποτακτικοί, εαυτούλιδες, αναξιοπρεπείς, ανάξιοι της Ιστορίας, και των Προγόνων· υποδειγματικοί ως προς την προσαρμοστικότητα της ομαδικότητας στην αναξιοτήτα και την αντικανονικότητα, ώστε να την αποδέχεται σαν καθημερινότητα. Σημεία των Καιρών;». –

20^ο Δοκίμιον Διδασκαλία

«Διδασκαλία, παθητική, ενεργητική, αμυντική, επιθετική, εντατική και υπνοπαιδεία. Διδασκαλία από γονείς, δασκάλους, εξουσιαστές, αναρχικούς και αντιεξουσιαστές, μοναχούς και κληρικούς, ειδικούς και ανειδίκευτους, εγκλωβισμένους και εξηρητημένους, εκούσιους και ακούσιους, εχθρούς και φίλους, γηγενείς και αλλοφύλους, φυτά έντομα, πουλιά και ζώα ξηράς και θαλάσσης, παιδιά, παιδευμένους και απαίδευτους, δούλους και ελεύθερους, αθώους και ενόχους, τους με ανοχές ενοχές και συνενόχους, δίκαιους και άδικους, ως και από κατάδικους...

Τι εννοώ. Ο καθένας μας διδάσκει τους άλλους και οι πολλοί τον καθένα, θετικά ή αρνητικά.

Παλιά λέγαμε πως «ανάλογα με ποιον δάσκαλο θα κάτσεις τέτοια γράμματα θα μάθεις», ή «πές μας ποιον κάνεις παρέα να σου πω ποιος είσαι», ή «εί κακοίς συμίσγης απωλείς και τον εόντα νόον», ή «κατά μάνα κατά κύρη το παιδί του νοικοκύρη». Και πολλά άλλα τα μαρτυρούντα περί του θέματος. Έχομε την διδασκαλία από το περιβάλλον μας, και την προσφερομένην κατά τρόπον δόλιον από τηλεοράσεως διά των τηλεοπτικών έργων και χολιγουντιανών ταινιών, τισοποιές δεν σχολιάζω επί του παρόντος.

Πουθενά ημερότητα και απλότητα, παρά βία και αγριότητα.

Και μας γένει η αγριότη, καθημερινή αθλιότη, γιατί στον αέρα το πιστόλι όλη μέρα με την σφαίρα, και τώρα στα τελευταία, πείρε θέση κι η μαχαίρα, τέτοια διδασκαλία που εφάνει, κι ασύ ψάχνεις νάβρεις το σύστημα που χάνει, από πού πρωτοχάνει το της κοινωνίας Χάνι.

Και προσμένεις ν' ανατείλει κάποια μέρα σωφροσύνη, μα όλη μέρα μεγαλώνει η λίστα για ελεημοσύνη.

Και ξαναλές, βρέ μπας κι έφτασε η ώρα καταιγίδας
θανατηφόρας, ή για εκτροπή ή ανατροπή είναι η ώρα να
σημάνει, γιατί βράζει το καζάνι, κοινωνία που το λένε,
για να δράσουν, από το να κάθονται να κλαίνε;
Μα γιά να πάμε λίγο, σε ένα άλλο τρόπο ζωής. Να είχαμε,
λέει, συστηματική παιδεία, γλώσσα με πνεύματα και όχι
ληστεμένη, και οργανωμένες παρουσιάσεις, από προγόνων
ιστορία, και αξίες, Κλασσικών μας Συγγραφέων και
Ορθοδοξίας, πράξεως και θεωρία, όπου και τα δύο μαζί,
λύνουν πάσαν απορία. αυτά τα δύο με απλότη, διώχνουν
πάσαν αγριότητα.

Υ.Γ. στα παιδικά μου χρόνια, θυμάμαι, πως κάποιοι πατεράδες
παίρνανε μαζί τους στα καφεενεία, και τα παιδιά τους, σαν
μεγαλώσανε συνηθίζανε να πηγαίνουν και αυτά στα καφεενεία, και
σχολιάζοντας την συμπεριφορά τους οι πιο μεγάλοι, λέγανε : από
πού έμοιασε; Μα απ' τον πατέρα του απαντούσαν οι άλλοι. Δηλ.
έμαθε, δασκαλεύτηκε ,απ' τον πατέρα του. Σήμερα ισχύει το ίδιο;
Μα και βέβαια, δυστυχώς, συχνάζουν και σε χειρότερα. Μερικά
ασχολούνται με την του ποδός την σφαίρα, κι έχουνε τέτοια παιδεία
να θαυμάζεις, μα αν τα ρωτήσεις πότε γιορτάζουν, θα σε κάμουν να
τρομάξεις.

Δεν ξέρουν πως ο Εκκλησιασμός τα κρατεί στον δρόμο προς το
σπίτι, ώστε κι αν κανένα τους τον χάσει, να του λέει πώς να γυρίσει,
άσε που κρατά τον άνθρωπο μέσα σε νοστιμιά ζωής, χρωμάτων
πνευματικών, γεύσεων και αρωμάτων, και διά του τρόπου αυτού,
έχει καλλίτερη υγεία και πιο πολλά χρόνια να ζήσει. Σήμερα, τα
παιδιά γιατί δεν πάνε στην εκκλησιά; Μα γιατί δεν πάει ο πατέρας
τους. Αυτό δε, θα γυρίσει στο κεφάλι τους μια μέρα, το μόνο
σίγουρο, γιατί είναι νομοτελειακά ανταποδοτικό, η προσφερομένη
παιδεία». —

21^{ον} Δοκίμιον

Για να μη μένομε στην ίδια τάξη

Να κάνουμε έστω και ελάχιστα, από τα ψυχωφελή ακούσματα, του εκάστοτε εκκλησιασμού μας, σε πράξη, για να μη μένουμε στην ίδια τάξη.

Να μην υποκύπτομε στα δικά μας θελήματα παρά μόνο στα του Θεού, γιατί τα δικά μας θελήματα οδηγούν σε επώδυνα παθήματα. Τα μεν άνωθεν της μέσης εις ψυχοπνευματικές στεναχωρίας, τα δε κάτωθεν της μέσης εις δουλείαν καταστροφικήν, ήτοι την κοιλιοδουλεία, ή την πορνεία, άτινα αμφοτέρα οδηγούν εις θάνατον πρόωρον. Τα δε σύνθετα θελήματα, οδηγούν σε δουλεία εν αιχμαλωσία(εν σκότει)». ο Μ. Βασίλειος λέγει: «παν το αντικείμενον τω του Κυρίου θελήματι σκάνδαλον εστί»

«Η ασέβεια είναι ύβρης και η ύβρης ανομία διακενής και λίθος η καρδιά αυτού, και συκοφαντία η κόρη αυτής, ήτις εστί πολύμορφη και πολύτροπη ανθρωποφαγία».

«Μη εξ αιτίας της ελλειμματικής μας παιδείας και πνευματικής μας ανεπάρκειας γίνουμε σκάνδαλον τω αφελφώ ημών».

«Μη μοιχευόμεθα μετά του αντικειμένου, εις βάρος συνανθρώπου μας, ως δήθεν εκδήλωση εξυπνάδας ή χιουμοριστικής έκφρασης, υπομειδιώντες εν συναγωγές ή ακόμη και εν Εκκλησίες, εις βάρος συνανθρώπου».

«Μη αμελείτε παιδείαν τέκνων ήτις εστί νομοτελειακά ανταποδοτική τω πατρί και τη Πατρίδι και παντί το επ' ελπίδι».

22^{ον} Δοκίμιον

Η αποτυχία του ΕΑΜ – ΕΛΑΣ

«Η αποτυχία του ΕΑΜ – ΕΛΑΣ, είναι η μεγαλύτερη αιτία την Ελληνικής κακοδαιμονίας, ως γέννημα πονηρών ατιμίας. Γιατί με τις απεργίες τους επί χρόνια, με τις ακοστολόγητες καταστροφές τους, σε συνάρτηση με την δειλία των συντηρητικών, με την καθιέρωση ότι αυτοί είναι οι προοδευτικοί, και έτσι ολίγον κατ' ολίγον χρεοκοπήσανε την ψυχή του μέσου Έλληνα και την οδήγησαν στην εξαθλίωση, χωρίς αυτοπεποίθηση και αξιοπρέπεια. Και αυτό που δεν πέτυχαν με τα όπλα το κατόρθωσαν με την στοχοποίηση του δεξιού, του συντηρητικού, του οπισθοδρομικού, του ξενοφοβικού και ομοφοβικού. Ναι είναι αλήθεια πως αυτοί οι ακαμάτες, που σπάνια θα βρεις εργαζόμενο από μέρους τους, που το πλείστον από αυτούς τεμπελιάζουν γράφοντας πραγματείες και που σιτίζονται από κρατικούς προϋπολογισμούς και από σκοτεινά ταμεία, μπορούν και βρίσκουν λέξεις καινοφανείς, με τις οποίες στοχοποιούν τους αντιπάλους. Τώρα τελευταία εφεύραν τις λέξεις ξενοφοβικός και ομοφοβικός... Καταντήσαμε εδώ που καταντήσαμε, και ακόμα δεν έχουν χορτάσει προοδευτικί και 'σοσιαλισμό', δεν έχουν χορτάσει ξεφτιλισμό, και συνεχίζουν να προβάλλουν τα κατορθώματα του ΕΛΑΣ, λες και είμαστε υπό κατοχή, αλλά τι λέγω, είμαστε υπό πνευματική μαρξιστών, λενινιστών, σταλινιστών, (ξεφτιλισμένων από τους χρόνους και τα γεγονότα της ΕΣΣΔ), και ανεπρόκοπων κατοχή. Υπό αυτών που πολεμάει κάθε τι το ακραιφνές ελληνορθόδοξο, και πατριωτικό, υπό κομπλεξικών και ανώμαλων, γιαυτό κάμανε και την...

Δεν τα έχω με τα παλληκάρια που για τους δικούς τους λόγους πολέμησαν και έπεσαν και έχασαν. Αλλά τα έχω με αυτά τα κνώδαλα που πατούν στα κόκαλά τους και ερημώνουν τον τόπο, με αυτούς που κάθε επιτυχημένο τον πολεμούν και κάθε επιτυχία την γκρμίζουν...

«Φθονούν τον επιτυχημένο διότι οι ίδιοι είναι αποτυχημένοι, τον μορφωμένο διότι οι ίδιοι είναι αμόρφωτοι, τους ικανούς διότι οι ίδιοι είναι ανίκανοι για σπουδαία, τους άξιους και τους εργατικούς, διότι οι ίδιοι είναι ανάξιοι και τεμπέληδες, απαξιώνουν τον Λαόν γιατί οι ίδιοι είναι ανίκανοι να αγωνιστούν ή να υπερασπιστούν άξιους και τις αξίες του Λαού, ψευτοδιαπραγματευτές και ψιλικατζήδες δικαίων διεκδικήσεων μετά σθένους...

Προτιμούν να βλέπουν τους άξιους και τους επιτυχημένους να βασανίζονται για να ικανοποιήσουν τα χαμερπή τους συμπλέγματα, ζήλειας και μίσους που τους διακατέχουν. Έτσι λειτουργούν αυτοί οι ψυχανώμαλοι, γιαυτό και σταδιακά οδηγούν τον Λαό στα κουπόνια σίτισης και όχι στις θέσεις εργασίας, αυτοί οι γλοιώδεις θέλουν να τους εκλιπαρούμε για μια τσάντα τρόφιμα, ή για μια κομματική θέση, για να πέσουν όλοι επάνω στο κουφάρι της δύστηνης Ελλάδας, ως τα όρνια πα στο λέσι. -

23^{ον} Δοκίμιον

Πώς γίναμε έτσι; Γιατί; Για να είμαστε στην ΕΕ;

Πάλιουρας Στενής ή Κήποι Κύμης Ευβοίας, 19-22 / 4^{ου} / 2016

Πώς γίναμε έτσι; Γιατί; Για να είμαστε στην ΕΕ; Τι σχέση έχει το όραμα των Ιδρυτών της, με το σημερινό μórφωμα των κνώδαλων που την κουμαντάρουν;

Τάδε λέγει φίλιος, πεθαμένων, και εκ των ζώντων, τών μη νεκρών!

Έλληνες, γίνετε υποτακτικοί!

Καταντήσατε να γεννάτε ‘θησαυρούς’ και αρνείσθε να γνωρίσετε το πώς να τους προστατεύσετε· κληρονομείτε θησαυρούς και τους απαξιώνετε, γιατί σας κάμανε ανήμπορους να τους αναγνωρίσετε – κατανοήσετε, και αρνείσθε να τους διαφυλάξετε. έφθασε ο βιαστής στο σπίτι σας και σεις μένετε και εκεί, ανίκανοι να τον εκτελέσετε. Και έτσι φτάσαμε στις καθημερινές απώλειες και στους καθημέραν θρήνους παιδιών και νέων. Στην ανυπαρξία ιατροφαρμακευτικής περίθαλψης μικρών και μεγάλων και χρονίως πασχόντων. Οι ληστές μπήκαν στα σπίτια μας και στις τσέπες μας, ίσως και στα υπνοδωμάτιά μας κι αν τους «εκτελέσουμε πάμε ισόβια».

Έχουμε την Ορθή των πάντων ανθρώπων πίστη, η οποία υπηρετεί το τέλειον διά το οποίον ο άνθρωπος ήλθε στη γη, και ένεκα τούτου και μόνο, οφείλαμε να την υπηρετούμε, αλλά εμείς την περιφρονήσαμε εγκληματικά εις βάρος μας. Δεν καταλάβαμε ότι η πίστη προς τον Θεό δεν έχει ανάγκη από τους ανθρώπους, οι άνθρωποι έχουν ανάγκη της πίστεως προς τον αληθινό Θεό.

Κληρονομήσαμε την πλουσιότερα γλώσσα του κόσμου και την απαξιώσαμε, την πτωχεύσαμε βίαια, προτιμήσαμε την λεκτική πενία και την λεξιλογική ένδεια, από άρχοντες το πένητες, και καταλήξαμε πονεμένοι πενόμενοι.

Γιατί κάποια στιγμή, κάποια βόδια απ' τον πολιτικό στ@ύλ@ παπανδρ@ου, θελήσανε να υπαγορεύσουν να μιλάμε μεταξύ μας, με τριακόσιες (300), ναι τριακόσιες λέξεις· και είπατε ναι, για να μην κουράσετε το μυαλό σας· και αυτό, από την αχρησία, σκούριασε στο ημισφαίριο ως προς επί τα βελτίω, ενώ εμπλουτίσθηκε, το προς το, της εύκολης ελεεινότητας, σε ανηθικότητα.

Αρνηθήκαμε Ιστορία και παραδόσεις, κάθε τι το εθνικό· και από χώρα γίναμε χώρος 'ερειπίων' και σκιών ανενεργών, πλανώντων, πλανωμένων και περιπλανωμένων. Πού η εθνική παραγωγή; πού η εθνική παιδεία; Πού η εθνική βιομηχανία; πού η εθνική Ιστορία;

Πώς στον ακατονόμαστο, ξεχάσατε τόσα αίματα , τόσες θυσίες, τόσα ηρωικά κατορθώματα αγίων και ηρώων, σκαπανέων της ελληνικής φυλής;

Προτιμάμε, τόσο πιο πολύ, την εξευτελιστική ζωή από την ηρωική και αξιοπρεπή;

Τόσο ανάξιοι είστε όλοι οι κοντυλοφόροι της εξουσίας, του τύπου, του στρατού και των σωμάτων ασφαλείας; Των Παραγωγικών Σχολών, Σχολείων και Πανεπιστημίων;

Ή αν σας τρομάζει κάτι πέστε το, ενημερώστε τον λαό, διαφορετικά μοιράζετε ευθύνες της σημερινής κατάστασης.

Πόσο τυφλά όργανα γίνετε, και ορντινάντσες , τσάτσοι και τσάτσες μιας συμμορίας ανικάνων, βρομόσκυλων, σακουλοφόρων, και νομιμοφανών εξουσιαστών, απαξιωτών των πάντων. με ποιου νόμου και συντάγματος παράγραφο έχουν το δικαίωμα να με απαξιώνουν και εμένα και τον τόπο μου;

Ποία ψήφος τους παρέχει το δικαίωμα να ασελγούν επί των πάντων, τι είδους κανονικότητα είναι αυτή; Πότε ρωτήσανε τον Λαό για τα ουσιώδη, πώς ξεπουλάνε οι καταραμένοι, αυτόν τον τόπο τον καθαγιασμένο από τίμιο αίμα αγαθών και ηρώων, αγίων και δικαίων, προγόνων μαρτύρων...;

Ποιος επιβάλλει να θυσιάσουμε ιερά και όσια σε ένα κ@λ@νόμισμα και σε μια ένωση διεφθαρμέν@ν και ανικάνων;

Και τους ανεχόμαστε, ενώ συνεχίζουν να αποδομούν την χώρα σε όλες τις εκφάνσεις σαν οντότητα, ενώ θα έπρεπε να τους σιχαινόμαστε. Ή τι νομίζουν, θα μας υποτιμήσουν για να έρθουν να συγκατοικήσουν μαζί μας ήσυχα;

Είπαμε ναι στην συμπαράσταση, αλλά όχι μέχρι και την δουλικότητα. Ναι στην φιλοξενία, αλλά όχι και να γίνουμε εμείς οι ξένοι μες στον τόπο μας. είπαμε ναι στην ανοχή των θρησκειών, αλλά όχι να σβήσουμε τα δικά μας σύμβολα, σαν υποτακτικά υποζύγια.

«Λυπόμαστε τα ξένα κρέατα και τρώμε τα δικά μας». Φτου! θα έλεγαν οι παππούδες για την κατάντια μας, και εγώ σας λυπάμαι γιατί είστε χωρίς αύριο!

«Εξαφανίστε τους, ή εξαφανιστείτε από θέσεις που διαμορφώνουν δουλικές συμπεριφορές, σε έναν ιστορικός υπερήφανο λαό».

Σημ. α)

Ναι στο εθνικό νόμισμα, και αν είναι να πεινάσω, ή και πεθάνω, για την Πατρίδα που ήξερα, να πεινάσω για τον διπλανό μου, ναι, και όχι για τους οχετούς και τις ακόρεστες αποχετεύσεις, στα στομάχια των δανειστών.

Πότε βρε έλληνες θα γελάσουμε ξανά όπως παλιά; Πότε; Σταματάω για να μην ξεφύγω έτι πλέον. «Το γαρ πολύ της αγανάκτησης, ποιεί παρεξήγηση, και όχι βέβαια με εσάς στους οποίους ελπίζω για το πολύ καλύτερο. Και να σας προσθέσω εδώ την άποψή μου για την οικονομία: αυτοί προσπαθούν να μαζέψουν από τους νοικοκυραίους ό,τι οικονομία έχουν κρατήσει (πλήρης αφαίμαξη), αλλά και οι νοικοκυραίοι (που υποστηρίζουν πέντε και πάνω οικογένει-ες ο καθένας), μην περιμένουν να τους κάνουν καταθέσεις, η εμπιστοσύνη σε αυτούς, τα ντόπια και μη, κνώδαλα, είναι κάτω από το μηδέν, γιαυτό μην χάνετε χρόνο, βρείτε άξιους και πάμε για εθνικό νόμισμα, να γίνουμε νοικοκυραίοι στον τόπο μας...».

Σημ. β)

Πώς να αντέχω να βλέπω την ιστορική Βουλή των Ελλήνων, σαν μεσιτικό γραφείο απεμπόλησης της χώρας μου;

Πόσα χρεωστάμε και φτάσαμε στη εξαθλίωση και δεν ορίζουμε τίποτε; Άντεστε...όλοι σας; χάσαμε τον ύπνο μας λόγω ανικανότητάς σας, όλων σας; Μα όλων σας; Έξεστι...

Σημ. γ)

Ποιοι είναι οι τύραννοι δανειστές και μας συμπεριφέρονται σαν τα πλέον εξευτελισμένα ανθρώπινα όντα, εμάς τους γεννήτορες του πολιτισμού; και συνεχίζουμε να εκλιπαρούμε την συνύπαρξη μαζί τους. ουστ από προσώπου της γης όλοι αυτοί και φτάνει πια και για εμάς, γίναμε αξιοθρήνητοι με τόσες προσβολές· και να συνεχίζουμε να υπάρχουμε μαζί τους δεν γίνεται, διώξτε τους από εδώ όλους και βάνται φωτιά στον τόπο, να τον ξαναχτίσουμε ελληνικά , ουστ ξανά, βρε τύραννοι από την γην των προγόνων μας, και πάλι ουστ.

Σημ. δ)

Και αν ο λαός έγινε εξ αιτίας σας, σαν τα εξευτελιστικά όντα, όλοι εσείς γίνατε αηδιαστικά ανθρωπόμορφα όντα, με το να σχολιάζετε και να αναμασάτε τις αισχρότητες των τυράννων δανειστών και των κυβερνώντων – υποτακτικών·

Δεν το κατάλαβαίνετε πως τους δίνετε αξία, και εμάς μας
εξαπατάτε, γιατί βλέπομε σοβαρούς ανθρώπους να ασχολούνται με
τα σκ@! Τέλος. Αυτοί, όταν θα πάνε στα σπίτια τους θα
κρύβονται για όσα ψήφισαν σαν πολιτικοί · γιατί το βουλευτικό
τελειώνει, το γιαούρτωμα και ο λιθοβολισμός θα είναι ισόβια, και ο
νοών νοήτω. έστω και από μειοψηφία υπερήφανων Ελλήνων, που
θα είναι ξένοι στον τόπο τους. Και ποιο τόπο να υπερασπιστούν; να
υπερασπιστούν τον πουλημένο;

Σημ. ε)

Όσα πλούτη απέκτησαν οι Έλληνες με το να εργάζονται Κυριακές
και εορτές, και το ότι δεν τιμούσαμε τις ημέρες με ψυχωφελείς
εκδηλώσεις· και όσα απέκτησαν κλέβοντας οι μισοί τους άλλους
μισούς, όλα πήγαν στράφι, μαζί με αυτά με τα οποία αναμείχθηκαν
και μολύνθηκαν. Τώρα ψάξτε τα να τα βρείτε στην πτώχευση της
κρίσης.

Τι μας λέγει ο Πατροκοσμάς; Τα κέρδη Κυριακών και εορτών δεν
πιάνουν τόπο, μας φωνάζει αιώνες δυνάμει, αλλά εμείς δοθήκαμε,
μόνο στα δύο, τα κάτω από την ζώνη, κοιλία και κούκο· «Πίσω στις
ρίζες μας ολοταχώς».

Σημ. στ'.)

Κοιτάξτε έστω και για λίγο την Ακρόπολη, και πέστε μου, αν
νοιώθετε ευχαριστημένοι, τότε θα το βουλώσω από εδώ και μετά·
διαφορετικά ενωθείτε πέντε δέκα και κατεβάστε τον κόσμο στο
σύνταγμα, ούτως ή άλλως θα περάσουμε από καμίνι, και αυτό ας
είναι ακόμα ένα για την τελειοποίησή μας ως έθνος.

Και ό,τι είναι να γίνει, ας γίνει από εμάς, για να το ελέγχομε.

Σημ. ζ'.)

Μην προσπαθούν τον γεννήτορα πολιτισμού να τον κάμουν
υποτακτικό, τέτοιο μπόλι δεν πιάνει, είναι από τη φύση
καταδικασμένη σε αποτυχία η προσπάθεια, αλλά αυτό ισχύει για
κάθε έθνος. Μην τα περιφρονείτε αυτά, γιατί που τους ανέχεστε,
ματαιοπονείτε. Πίσω στις ρίζες ολοταχώς για να τροφοδοτείτε τους
δήθεν πολιτισμένους, με πολιτισμό, άσχετα αν αυτοί όλα τα
προσαρμόζουν σύμφωνα με τις απαιτήσεις του στομάχου, αλλά
έστω και έτσι έχουν την ψευδαίσθηση ότι παράγουν πολιτισμό, γιατί
αν δεν τους δώσετε τροφή, θα φαγωθούν μεταξύ τους.

Παιδιά μου, για να γεννάς πολιτισμό πρέπει να έχεις τα παθήματα
του Οδυσσέα, να έχεις κάνει τα κατορθώματα του Ηρακλή, να έχεις
εκστρατεύσει για χρυσόμαλλο Δέρας, να έχεις κάψει και να έχεις
καεί για μια Ελένη, να έχεις κατακτηθεί κατακτώντας τον
κατακτητή, να έχεις χύσει ποτάμια αίματος αδελφικού, να έχεις
δημιουργήσει αυτοκρατορίες και να τις έχεις χάσει από
μαλθακότητα ή διχόνοιας ανικανότητα, να έχεις ανέβει γολγοθάδες
κατ' επανάληψη και να έχεις ξαναγεννηθεί από τις στάχτες σου, και
πόσα άλλα, να έχεις τόσα και τόσα περάσει.

Και σας ρωτώ, είναι ή δεν είναι ευεργετημένη αυτή η Φυλή από
τον Θεό; Γιατί θέλετε να αθετήσετε την σφραγίδα του Θεού; Επειδή
δεν μπορείτε να κάμετε τίμιο τον Έλληνα; Αυτό μόνο κάντε του, και
σε πέντε χρόνια θα 'μαστε εφτά φορές Αμερική και δέκα φορές
Ευρώπη, (οικονομικά εννοώ). Μην καταδικάζετε αυτούς μεν σε

κατάθλιψη, και εαυτούς σε παλινωδίες και απαιδείες· και σε παιδεία... με διάκενα.

Σημ.η΄.

Ποιο δρόμο να πορευθούμε, δείχνει ο Άγιος Γέρος του Μοριά, καβάλα στο άλογό του;

Ή να τον ακολουθήσουμε ή να του κόψουμε το χέρι! όλοι εμείς οι σακατεμένοι και ανάξιοί του.

Πού είναι ένας Νέος Τερτσέτης; Ένας Νέος Πολυζωΐδης;

Προτιμάμε να είμαστε ευρωπαϊκά σκουπίδια; Ή προτιμάμε να είμαστε όπως οι Έλληνες για τους οποίους μιλούσε όλος ο κόσμος;

Ή έλληνες που εις το εξής θα τους φτύνει όλος ο κόσμος; (Άρη, σε ευχαριστώ για την κάθε ημέρα καλημέρα σου, στις 08:20)

Σας ευχαριστώ για την υπομονή σας. –

24^{ov} Δοκίμιον

ΚΑΤΗΓΟΡΙΕΣ ΑΝΘΡΩΠΩΝ Της ΣΗΜΕΡΟΝ: 2001

Α) Οι κλέφτες του πλούτου μας που μοιάζουν σαν τους μουγκούς που τρώγουν μέλι .»

Β) Οι παπαγάλοι που μιλούν ανθρώπινη γλώσσα αλλά δεν λένε τίποτα.»

Γ) Οι άνθρωποι της κλαπαταγής της ισχύος ,της άμετρης υποκρισίας και αλαζονείας ,οι οποίοι λόγω ισχύος, εκφράζουν , κραυγαλέα όμως και τις δύο πρώτες κατηγορίες ,

(τουτέστιν ,οι ηγέτες της Παγκοσμιοποίησης) .»

Δ) Αυτοί που χρειάζονται αλλά απουσιάζουν ή σιωπούν ή δεν ακούγονται ή δεν προβάλλονται ή “στραγγαλίζονται”

Ε)Οι σιωπηλοί αμνοί ,η ήρεμη δύναμη ,οι νεροκουβαλητές ,οι αιμοδότες ,τα εργαλεία της παραγωγής και οι κατανα-λωτές των αγαθών ,και όλοι αυτοί γίνονται τα αίτια για τα οποία κόπτονται δίθεν οι (Α,Β,Γ,μέχρι να αναρριχηθούν στους θώκους της εξουσίας) και οι οποίοι συνεχίζουν να σέρνουν τα τραίνα των Α,Β,Γ και που παραμένουν σαν άνθρωποι της ματαιοπονίας ,του πιθηκισμού και τα θήματα των Α,Β,Γ παραγράφων.» και

ΣΤ) Οι αγωνιούντες ,οι προερχόμενοι από τους Δ και Ε, οι οποίοι είναι σκόρπιοι ,και οι οποίοι θα επικρατήσουν μια μέρα, αλλά μετά από μεγάλες θυσίες και τεράστια προσπάθεια». -

25^{ον} Δοκίμιον

Η Ελεεινότητα της καθ' ημέραν

**Τι μας περιβάλλει, η καθημερινότητα της ελεεινότητας,
ή, η ελεεινότητα της καθημερινότητας;**

Δεν κάναμε το Χρέος μας όταν έπρεπε, και τώρα υπούλως, μας πλημμύρισε η ελεεινότητα και αδυνατούμε να αντισταθούμε, μας πείρε στο κυνήγι και όπου κι αν βρεθούμε μας πνίγει, δεν μπορεί κανείς να ξεφύγει.

Γιατί το έγκλημα γίνεται από οργανωμένα συμφέροντα, πολλά των οποίων, με όσο πιο σοβαρή εμφάνιση παρουσιάζονται, με τόσο πιο ύπουλο και καταχθόνιο τρόπο την υπηρετούν, ίσως και εν αγνοία τους.

Και μας έγινε, νέα καθημερινότητα, που τάχα αδύνατη, μας χαμογελάει, αλλά είναι ακατανίκητη.

Τώρα σκάβει τα θεμέλια της κοινωνίας, μέσα στα οποία άθελά της θα καταποντισθεί και αυτή. Και την οποία τώρα την λέμε, νέα κανονικότητα.

Ναι, προστατέψαμε όταν έπρεπε περισσότερο το ψέμα από την αλήθεια, το άδικο από το δίκαιο, το κακό από το καλό, την υποκρισία από την γνησιότητα, το πονηρό από το αγαθό, την ασάφεια από το σαφές, την κακοήθειαν από την αρετή, την πνευματική μοιχεία με τον ακατονόμαστο από το Θεϊκό θέλημα, και καταντήσαμε όλοι μας αξιολύπητοι· και όταν λες, λίγο έστω, να αντισταθούμε, τώρα σε περιγελούνε, και πνευματικά σε λιθοβολούνε.

Πρέπει να αφεθούμε να πνιγούμε, ή να αλεθούμε γινόμενοι μάζα;

Δεν είναι αναστρέψιμη η κατάσταση άραγε; Ντρεπόμαστε να βγούμε μπροστά για να, μη τυχόν, γελάσει η παρέα, όπως

το κάνουν οι νέοι σήμερα, δηλ. δεν πάνε στην Εκκλησία,
γιατί ντρέπονται τι θα πει η παρέα!
Πόσο πιο αξιοπαθούντες και ελεεινοί, από την χαυνότητά
μας μπορούμε να γίνουμε;
Συμπεριφερόμαστε σαν αυλικοί των ανίκανων ευρωπαίων
και δουλικοί στους ντόπιους δήθεν προοδευτικούς·
ελαστικοί στους άθεους, και ανηλεείς στους αγαθούς, ...
φτύσαμε εν κατακλείδι την κανονικότητα της αγιότητας, και
δημιουργήσαμε μια αγιότητα, μιας κανονικότητας χαλα-ρής
όπως μας εβόλευε. Γι' αυτό ας ετοιμαστούμε για ανθρω-
ποθυσίες, γιατί όλες οι άλλες θυσίες δεν μας εξέγειραν. –

ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΤΟΥ ΑΝΟΡΘΟΓΡΑΦΟΥ

**Δημητρίου Διαμαρτυρία
"η μήπως Ουτοπία ;
Κραυγή Αγωνίας "η Μатаιοπονίας ;**

**ΝΕΟΕΛΛΗΝΩΝ ΕΙΣΗΓΗΤΙΚΗΣ
ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΣ**

ΤΟ ΔΙ' ΗΜΑΣ

ΔΙ' ΕΠΙΣΤΟΛΩΝ ΕΣΧΑΤΟΝ ΑΙΣΧΟΣ

**ΤΟΜΟΣ ΕΜΜΕΤΡΩΝ ΚΑΙ ΜΗ ΕΡΓΩΝ, ΤΙΝΑ ΠΡΟ ΤΟΥ 2008
ΓΙΑ ΣΥΝΔΕΣΗ ΜΕ ΤΗΝ ΠΟΡΕΙΑ ΜΟΥ**

**«Το που είναι ο γείτονας, το ξέρεις μη θορώντας, πότε ομιλών ή
βηχών, έτσι και τα μελλούμενα, τα όντα προ των τοίχων, διό
λέγει: 'τον λέοντα γνωρίζεις και μόνο εξ ονύχων'».**

**«ο Θεός δώη σοι δύναμιν του σιωπάν εν πάσι εκ βάθους,
και χάριν του ειδέναι πότε λαλήσαι άνευ φόβου και πάθους»**

**«Αυτιά έχουν μα δεν ακούν ,
Αισθήσεις μα δεν νοιώθουν ,
Μάτια κι αν έχουν δεν θορούν
Κι αν χρυσοκέντητα φορούν ,
Στο νου τους άλλα κλώθουν».**

**«Ρόγα τη ρόγα ,σταγόνα τη σταγόνα ,άκρα την άκρα, στάχυ το
στάχυ,
στα πόδια σας απίθωσα , όσα έφερα στη ράχη».**

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΑΝΟΡΘΟΓΡΑΦΩΝ

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΠΡΟΚ. ΣΑΜΑΡΤΖΗΣ

ΕΚ ΚΗΠΩΝ ΚΥΜΗΣ ΕΥΒΟΙΑΣ ΟΡΜΩΜΕΝΟΣ

12^{ος} / 2016

1^ο^ν

«Της τεχνό τα ούτα»

1

Προσέξατε συνέλληνες;
γέμισε αυτός ο τόπος,
από έντυπα και από σταθμούς
που έχουν εσένα στόχο.

2

Γέμισε η χώρα από σταθμούς
π' εκθέτουνέ μου θέα,
με έντυπα σαν «τρωκτικά»¹
τυράννων² η ρομφαία.

3

Όλα αυτά 'ναι του καιρού,
νίας εποχής τα φρούτα³,
καλώ σας να ονομάσουμε
νέας τεχνό τα ούτα.

4

Προσέξατε συνέλληνες
φρούτων εποχής τα μένη⁴,
τι τρέχουν και προσφέρουνε
σ' αφέντρα⁵ πονεμένη;

¹ Κρατικοδίαιτα

² Εξουσία

³ Μίντια

⁴ Μίση

⁵ Κοινωνία

5

«Βρε μπας και τρελαθήκανε
και λένε την αφέντρα,
γριά⁶ πως εκατάντησε
και δεν έχει κουβέντα;
«Τους λέγω να την ντρέπονται
σ' αυτήν ν' απολογούνται,
κι αυτής την περιφρόνηση
είν' άξιο να φοβούνται».

6

Προσέξατε τα δράματα
τα πως τα καταγράφουν
φορώντας πριν τη μάσκα τους
για να τα περιγράφουν!

7

Και τρέχουσι προς τον παθό(ντα)
πως νιώθεις ερωτούσι;
για φρίκη και για το χαμό
που τον ακολουθούσι!

8

Για δείτε μας περιφρονούν
κάθε προσπάθειά μας,
το ό,τι καταφέρνουμε
από τα δανεικά μας!

9

Μας κλέβουν μας ληστεύουνε
και πάλι προσπαθούμε,
με στέρημα ή δανεικά
πάλι καρποφορούμε (προοδεύουμε).

10

Σκεφθείτε βρε συνέλληνες
πως αν δεν μας ληστεύαν,
τα πλούτη μας και τη δραχμή
αυτοί αν δεν τα κλέβαν·

11

Πόσο το πνεύμα θα 'τανε
πολύ προχωρημένο,
σε πράξη και θεώρημα⁷
δίπλα καταγραμμένο.

⁶ Παρικμασμένη

⁷ Έρευνα και φιλοσοφία

12

Δίπλα στα των αρχαίων μας
επιτεύγματα τα τόσα,
Φώτα πρωτοποριακά
για δύο πεντακόσα⁸

13

Πόσο θα 'χε το πνεύμα μας
θέση προχωρημένη,
και η οικονομία μας
θα ήτανε φτασμένη!

14

Πόσα από τα θύματα
θα ήτανε σωσμένα,
και πόσο θα ήσουν αλλιώς
αν είχες τα κλεμμένα!

15

Για δείτε οι ξενόδουλοι
πόσο επευφημούνε,
τους ξένους και τα ξένα τους,
αχ πόσο μας πονούνε.

16

Για δείτε πως περιφρονούν
το κάθε τι δικό μας,
του κάθε απλού τ' αγώνισμα,
λαό περήφανό μας.

17

Για δείτε πως φουμάρουν μας
επιτυχίες ξένων,
με χρήμα που εκλέψασι
γονείς «προχωρημένων»⁹.

18

Κι' εμείς από εγκλωβισμό
ψηφίζουμε τους κλέφτες,
τους ψεύτες, τους βασανιστές,
του πνεύματος τους ξεύφτες¹⁰

19

(Οι τριαντάριδες και σαραντάρηδες
απεδείχθει ότι δεν κάνουν για εξουσία,
γιατί το κουβέρνω δεν είναι εργοστάσιο

⁸ 2500 έτη

⁹ Πρόγονοι «προηγμένων» λαών

¹⁰ Τους ξεφτιλίζοντας το Ελληνικό Πνεύμα

παραγωγής προϊόντων και ωραρίου παρουσία,
παρά ανθρώπων σοφών και εμπείρων,
που απ' τα μυαλά τους
να προκύπτει σοφία με ουσία.
Όλες οι εξουσίες έχουν ανάγκη
πνεύματος εμπείρου και καλλιεργημένου,
Σπουδών και παθημάτων
πολλών φορτωμένου).
Μ' αυτά να δικαιούται
μετά από κρίση έδρα,
του καθενός το θέλημα (λόγο από μικροφώνου)
με θέα την αφέντρα¹¹.

20

Νομίζουν ό,τι τα φρούτα τους¹²
προσφέρουν στην αφέντρα,
τα δέχεται τ' αναμασά
χωρίς καμιά κουβέντα;

21

Τα φρούτα ό,τι προσφέρουνε
να 'ναι καρποί του πνεύματος,
δόκτορες να προσφέρουσι
και όχι άνθρωποι του κέρατος.

22

Καλοί οι σαραντάρηδες
ναι και οι τριαντάρηδες ως και οι εικοσάρηδες,
στις παραγωγής την πίεση,
της εποχής συμπίεση.
Γιατί τα προϊόντα τους
μηχανικά, αναλώσιμα,
χρήζουν τα, παρομοιάζουν τα,
ωσάν και τα χαρτόσημα (μιας χρήσεως).

23

Μα ναι, πάντα με προσοχή
κοιτάξτε την αφέντρα,
τι είδους προϊόντα της (ιδέες)
προσφέρουν της τα κέντρα (εξουσίας);

24

Της μάθησης και πάθησης
προϊόντα ειν' σοφίας,
διάπλασινε προσδοκούν
την της φεάς ουσίας.

¹¹ Την κοινωνία μας

¹² Ό,τι μας πασάρουν οι τηλεοράσεις

25

Καλοί ‘σι οι τριαντάρηδες
κέντρων βιομηχανίας,
μα μην τα ισοπεδώσουμε
με κέντρα εξουσίας.

26

Για δείτε με τα φρούτα τους
μας πολεμούν ακόμα,
και ‘μεις τους ανεχόμαστε
ανοίγοντες το στόμα.

27

Όλα τα φρούτα τους δα δω,
απ’ τυράννου κήπο,
παράγουν και προσφέρουν τα
θεωρώντας μας για βλίτο¹³.

28

Της εξουσίας πρόπονται της,
άνθρωποι πείρας, γνώσης,
για δείτε την κατάντια της,
θύμα της απογνώσης.

29

Κάποτε και για μια δραχμή
εδάκρυζεν ο κλέφτης,
τώρα κλέβουν τον άπατο,
και κλαίει ο καθρέπτης (κοινωνία).

30

Για δες τα προϊόντα τους
της εποχής τα ούτα,
θωρούν την κοινωνία μας
οσάν γριά «φαφούτα».

31

Γι’ αυτό το ‘ρήμα’ ύψωσε
και σπάσε τους τα μούτρα.

32

Σπάστε τα μούτρα καθ’ ενός
που εξουσίαν έχει,
και δεν υπερασπίστηκε
εκείνο που κατέχει.

33

Ξυπνάτε θύματα είμαστε
όλοι αναξιοκρατίας,
τους κεραυνούς σας ρίζατε

¹³ Άτομα χωρίς κρίση.

σ' ανίκανη εξουσία.

34

Για δείτε κάθε μας γιορτή,
απογραφή μας κάνουν,
για όσους δεν επρόφτασαν
στη στάνη να προκάμουν¹⁴.

35

Για δείτε αναφέρουσι,
όλους μας τους τεκέδες,
θύματα των ναρκωτικών
μετρούν οι τενεκέδες.

36

Για δείτε τις ληστείες μας
μετρούν μόνον οι παίδες,
μα τις λεηλασίες μας
τις κρύβουν οι χαφιέδες.

37

Γιατί αν δεν λεηλάτευαν
Αυτοί, την χώρα ετούτη,
όλοι θα είχασι δουλειά
την εποχή ετούτη.

38

Εάν λοιπόν ο τύραννος
που λέγεται εξουσία,
δεν έκλεβε τα πλούτη μας
θα 'μασταν με ουσία (σοφία).

39

Εάν σωστά εμοίραζε
ο τύραννος τους φόρους,
θύματα δεν θα είχαμε
απ' τους πενιτοφόρους (ανέργους).

40

Λέγω όσοι πεθαίνουνσι
έξ' απ' το σπιτικό τους,
μην ψάχνετε για το γιατί
κοίτα τον τύραννό τους.

41

Εάν λεν δεν εκλέβασι
δραχμή από τα έργα,
θα 'ταν αξιοθαύμαστο
το πνεύμα σου αφέντρα.

42

¹⁴ Όσους σκοτώθηκαν, δεν γύρισαν σπίτια τους.

Εάν και εις στα γήπεδα
άξια μας εκπροσωπούσανε,
παίζοντας με τους ξένους μας
δεν θα με υποτιμούσανε.

43

Εάν λένε η θεατρική
παράσταση¹⁵ θα ύγαινε,
στα γήπεδα κάθε γονιός
με το παιδί θα πήγαινε.

44

Εάν και τα καράβια μας
πηγαίνουν άνευ δόλου,
θα γύριζαν από τα νησιά
χωρίς φόρο διαβόλου¹⁶.

45

Εάν αντί για τις κλεψιές
πυρόσβεση φροντίζανε,
δάση δεν θα καιγόντουσαν
και βίλες δεν θα χτίζανε.

46

Εάν απ' τις προμήθειες
πυροσβεστικά προμήθευαν,
δεν θα 'καιγαν τα δάση μας
θεές¹⁷ που τα εφύτευαν.

46^a

Εκατοντάδες οι σταθμοί
της ραδιοφωνίας,
και σε αυτούς η γλώσσα μας
θύμα δολοφονίας.

47

Αράδες οι κεραίες της
της θείας της τουβούλας,
και εκατοντάδες οι σταθμοί
ξενόφερτοκουλτούρας.

48

Χιλιάδες και τα έντυπα
που τύπο δεν κρατούνε,
κι' απ' την πηγή που αντλούν νερό
γ'ρνούν και κατουρούνε¹⁸.

49

¹⁵ Ποδοσφαιρικός αγώνας

¹⁶ Πνιγμούς

¹⁷ Εποχές

^v

Αυτά είναι τα φρούτα μας
τα της πολυφωνίας,
που εσκύψασι στον τύραννο
και γίναν αφωνίας.

50

Για δείτε πως εγίνασι
όλοι οσφιοκάμπται,
στον τύραννού μας τη σκιά
που αόρατη πλανάτε.*
(*=Περιφρονούν τον λαό ή
δεν τον υπερασπίζονται όσο δικαιούται).

51

Για δείτε τις ειδήσεις τους
τις δίνουν με ορμόνες,
και μας δουλεύουνε χοντρά
όλοι οι αλαζόνες.

52

Για δείτε όλους τους σταθμούς
δείχνουν αμερικανικά,
και περιμένουν τα παιδιά
να γίνουν με ιδανικά.

53

Την βία έχουν σύνθημα
τον σκοτωμό μπροστάρη,
έγκλημα πρωταγωνιστή,
κάθε σταθμός πασάρει.

54

«Σας λέγω να υψώσετε
παντού την αστερώσαν,
γιατί καλά γνωρίζετε
τη χώρα εαλώσαν».

55

Τα προϊόντα τους αυτά
πληρώνεις με παθήματα,
κι' όλοι μας εγινώμαστε
ξενόφερτωνε θύματα.

56

Δημοκρατία λέγουσι
την κάθε ασυδοσία,
μα η ελληνική συνήθεια
έχει άλλην ουσία.

57

Το πάντρεμα της συνήθειας
με ορμονικό απ' την ξένη,
γεννούν πολλάκις έκτρωμα
σε έλληνα δεν πηγαίνει.

58

Αυτό δεν είν' ρατσιστικό
μα το καλεί η φύση,
τη δόση την ορμονική
χρηζετε παρά φύσει (χρησιμοποιείτε υπερβολικά).

59

Για δείτε όλοι περιφρονούν
έθιμα των Ελλήνων,
και αυτοί τους Κ..... γλείφουνε,
κατάντια νεοελλήνων.

60

Για δείτε πως υπηρετούν
τον άθεο τον θρούμπα,
κι' έτσι αποδεικνύονται
πως είναι σάπια φρούτα.

61

Λόγω να έχουν οι άθεοι
σε κοινωνία αθέων,
για δείτε τους τους άνετους
εν μέσω των ενθέων!

62

Δεν τους αρνούμε να 'χουνε
το τίποτα για πίστη,
μα νιώθω εξευτελισμό
κουμάντο να 'ναι απίστοι.

63

Για δείτε τον τον άπιστο
τον λένε «προοδευτικό»,
μα το λαό μας κυβερνά
και αυτό είναι προσβλητικό.

64

Για δείτε αυτούς τους άθεους
δεν νιώθουνε την πίεση,
κι' όλος ο ένθεος λαός
βιώνει καταπίεση.

65

Κουβέρνω είναι οι άθεοι
και ο λαός δεμένος,

νιώθω αηδία, προσβολή
και χιλιοπροδομένος.

66

Για δείτε πόσοι άθεοι
προέκυψαν στη χώρα,
αλαζονεία κουβαλούν
ως την στερνή την ώρα.

67

Δες κεφαλή προέκυπεν
άθεη σε ενθέους,
μαράθηκαν τα νιάτα μας
κι' απώλεια του ΧΡΕΟΥΣ.

68

Οι Νέοι δίχως μπούσουλα,
ιδανικά και πίστη,
όρθιοι δε θε να σταθούν
και με ληστή θα στρατευθούν,
σαν ψάρι σε αγκίστρι.

69

Διδάσκει σας βρε έλληνες
και η μυθολογία,
που αρχαίοι μας παρέδωσαν
αυτών ομολογία.

70

Ένα απ' αυτά αναφέρω σας
Κύρκης και Οδυσσέως,
που έκαμε τους συντρόφους του
χοίρους της παρευθέως.

71

Καλώ σας να προσέξουμε
τις σύγχρονες της Κύρκης,
μην κάνουν μας χοιρίδια,
κι έχουν μας για πειράματα¹⁹,
κι αυτοί γελώντας γράφουνε
σύγχρονα εγχειρίδια.

72

Εν' άλλο αναφέρω σας
που έχετε και ΧΡΕΟΣ,
ευθύς να καθαρίσετε
τους στάβλους του Αυγέως.

73

Στήλτε τους στα αζήτητα,

σε δίκη να τους πάτε,
για εγκλήματα που κάμασι
που κι' ο Θεός «φοβάται!»

74

Αυτή εδώ η «παντρεία»
αθέων επί ενθέων,
ομίχλη είναι και σύγχυσης
το μέλλον μας μοιραίων.

75

Θύματα όλοι είμαστε
άπονων και αθέων,
θύμα 'ναι ο εις του αλλουνού
της εποχής μοιραίων.**
(**=Πειραματόζωα)

76

Δείτε αυτοί εκάμουσι
στα μέτρα τους, τους νόμους,
ακόμα και το σύνταγ^α
πηρέτης παρανόμους²⁰.

77

Οι άθεοι δεν έχουνσι
την αίσθηση του μέτρου,
της ενοχής, της ανοχής,
και του λαού της αντοχής.

78

Αυτούς δεν τους στεναχωρεί
το αύριο του τόπου,
γιατί άλλοι θε να τρέχουσι
ξεσκούφωτοι του τρόπου.

79

Γιατί όλα την σήμερα
πρέπει να ειν' καινούργια;
ή μήπως όλοι βγήκαμε
μέσα από αχούρια;

80

Λες κι' απ' την ιστορία μας
πλέον κανένα μέτρο,
σωστό δεν αποδείχθηκε
ή μη των ξενοφέρτων.
(Σύνταγμα & νόμοι εξυπηρετούν

¹³ Εποχές

⁴ Περιφρονούνε ή αγνοούν ήθη και¹ Έθιμα του λαού

α

¹ Σύνταγμα και νόμοι εξυπηρετούν τους παρανόμους με

παρανομώντας με τα παραθυράκια τους, βιώνουμε την
μηδενοποίηση).

81

Πριν Σόδομα μας κάνετε
και Γόμορρα καλύψει,
καλώ απ' την ιστορία μας
το μέλλον να προκύψει.

82

Δείτε έπεσε ο πληθωρισμός
ο της δραχμής με φόρα,
το πλήθος δεσ των μίντια
πήρε την κατηφόρα.

83

Και 'κει που περιμέναμε
τους κλέφτες σε τρεμούλα,
μαζί αγκαλιαστήκανε
και πέσαν στη ρεμούλα.

84

Πλήθος τα μίντια²¹ ήρθανε
πολυφωνίας θείον,
αλλ' η αίσθησή μας ολονών
δημοκρατίας μείον.

85

Σε αριθμό επέρασαν
ως και τις ενορίες,
και σούζα να 'τοι κάθονται
σ' όλες τις εξουσίες.

86

Ξεπέρασαν σε αριθμό
ακόμα τους παπάδες,
τον Μαμονά υπηρετούν
οσάν τους σατανάδες.

87

Καλό για όλους, όλα τους,
να γίνουν σάλπιγγές μας,
και όχι να σκαλίζουνε
σε βάθος τις πληγές μας.

88

Κάλιο να αντιπάλευαν
για στέφανο απ' αγρίλι,
και να 'σωναν, να πρόφταιναν

²¹τ Μέσα μαζικής επικοινωνίας

παιδιώνε το καντήλι (να σταματούσαν το χαμό νέων).

89

Και κάλιο να εσάλπιζαν
στις γης όλα τα πλάτη
ότι υπάρχει Οδηγός (Ιδανικός)
π' ακόμα δεν εχάθει.

90

Τι έρχονται χαλεποί καιροί
φαρμακωμένοι χρόνοι,
π' ο ένας του άλλου πιο πολύ
νιώσει την περιφρόνη(ση).

91

Κι ολόγυρά μας συγνεφιά
χίλιων λογίων θηρία
που θέλουν να αλλάξουνε
του γένους την πορεία.

92

«Χτυπάτε, πελεκάτε το,
το της Ελλάδος πνεύμα,
δεν παύεται, δεν θραύεται
θεριά άγρια, δεν σκιάζεται,
όλοι άδικα κοπιάζετε,
μήτρα είν' τελειότητος,
κι από' τον Θεό σκεπάζεται».

93

Πρέπουν της κοινωνίας μας
να ήτανε πηγές της (τα ΜΜΕ),
μα όλοι τηνε βλέπουμε
να γλύφει τις πληγές της.

94

Καλό 'ναι όλοι τους μαζί
να ελέγχουνε τα κέντρα,
και με στοργή να σκύβουνε
στη μάνα την αφέντρα (κοινωνία).

95

Θα θέλαμε να ήτανε
όλοι τους λειτουργοί της,
γιατί την ταλανίζουνσι
κι' αυτοί οι υπουργοί της.

96

Κάντε μας να σας βλέπουμε
όλους σαν λειτουργούς,

να πάψουν να σας λένουσι
με υπουργούς συναυτουργούς.
97

Εσένα αφέντρα πρόπουσι
άξιων υπηρεσίες,
πλήθος σου ειν' τα ιερά
με σπάνιες αξίες.
98

Αφέντρα, να σε κυβερνούν
αφέντες μυαλωμένοι,
γιατί έχουμε την αίσθηση
όλ' είναι πουλημένοι.
99

Μηδ' άπειροι μηδ' άθεοι
Μηδ' άμετροι στο πνεύμα,
μηδ' άξενοι, μηδ' άξεστοι
μηδ' άπληστοι στο νεύμα.
(της προδοσίας ως του Ισκαριώτη).
100

Μηδ' άπονοι μηδ' άπιστοι
μηδ' άσχετοι κρατούσι,
αχάριστοι και υποκριτές
να μην σε κυβερνούσι.
101

Παρά μόνο πονετικοί
αφέντες σου αξίζουν,
και όλα σου τα μίντια
να μην μ' αποκοιμίζουν.
102

Σοφίας να 'ναι ξακουστοί
και στοργικοί σου οι λειτουργοί,
βάλσαμου να 'ν' δημιουργοί
κι αγώνων σου συνλειτουργοί.
103

Αντρείας, παρρησίας,
δικής σου σωφροσύνης,
για Όσους για σε επέσασι
μέτρου Ευγνωμοσύνης.
104

Για όσους για σε κοπιάσασι
σήμα αξιοσύνης,
για όσους σε εμπιστεύονται
σώμα δικαιοσύνης.

105

Στεγνώσασιν οι οφθαλμοί,
απλώνε συνανθρώπων,
και πλέον δεν δακρύζουν,
πρέπει να πάψουσι πολλοί
αφέντρα να σε βρίζουν.

106

Να σε κοιτούν κατάματα
Εντίμων, φως, τα νάματα,
να φέρονται σου με ευπρέπεια
με κάθε αξιοπρέπεια.

107

Μά μάχονται και βούλονται
να σε αποτελειώσουν,
και σε εσκολοπίζουνε,
πληγές πάντα ανοίγουνε,
παγίδες πάντα στήνουνε,
πώς να σε αποσώσουν.

18

Κάνε αφέντρα υπομονή
κι' «ο ήλιος» βασιλεύει,
και τις πληγές που σ' άνοιξαν
«Άγιος» μας τις γιατρεύει.

109

Άμετρα είν' τα μίντια
πηγές ενημερώσεως,
μα έγιναν τα άμετρα
του πνεύματος αλώσεως.

110

Λίγα ειν' απ' τα αμέτρητα
οάσεις αληθείας,
θρασύδειλα τα πλείστα τους
εστίες αγυρτείας.

111

Και ήρθασι χρόνοι παρακμής
αυτής της κοινωνίας,
που η μαγιά των άθεων
με μίντια των «όχθων»
πλάθουν μια εξουσία,
π' αμβλύνει τα ιδανικά
νοθεύει την ουσία (το ελληνικό πνεύμα).

112

Θυμίζει μας απόλυτα
του μύθου μας τον Κρόνο,
που τρώγει τα παιδιά του
τον χρόνο με το χρόνο.

113

Έχετε τα πρεπούμενα
φτύστε αυτή τη γούμενα (εξουσία),
λέγω σας τώρα δεν αρκούν
λόγια μοιρολογούμενα (μοιρολατρικά).

114

Ακούτε τον στερνό σοφό
Έλληνα τον Ελίτη,
και το απόφθεγμα αυτό
σε κείνονε ανήκει..

115

«Η μοίρα λέγει όλων μας
ευρίσκετε στα χέρια μας,
κάνοντας τα πρεπούμενα
και τα θεοφοβούμενα». – 2008

2^{ov}

ΕΠΙΚΟΥΡΗ ΕΞΟΥΣΙΑ

1

Για δείτε τους αρχαίους μας
συνέλληνες πως είχαν,
δήμο και γερουσία τους,
κι' επίκουρη παρ' είχαν.

2

Καλώ σας να θεσπίσετε
για δήμους μπλιό τριακόσιους,
για νομαρχείς, επικουρείς
πλέον τους πεντακόσιους,
και για την κυβέρνηση
‘πι δέκα τους τριακόσιους.

3

Άμισθοι αυτοί να είσασι
με λόγο εξουσίας,
με ψηφοδέλτιο κοινό
πνεύματος να ‘ναι ουσίας.

4

Μ' έλεγχο να συντρέχουσι
την κεντρική εξουσία,
και βοήθεια να βάλουν,
και τους «ξένους» ν' αποβάλουν.

5

Λόγο ακόμη να ‘χουσι,
επί σοβαρού ζητήματος,
κι' απόφα^ση να παίρνουσι,
δίκειν¹ δημοψηφίσματος. –

^{σ1} Κατά τρόπο

3^{ov}

NEA ΚΑΣΤΑ

1

Και να παρουσιάστηκε
στα γύρω μας μια κάστα,
νεόπλουτους τους λέγουσι
κι' ειν' αμφιβόλου πάστα.

2

Απότομα ανδρώθηκε
φέρει θολοκουλτούρα,
υπόπτου οικονομισιάς
παπά κράτα μαγκούρα.

3

Και βιάζεται στα ήθη μας
άλλα να επιβάλει,
της ανοχής επιβουλή
της ενοχής η ζάλη.

4

Τους βλέπεις να στρεβλώνουνε
όλη την ιστορία,
με αλαφρήνε την καρδιά
παίζουν με την θρησκεία.

5

Φέρονται υπεροπτικά
με επιδειξιμανία,
κι' αλίμονο αν για πολύ
κρατήσουν τα ηνία.

6

Αντί να συμπεριφέρονται
σεμνά και με ποιότητα,
χλευάζονε και εγκληματούν

δίχως υπευθυνότητα.

7

Φορείς είναι κενοφανών
Εννοίων, νοημάτων,
φασματικών και σφαιρικών
παίγνια λογισμάτων.

8

Όλοι τους όλα ξέρουσι
τους πρόπουν λοφία,
κάθε τους νεολόγημα
το θεωρούν σοφία. –

4^{ov}

ΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ

Φίλε, συγγενή και συντοπίτη

1

Μωρό ήμουν που έτρεχα
στην αγκαλιά της μάνας,
φορώντας μου το κουμπωτό
βρακί της παραμάνας.

2

Λίγο σαν εμεγάλωσα
σκαρφίστηκα να σώσω,
χαρά απ' τη δεξαμενή
του κόρφου μου να δώσω.

3

Χαρά σε μάνα κι αδελφή
που ήταν συντροφιά μου,
καμώθηκα πως έπεσα
πάνω απ' τη ελιά μου.

4

Πω πω πως έπεσα
«ο μονόταρος τους λέω»,
και κείνες ξεκαρδίστηκαν
στα γέλια σας το λέω.

5

Χαρά 'χα μέσα στην καρδιά
σ' ευλογημένη ώρα,
την φύση εφροντίζαμε
μια μέρα σαν και τώρα.

6

Στην εκκλησιά τις Κυριακές
κινούσαμε με φόρα,
και ο ένας τον άλλο σπρώχναμε

στον εσπερινό την ώρα.

7

Πέφτει σπρωξιά στο ιερό
κι' η μαγκούρα του Κολιάτση,
κι' άλλη σπρωξιά μεσ' το ναό,
μπροστά στο εικονοστάσι.

8

Σε σύναξη της Κυριακής
και εσπερινού μετάνοια,
έπεφτε μέγα πείραγμα
απ' όλα τα ζιζάνια.

9

Πείραγμα πέφτει και σπρωξιά
μπροστά στην Παναγίτσα,
μα τότε αστράφτει και βροντά
η γκλίτσα του Γιαννίτσα.

10

Πρέζης και Παπαδόγιωργης
δεν στέρησαν σε τάξη,
πέφτει μαγκούρι, καλαμιά,
σ' όποιον δεν είναι εντάξει.

11

Οι παιδικές μου εποχές
γεμάτες αυταπάτες,
υπήρχε κόσμος και ντουνιάς
στη σύναξη της εκκλησιάς
και στων γιορτών της πιάτσες.

12

Θυμάμαι ποιος; Που τρέχαμε
«Λαμπάδα θα περάσει,
και ποιος θα πει το «Πάτερ ημών»
μπροστά στο εικονοστάσι.

13

Κι έτρεχα 'γω αν και οχτώ
μπρος στην Ωραία Πύλη,
μα το παιδικό μου γόνι έτρεμε
σαν φλόγα στο καντήλι.

14

Πιο δυνατά μου εφώναζαν
στη διάρκεια του «λόγου»,
και μπράβο σαν τελείωνα
την προσευχή του Λόγου.

15

Θυμάμαι μεσ' το ιερό
παίζαμε άλφα βήτα¹,
και χάναμε και την δραχμή
που είχαμε απ' την πίτα.
(Παιχνίδι σε μονές ή ζυγές σελίδες
16

Χαϊβάνια μας εφώναζε
και ο Παπαβαγγέλης,
και ήτανε η κάθε του φωνή
μεσ' την καρδιά μας μέλι.

17
Και το Πιστεύω έλεγα
με κόντρα τον Λεωνί(δα)
που ερχότανε απ' της Σπηλιές
με τον παπού Κρικόνη.

18
Και τ' Άγια περνούσαμε
τις Κυριακές αντάμα,
και παραμπεριζόμασταν
στης πίστεως το νάμα.

19
Σκοτεινιά και με φεγγάρι
έτρεχα στον Καβελάρη²,
ήταν το βασίλειό μου
πάντα των διακοπών μου.

20
Εκεί δουλεύαν λέγω όλοι
βάζοντας το περιβόλι,
καλύβι στήναμε στο πλάτυ³
παιδικού όνειρου παλάτι.
(² Τοποθεσία, ³ Πλάτωμα)

21
Το βράδυ σαν ετρώγαμε
με κρεμαστό φανάρι,
την προσευχή εκάναμε
κάτω απ' το φεγγάρι.

22
Ο Προφύτης Ηλίας
του Μάντζαρη⁴ εμπρός,
αστέρων γέμη
ουράνιου θόλου ναός.
(⁴ Μοναστήρι)

23

Ο Γιάννης εμπρός μου,
ο Κώστας πιο πέρα,
και γω πιο πίσω, απ' τον Πατέρα,
τον Λόγο ευχαριστούσαμε, την αποσπέρα.

24

Και είναι σας λέγω, Θεία η στιγμή,
όταν τέτοια ομάδα, τον Λόγο υμνεί.

25

Και βέβαια ήταν εποχή δυσκολίας,
μα τώρα τις νιώθω στιγμές ευλογίας.

26

Σεπτέμβριο άφησα
το πατρικό μου,
και μη σκεπτόμενος
το μισεμό μου,
γονείς κουρασμένους
μα λατρεμένους,
χωρίς κακία ή κολακεία,
το δάκρυ τους ένιωσα
στο χωρισμό,
στον πύργο τους φίλησα
στο μισεμό.

27

Έτσι ετέλειωσαν(1961)
τα παιδικά μου,
χρόνια υπέροχα
τα σχολικά μου. —

5^{ov}

Μήπως πάσχουν από φρενίτιν;

1

Γράφει των ‘ούτων’ η πένα ,
Των αστυνομικών κτηνωδία –
Μα οι σφαίρες αμείλικτα γράφουν,
Των αστυνομικών τραγωδία.

2

Αγανακτεί το φρούτο,
γιατί λερώθηκε η ρόμπα
απ’ το μελάνι της πέννας,
Μα ο αστυνομικός αιμορραγεί,
Ποτίζοντας την γη με το αίμα.

3

Τον νου σου να ‘χεις φίλε αστυνομικέ,
Και μην ρίχνεις τα κουκιά
για το πώς και γιατί, χωρίς ντουφεκιά,
πριν την κάθαρση του κάθε τεκέ,
Και πολύ περισσότερο μην σκέπτεσαι,
τον λεκέ του λακέ. –

ΕΠΙΣΤΟΛΗ 41^H

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΙΝΑΙ:

1

«Εκκλησίας Θεού το Άγιον, ού τοίχων και ορόφων οικοδομήματα, αλλά ψυχών εκλεκτών συνεστώτα ναόν».

Δηλ. (Εκκλησία δεν είναι οι τέσσερις τοίχοι για να εκτελούμε τα λατρευτικά μας καθήκοντα, Εκκλησία είναι σύναξη ψυχών εκλεκτών οι οποίες την συνιστούν).

2

«Αυτόν έδωκε κεφαλήν υπέρ πάντα τη Εκκλησία, ήτις εστί το σώμα Αυτού». Εφ.α'22-23

3

«Εκκλησία εστί, θέλημα Θεού, έργον γεγεννημένον».

4

«Διά της Εκκλησίας, η πίστις ημών είναι αύτη, η νικήσασα τον κόσμον». Α'Ιω.ε'4

5

«Εκκλησία είναι το Θεανθρώπινο σώμα του Χριστού»

6

«Η Εκκλησία σώζει, δεν σώζεται από κανέναν, ως Θεανθρώπινο σώμα, μα οι πιστοί της, ο λαός, φθείρεται και διαφθείρεται καθημερινά καθ' όλο το 24ωρο, από όλες τις εκφάνσεις και εκδηλώσεις του Κράτους, οπότε είναι αδύνατον να παραμείνει στην Εκκλησία».

7

«Εκκλησία είναι η κιβωτός του Ελληνισμού».

8

«Εκκλησία εστί, αναβαπτισμός στον πολιτισμό και την πίστη». (αρμονική ανατροφή).

9

«Εκκλησία εστί Νοσοκομείον προλήψεως ασθενιών και Σχολαρχείον γνώσης, γνώσης Θεού και γνώσης βίου κατά Θεόν».

10

«Εκκλησία εστί, κιβωτός του ελληνισμού, αλλά και Ελλάς εστί κιβωτός της Ορθοδοξίας».

11

«Ο εν πίστει Εκκλησιαζόμενος εστί ευάρεστος τω Θεώ».

12

Εκκλησία εστί, Χριστού, πεποικιλμένη νύμφη και κεκοσμημένη εν Πνεύματι.

13

«η Εκκλησία δεν έχει ανάγκη εμάς, εμείς την έχουμε ανάγκη, δεν σώζεται από εμάς, εμείς σωζόμεθα υπό αυτής και δι' αυτής, δεν είναι , για να λειτουργεί μόνο τους ναούς, πολιτείες και πολίτες· αλλά για να ποιμάνει πολιτείες και πολιτικούς».

14

«Η Εκκλησία δημιουργεί, η αποίμαντος πολιτική κατάστρέφει».

15

«η Εκκλησία είναι ζωντανός στύλος υποβαστάζων την αλήθειαν, και θεμέλιον ορθότητος στερεόν».

16

«Εκκλησίας αγαθόν, το παρά Χριστόν είναι, και ουχί το παρά τον νόμον».

17

«Εκκλησία είναι οίκος Θεού ζώντος, εντός του οποίου πολλών αγαθών απολαμβάνομε, λόγων Θείων, γνώσην σοφίας, δωρεά Θείων χαρισμάτων, δι' ων μακροημερεύομε, ίνα ως αγαθοί των αγαθών απολάβομε και κόσμιοι όντες κοσμήματα Αυτής συνείμεθα έκαστος διά του πνεύματος. Διό λέγει, «Άγιος ο ναός σου, θαυμαστός εν δικαιοσύνη». Α΄. Κορ.ιβ΄,8,9

18

«κατέβει βροχή, ήλθον ποταμοί, έπνευσαν θύελλαι, και προσέπεσον τη οικία εκείνη, και αύτη ούκ έπεσεν, τεθεμελίωτο γαρ επί την πέτραν, ήτις εστί κεφαλή της Εκκλησίας». Βροχήν ενταύθα και ποταμούς και ανέμους, μεταφορικώς τας ανθρωπίνας λέγων συμφοράς και δυσπραγίας, οίον συκοφαντίας, επιβουλάς, πένθη, θανάτους, οικείων αποβολάς, αλλοτρίων επηρείας, πάντα όσα αν είποι τις τα εν τω βίω κακά. Αλλά ουδενί είκει(προ ουδενός υποχώρησε), η τοιαύτη ψυχή, το δε αίτιον, «ότι επί της πέτρας τεθεμελίωται».

Πέτραν την ασφάλειαν της Εαυτού διδασκαλίας καλεί.

Και γαρ Πέτρας ισχυρότερα τα προστάγματα της διδασκαλίας Του, υψηλότερον πάντων ποιούντα τον τοιαύτης ψυχής άνθρωπον, απάντων των ανθρωπίνων κυμάτων».

19

«Εκκλησία εστί , Οικογένεια Θεού, στέγη επανακαμψάντων, προβάτων ποίμνη και ψυχών λιμένας, στύλος και εδραίωμα της αλήθειας».

20

«Εκκλησία εστί, Ορθοδοξία και Ελλάς, είναι αυτές, αδελφές δίδυμες, και όταν πάσχει η μια η άλλη υποφέρει».

21

Αλλού λέγει: «ΚΑΙ ΠΥΛΑΙ ΑΔΟΥ*, ΟΥ ΚΑΤΗΣΧΥΣΟΥΣΙΝ ΑΥΤΗΣ, ΔΗΛΑΔΗ, ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ». (*=οι σκοτεινές δυνάμεις του Κόσμου).

22

«όπως για ένα κακό εκπαιδευτικό, δεν φταίει το σχολείο, έτσι και για έναν κακό κληρικό, δεν φταίει η Εκκλησία».

Αλλά προσέξτε, εξ αιτίας ενός κακού εκπαιδευτικού, χάνει το σχολείο έναν ζωηρό μαθητή, εξ αιτίας δε ενός κακού κληρικού, χάνονται πολλοί χριστιανοί».

23

«Ο Ιησούς ων, επί του Σταυρού, πάντας ανύψωσεν, και ρύσας ημάς εκ της βαρβαρότητος, εις Εκκλησίαν εκάλεσεν».

24

«Η Εκκλησία ευαισθήτους ή ευαισθητοτέρους ποιεί τας χορδάς της ευλαλίας και ευαλληλίας, και πολέμιος εστί της ανομίας και τής της ανομίας διακενότητος, ως υπηρετούσα την της γνώσεως πληρότητα».

25

«Εκκλησία εστί πόλις Θεού, ευαγγελική πολιτεία. Ευσέβιος Καισαρείς

26

«Εν Εκκλησίαις εκκλίνετε από κακού».

27

Όταν η μεν Εκκλησία τυγχάνει στην μορφήν καταλάμπουσα, τότε δε δι' αυτής οι πιστοί έχουσι, την ψυχήν καταυγάζουσιν.

28

«Εκκλησία είναι ο Χριστός, παρατεινόμενος εις τους αιώνας.

Διό λέγει: «Ιησούς Χριστός χθες και σήμερον ο αυτός και εις τους αιώνας. Διδαχαίς ποικίλαις και ξέναις μη παραφέρεσθε». Εβρ.ιγ'.7-16

29

«Εκκλησία είναι σώμα Χριστού, και ο Χριστός είναι η κεφαλή της Εκκλησίας».

30

«Εκκλησία εστί, μήτηρ και πατήρ και τροφός και παιδαγωγός και τα πάντα παντός πιστού».

31

«Εκκλησία εστί μήτηρ Παρθένης, η ημάς γάλακτι* εκτρέφουσα.

Αύτη δε ημάς μη στείρα ούσα εκτρέφει· επεί δε ημείς ταύτην υπηρετούμεν, αύτη λόγου τροφός, γάλακτι εξ αίματος γενομένου, τροφός τοις νηπίοις ημών γίγνεται».

(*= το δίκαιον, το ενάρετον, το λογικόν)

32

«Εκκλησία είναι το αλάτι που προστατεύει όλους μας από την ηθική σήψη της Κοινωνίας».

33

«Εκκλησία είναι η κιβωτός της σωτηρίας».

34

Εκκλησία είναι το φως που διώχνει το σκοτάδι».

§,32,33.34. Αρχ/πος, Ιερώνυμος Β'.

35

«Εκκλησία είναι αυτή που ενώνει τον λαό και αγκαλιάζει αδιακρίτως όλα τα παιδιά της».

36

«Εκκλησία είναι εκ φύσεως, πνευματικός Θεανθρώπινος οργανισμός».

37

«Εκκλησία είναι η βρυσομάνα του έθνους, που προσδοκά από αυτήν το όραμα ζωής, νόημα που του λείπει».

38

«Εκκλησία είναι η ορατή παρουσία του Κυρίου, από τους ανθρώπους».

39

«Εκκλησία είναι η διασώζουσα το Γένος ως πνευματικότητα». §,35-39, Αρχ/πος Χριστόδουλος

40

«Εκκλησία είναι, το αντίδοτο πάσης πτώσεως και καταπτώσεως, ψυχής τε και σώματος».

41

«Εκκλησία εστί ταμείον αρετών».

42 «Εκκλησία είναι, η διά Χριστού αρδεύουσα, την έρημον των ψυχών ημών».

43

«Εκκλησία είναι ο φράχτης, που προστατεύει τους ανθρώπους ή τις κοινωνίες, από την πλημμύρα της ανομίας· η δε οικογένεια και το σχολείο, είναι οι συντηρητές του φράχτη προστασίας, ίνα μη γίνουμε «λίθου αναισθητότεροι», και μέλη επικίνδυνων ομάδων όπως είναι «οι ανομούντες διακενής». είναι ο φράχτης, που περιορίζει το κακό και δεν το αφήνει να πλημμυρίσει τις καρδιές των ανθρώπων, οπότε τα κακά διαδέχονται το ένα το άλλο, και οι εξ αυτών συνέπειες – στεναχώριες, απλώνονται ως η μπόχα πολύ πέραν του συμβάντος».

44

«Το θέλημα του Θεού έργον εστί, και τούτο κόσμος ονομάζεται, και το βούλημα αυτού ανθρώπων σωτηρία εστί, και τούτο Εκκλησία κέκληται, οίδε νουν ους κέκληκεν, ους δε κέκληκεν σέσωκεν· κέκληκεν άμα και σέσωκεν».

45

«Εκκλησία εστί Θεού οικογένεια, στέγη επανακαμπτόντων, προβάτων ποιμήνη, συνειδήσεως θεμέλιον, ψυχών λιμένας, στύλος και εδραίωμα της αληθείας».

46

Ότε μεν η Εκκλησία εστί με την μορφήν καταλάμπουσα, τότε δε οι πιστοί έχουσι την ψυχήν καταναγάζουσιν.

47

Η Εκκλησίας φωνή, τας ερημίας(τους απομονωμένους ανθρώπους) οικίζει, τας αγοράς σωφρονίζει (να μην κλέβει ο ένας τον άλλον), και τας ψυχάς αγιάζει.

48

Εκκλησία εστί, εισαγωμένους στοιχείωσις, προκοπτόντων αύξησις, τελειουμένων στήριγμα και το φως των εν σκότει.

49

Εκκλησία εστί η φωνή των πατέρων ανά τους αιώνας.

50

Εκκλησία εστί κόρη Κυρίου, διό λέγει: «Άκουσον θύγατερ και ιδε, και κλίνον το ούς σου, και επιλάθου του λαού σου και του οίκου του Πατρός σου· και επιθυμήσει ο βασιλεύς του κάλλους σου, ότι αυτός εστί Κύριός σου».Ψαλμ.Μδ΄.11-12

51

Εκκλησία ἐστὶ ὑμνολογία καὶ ομολογία, εὐχαριστία καὶ χάρις,
ἐλευθερία καὶ φωτισμός, προσκύνησις καὶ ἐπανευαγγελισμός.

52

Εκκλησία ἐστὶ Τράπεζα Πνευματική, ἐν τῇ ὁποίᾳ συναλλασσόμεθα,
με καταθέσεις καὶ ἀναλήψεις, με χρεώσεις καὶ πιστώσεις ἐν μακρο-
θυμῷ παρὰ Θεοῦ.

53

Εκκλησία ἐστὶ φῶς καὶ ἀλήθεια, διὰ μὲν τοῦ φωτός ὁδηγεῖ ἡμᾶς, διὰ
δὲ τῆς ἀληθείας χειραγωγεῖ ἡμᾶς.

54

Εκκλησία ἐστὶ λύτρωσις δι' ἀντιλύτρου Χριστοῦ.

55

Εκκλησία ἐστὶ σκῆνωμα Κυρίου, διὸ λέγει: «Ἠγίασεν τὸ σκῆνωμα
αυτοῦ ὁ Κύριος».

ὁμῶς: (τῶν γὰρ ἐν τῇ Εκκλησίᾳ πολὺ τὸ πλήθος, σπάνιοι δὲ, οἱ τῇ
Ἀγιότητι προσανακείμενοι· καὶ οἱ ἐν τῇ ἐντολῇ τὴν λέγουσαν:
«Ἄγιοι ἔσεσθε, ὅτι ἐγὼ Ἅγιος εἰμί».

«Ἐν τούτοις δὲ τοῖς ἁγίοις, ἡ κατασκήνωσις λέλεκται εἶναι τοῦ
Υψίστου».

Διὸ λέγει: «ἐνοικήσω ἐν αὐτοῖς καὶ ἐμπεριπατήσω, καὶ ἔσομαι αὐτῶν
Θεός, καὶ αὐτοὶ ἔσονται μοι λαός». Λευιτ. κστ'. 12/σ. 199

56

Εκκλησία ἐστὶ πόλις Θεοῦ ζώντος. λέγει δὲ: «τοῦ ποταμοῦ τὰ
ὀρμήματα* ἐφραίνουσι τὴν πόλιν τοῦ Θεοῦ». (*ποταμός ἐστὶ τὸ
πλήθος τῶν προφητῶν, ἁγίων, μαρτύρων, ὁσίων καὶ δικαίων, καὶ τὰ
ὀρμήματα αὐτοῦ εἰσὶν οἱ λόγοι αὐτῶν).

57

Εκκλησίαι εἰσὶν αἱ βάρεις τοῦ Θεοῦ, διὸ λέγει: «ὁ Θεός ἐν ταῖς
βάρεσιν αὐτοῦ γινώσκεται», δηλ. «ἐν Εκκλησίαις τὸν Θεόν
γνώσεσθε». (βάρεις εἰσὶν κατ' ἐπέκτασιν αἱ σπουδαῖαι καὶ σοβαραὶ
καὶ υπεύθυναι ῥήσεις τῶν πατέρων ποὺ διδάσκονται ἐν Εκκλησίαις.
Διὸ λέγει: «καταδιέλεσθε τὰς βάρεις τῆς Εκκλησίας, ὥπως ἀν
διηγήσησθε εἰς γενεάν ἐτέραν τὰς ἀρετὰς τοῦ Θεοῦ.

«Ὅτι (δηλ.) οὗτος ἐστὶν ὁ Θεός ἡμῶν εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν
αἰῶνα τοῦ αἰῶνος· αὐτός ποιμαίνει ἡμᾶς εἰς τοὺς αἰῶνας». ψαλμ.

Μζ'. στίχ. 14-15

58

Εκκλησία ἐστὶ αἰὲν ἐπιστρατεύσει, σκοπούσα καὶ ἐπισκοπούσα,
τὴν τῶν πιστῶν χρηστὴ διαβίωσιν.

Διὸ λέγει: «ἡ δὲ ἄνω Ἱερουσαλὴμ ἐλευθέρα ἐστίν, ἥτις ἐστὶ μήτηρ
ἡμῶν» Γαλ. δ'. 26 δηλ. (ἡ Εκκλησία τοῦ Θεοῦ, ἡ μητέρα ὅλων μας, εἰς
μὲν τοὺς οὐρανοὺς εἶναι ἐλεύθερη, εἰς δὲ τὴν γῆν εἶναι στρατευμένη).

59

Εκκλησία ἐστὶν οἶκος Θεοῦ ζώντος, καὶ οὐχὶ εἰδώλων· ἐντὸς τοῦ
οποίου πολλῶν ἀγαθῶν ἀπολαμβάνομεν.

Δηλ. λόγων Θείων, σοφίας γνώσιν, καὶ δωρεὰ Θείων χαρισμάτων,
δι' ὧν μακροημερεύομεν, καὶ οἱ ἀγαθοί, τῶν ἀγαθῶν ἀπολάβομεν,
καὶ κόσμιοι ὄντες, κοσμήματα αὐτῆς συνείμαθα.

60

Εκκλησία ἐστὶ Θεοῦ οἰκογένεια, στέγη ἐπανακαμπτόνων,
προβάτων ποιμήν, συνειδήσεως θεμέλιον, ψυχῶν λιμένας, στύλος
καὶ ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας.

61

«ἡ ἄνω Ἱερουσαλήμ ἐλευθέρα ἐστίν, ἥτις ἐστὶ μήτηρ πάντων
ἡμῶν». Γαλ. δ΄.26 (ἡ ἐπουράνιος Ἐκκλησία, ἡ θριαμβεύουσα ἐν
οὐρανοῖς, ἡ ἐπὶ γῆς στρατευμένη καὶ εἰς οὐρανούς καταλίγουσα,
εἶναι ἐλεύθερη γιὰ νὰ εἰσέλθετε, διότι αὐτὴ εἶναι ἡ μητέρα ὅλων τῶν
Χριστιανῶν).

62

Διὸ λέγει: «ἐπὶ τὴν πέτραν οἰκοδομήσω μου τὴν Ἐκκλησίαν καὶ
πύλαι Ἄδου οὐ κατισχύσουσιν αὐτῆς». Ματθ.ιστ΄.18

63

Ἐκκλησία ἐστὶ, οἶκος Κυρίου, ωραιότης αὐτοῦ ἐν αὐτῇ, οἱ ἐν αὐτῇ
διαπρέποντες, καὶ κλήροι δὲ αὐτῆς ἡ Παλαιὰ καὶ ἡ Καινὴ Διαθήκη.

64

Ἐκκλησία ἐστὶ κατασκήνωσις Θεοῦ ἐν ἀνθρώποις. Διὸ λέγει:
«δῶματα λαβὼν ἐν ἀνθρώποις παρὰ τοῦ Πατρὸς, συνεστίστατο τὴν
Ἐκκλησίαν Αὐτοῦ».

65

Ἐκκλησία ἐστὶ σῶμα Χριστοῦ. Διὸ λέγεται: εἰάν σῶμα Αὐτοῦ τυγχάνει
ἡ Ἐκκλησία Αὐτοῦ, πῶς μὴ ὁ Απόστολος διδάξει ὅτι: «ἡμεῖς ἐστε
σῶμα Χριστοῦ καὶ μέλη ἐκ μέρους». Α΄.Κορ.ιβ΄.27

66

Ἐκκλησία ἐστὶ Θυγάτηρ, ὑπὸ Χριστοῦ στεφανομένη καὶ ὑπὸ τοῦ
Πατρὸς δοξαζομένη.

76

Ἐκκλησία ἐστὶ ἐπισκήνωμα Κυρίου. Διὸ καὶ ὁ Απόστολος λέγει:
«Ὑμεῖς ἐστέ σῶμα Χριστοῦ, καὶ μέλη ἐκ μέρους». Α΄.Κορ.ιβ΄.27
Ἀλλὰ καὶ συμπληρώνει: «Ὡς ἀγαπητὰ τὰ σκηνώματά σου Κύριε,
τῶν δυνάμεων». ψαλ.Πγ΄.2 (Σκηνώματα τοῦ Κυρίου εἰσὶν καὶ οἱ τοῦ
Κυρίου Ἅγιοι, Προφῆται καὶ Μάρτυρες, καὶ πάντες οἱ εαυτοὺς
προσφέροντες ἀξίως εαυτοὺς κατοικητήρια Θεοῦ γενέσθαι.

77

Ἐκκλησία πλοῖο πιστῶν ἐστὶ. Διὸ λέγει:
«πλοῖω, παρεικάζει τὴν Ἐκκλησίαν, θαλάττι δὲ, τὸν ἀνθρώπινον
βίον, διὰ τὸ ἀστάθμητόν καὶ ἀεικίνητον, τῶν ἐν αὐτῷ πραγμάτων».
Διὸ λέγει: «Ἐκεῖ πλοῖα διαπορεύονται». Ἦτοι, τὰς τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν
Ἐκκλησίας, οὐσας μὲν ἐν κόσμῳ, ἀλλὰ ἔχουσας τὴν ἰκανότητα ὁρᾶν
πέραν τοῦ κόσμου, ὥσπερ ὁ ὄγκος ἐν τῷ ὕδατι, πλὴν ὑδάτων ἀνω-
τέρας. Οἱ δὲ ἄνθρωποι παρεπίδημοι ὄντες «οὐκ ἔχουσιν ὥδε μένουσαν
πόλιν». Εβρ.ιγ΄.14 Ἀλλ’ ἐπείγονται πρὸς ἐκείνην, «ἧς τεχνίτης καὶ
δημιουργὸς ὁ Θεός». Εβρ.ια΄.10

78

Ἐκκλησία ἐστὶ πεποιοῦμεν στερέωμα. Διὸ λέγει: στερέωσον, Κύριε ,
τὴν ἐκκλησίαν, ἣν ἐκτίσω τῷ τιμίῳ Σου αἵματι

79

Ἐκκλησία ἐστὶ πρώτη βαθμὶς τῆς Οὐράνιας πατρίδος.

80

Εκκλησία ἐστὶ συστατικὸ στοιχεῖο τῆς ορθοδιαβίωσης.

81

«Ἡ Ἐκκλησία γιὰ τὸν πιστό ,εἶναι ὅτι ἡ συκομορέα γιὰ τὸν Ζαγχαῖο, γιὰτί καὶ ὁ πιστός ὅπως καὶ ὁ Ζαγχαῖος, αγωνίζονται νὰ δοῦν τὴν ἀλήθεια ἀπὸ κοντά, γιὰ νὰ ἀκούσουν μετὰ, το: <σήμερα θα ἔλθω ἐν τῷ οἴκῳ σου> .

82

«Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ φυσικὸς φύλαξ καὶ αυθεντικὸς ἐρμηνευτὴς τῆς Καινῆς Διαθήκης καὶ πάσης διὰ Χριστοῦ, ἐν Χριστῷ καὶ εἰς Χριστόν ἀποκαλύφθείσης ἀληθείας».

83

«Ἐκκλησία εἶναι ὁ πιστός φύλαξ πάντων τῶν «Ἀποστολικῶν ἐνταλμάτων», καὶ ὁ αυθεντικὸς διερμηνευτὴς τῆς παρά τῶν Ἀποστόλων καὶ Εὐαγγελιστῶν παραδοθείσης ὀρθῆς πίστεως.

84

«Ἐκκλησία εἶναι ἡ παραδιδούσα ἡμῖν τὴν Πίστιν καὶ τὴν Ἀγ. Γραφήν, ὡς ὁ λαός που περιγράφεται ὑπὸ Ἀυτῆς καὶ κρατᾷ τὴν παράδοσιν».

85

«Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ὁ αυθεντικὸς ἐρμηνευτὴς τῆς Ἀποστολικῆς Παραδόσεως, ἡ ὁποία ζῇ ἡ ἴδια ἐκ τῆς παραδόσεως καὶ ἐν τῇ παραδόσει».

86

«Ἐκκλησία εἶναι ἡ ἴδια ἡ Ἀποστολικὴ Παράδοσις, ἀδιάκοπη διὰ μέσου τῶν αἰώνων».

87

Ἐκκλησία εἶναι ἡ μήτηρ καὶ ὁ αυθεντικὸς κόλπος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐν τῷ ὁποίῳ ἀνακείμενός τις, δύναται νὰ κατανοήσῃ τὴν Κ. Διαθήκη .

88

«Ἐκκλησία ἐστὶ πόλις Θεοῦ».

89

«Ἐκκλησία ἐστὶ λύτρωσις ἀντὶ λύτρου Χριστοῦ».

90

«Ἐκκλησία ἐστὶ φῶς καὶ ἀλήθεια, διὰ τὸ μὲν φωτιζόμεθα, διὰ τὸ δε χειραγωγούμεθα».

91

«Ἐκκλησία ἐστὶν αἱ βάρεις δι' ὧν κηρύσσονται σπουδαία καὶ μεγάλα ἐν ἀπλότητι καὶ ἀγαθότητι».

92

«Ἐκκλησία ἐστὶ σκῆνωμα Κυρίου».

93

«Ἐκκλησία ἐστὶ κόρη Κυρίου, διό λέγει: Ἄκουσον θύγατερ καὶ ἴδε, καὶ κλίνον τὸ οὖς σου, καὶ ἐπιλάθου τοῦ λαοῦ σου καὶ τοῦ οἴκου τοῦ Πατρὸς σου· καὶ ἐπιθυμήσει ὁ βασιλεὺς τοῦ κάλλους σου, ὅτι αὐτός ἐστὶ Κύριός Σου». Ψαλ.μδ'.11-12

94

«Ἐκκλησία ἐστὶ θεματοφύλαξ τῶν Ἀγ. Γραφῶν».

95

«Ἐκκλησία ἐστὶ ταχυδρόμος τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους».

96

«Εκκλησία ἐστὶ Θεοπνευστικὴ ἐκφρασις τῶν Αγ. Γραφῶν».

97

Οἶκος μὲν τοῦ Θεοῦ ἐστὶν ἡ Εκκλησία αὐτοῦ. Ποιότης δὲ τοῦ οἴκου, τὰ θεόπνευστα ἀναγνώσματα. μέθη δὲ σώφρων καὶ νηφάλιος, ἡ ἀπὸ τῶν ἀναγνωσμάτων προκύπτουσα τοῖς ἀκουώσιν ὠφέλεια. χεῖμαρος δὲ τρυφῆς, ἐξ οὗ ποτίζονται οἱ ἐπὶ σκέπη τῶν πτερυγῶν αὐτοῦ ἡλικιώτες, καὶ ὁ ἐν εκκλησία Θεοῦ ποταμός, πηγὴ ζωῆς.

98

Ὅτε μὲν ἡ Εκκλησία ἐστὶ μετὰ τὴν μορφήν καταλάμπουσα, τότε δὲ οἱ πιστοὶ ἔχουσι τὴν ψυχὴν καταυγάζουσιν.

99

Εκκλησία ἐτι ἐστὶ, πλούτου ἀγαθότητος ταμειυτήριον παρὰ Θεοῦ».

100

Εκκλησία ἐστὶ μᾶνα στοργικὴ καὶ παραστάτης, ἀδαπάνητη τροφός καὶ αἰμοδότης, ἀσπίδα, καὶ ἀκατάβλητος φρουρός, τῆς φυλῆς καὶ τοῦ γένους».

101

Εκκλησία ἐστὶ, ἀρχὴ καὶ τέλος, Α καὶ Ω, ὕψους καὶ βάθους, μήκους καὶ πλάτους, καὶ κατὰκτησις κορυφῶν μαζὶ μετὰ αὐτήν, ἢ, καταβάραθρα χάους καὶ κτηνωδία χωρὶς αὐτήν.

102

Εκκλησία ἐστὶ μήτηρ πιστῶν καὶ κιβωτός σωτηρίας αὐτῶν.

103

Εκκλησία ἐστὶ Κοινότης Πιστῶν.

104

Εκκλησία ἐστὶ τὸ Αἷμα τῆς Καινῆς Διαθήκης, ποῦ ποτίζει τὸ Δένδρον τῆς πίστεως.

105

Εκκλησία ἐστὶ ἡ διὰ πάντα ἐνσαρκος παρουσία τοῦ Χριστοῦ.

106

Εκκλησία ἐστὶ ὁ Χριστὸς ὁρώμενος, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας παρατεινόμενος.

107

Εκκλησία ἐστὶ σῶμα Χριστοῦ, καὶ κεφαλὴ τοῦ σώματος ὁ Χριστὸς.

108

Εκκλησία ἐστὶ στήριγμα καὶ καταφυγὴ τῶν ὅπου δὴ Ἑλλήνων, μέχρι καὶ τῶν Ἀπεννίνων*. (περάτων κόσμου).

109

Εκκλησία ἐστὶ, ἀγιασμοῦ ἐντευκτήριον καὶ ἐλπίδα ζωῆς πᾶσι τοῖς πιστεύουσιν.

110

Εκκλησία ἐστὶ, ἰσχύς ἐν τῇ ἐνώσει ἀκατανίκητος,

111

Εκκλησία ἐστὶ, δύναμις, ἥτις ἐνώνει αἰνούσα, τὰ ἐπουράνια μετὰ τὴν ἐπίγειαν.

112

«Τὸ γὰρ Εκκλησίας ὄνομα, οὐ χωρισμοῦ, ἀλλὰ ἐνώσεως ἐστὶ καὶ συμφωνίας ὄνομα». Ἰωάνν. Ὁ Χρυσόστομος. (Δηλ. ἐλέησόν με ἢ ἐλέησον ἡμᾶς, εἶναι τὸ ἴδιο).

113

(Εκκλησία ἐστὶν οἶκος Θεοῦ ζώντος καὶ οὐχὶ εἰδώλων, ἐντὸς τοῦ οὐοίου πολλῶν ἀγαθῶν ἀπολαμβάνομεν. Δηλ. λόγων Θείων, σοφίας γνῶσιν, καὶ δωρεὰ Θείων χαρισμάτων, δι' ὧν μακροημερεύομεν, καὶ οἱ ἀγαθοί, τῶν ἀγαθῶν ἀπολάβομεν, καὶ κόσμιοι ὄντες, κοσμήματα αὐτῆς συνέμαθα).

114

Εκκλησία ἐστὶ Θεοῦ οἰκογένεια, στέγη ἐπανακαμπτόντων, προβάτων ποίμνη, συνειδήσεως θεμέλιον, ψυχῶν λιμένας, στύλος καὶ ἐδραῖωμα τῆς ἀληθείας).

115

Εκκλησία ἐτι ἐστὶ, πλούτου ἀγαθότητος ταμειυτήριον παρὰ Θεοῦ».

116

Εκκλησία ἐστὶ μάνα στοργικὴ καὶ παραστάτης, ἀδαπάνητη τροφός καὶ αἰμοδότης, ἀσπίδα, καὶ ἀκατάβλητος φρουρός, τῆς φυλῆς καὶ τοῦ γένους».

117

Εκκλησία ἐστὶ λυχνία Θεοῦ προϊούσα, πιστοὺς οδηγούσα καὶ ρομφαία Αὐτοῦ στενωποὺς δεικνύουσα καὶ οδοὺς ἀρετῶν διανοίγουσα.

132

Εκκλησία ἐστὶ προσφορά ἐμπειρικῶν βιωμάτων καὶ θαυμάτων.

133

Εκκλησία ἐστὶ μαρτυρία Θεοῦ διαρκείας.

134

Εκκλησία ἐστὶ ἐπαναπροσδιορισμὸς ἀνθρωπίνης πορείας.

135

Εκκλησία ἐστὶ πύλη Θεοῦ τῆς ἀνθρώπων κοινωνίας.

136

Εκκλησία ἐστὶ ἡ μετὰ Χριστὸν Καινὴ Κιβωτός.

137

Εκκλησία ἐστὶ ἀγάπη Χριστοῦ ἥτις αἰέποτε τὸν ἄνθρωπον δει διακονεῖν.

138

Εκκλησία ἐστὶ ἡ ἀνά τοὺς αἰῶνας Θεοῦ φωνή, δι' ἧς παν πρόβατο Αὐτοῦ ἀκούει τὰ διαβήματα».

139

Εκκλησία ἐστὶ Θεῖον περιήχημα δι' ἧς ὁ Θεός φωνεῖ ἀκαταπαύστως ἵνα μὴ ὡς ἀδέσποτος βιοίῃ πας πιστός.

140

Εκκλησία ἐτι ἐστὶ, πλούτου ἀγαθότητος ταμειυτήριον παρὰ Θεοῦ».

141

Εκκλησία ἐστὶ μάνα στοργικὴ καὶ παραστάτης, ἀδαπάνητη τροφός καὶ αἰμοδότης, ἀσπίδα, καὶ ἀκατάβλητος φρουρός, τῆς φυλῆς καὶ τοῦ γένους».

142

Εκκλησία ἐστὶ, ἀρχὴ καὶ τέλος, Α καὶ Ω, ὕψους καὶ βάθους, μήκους καὶ πλάτους, καὶ κατὰκτησις κορφῶν μαζί με αὐτήν, ἢ καταβάραθρα χάους καὶ κτηνωδία χωρὶς αὐτήν.

143

Εκκλησία ἐστὶ μήτηρ πιστῶν καὶ κιβωτὸς σωτηρίας αὐτῶν.

144

Εκκλησία ἐστὶ Κοινότης Πιστῶν.

145

Εκκλησία ἐστὶ τὸ Αἷμα τῆς Καινῆς διαθήκης, ποὺ ποτίζει τὸ Δένδρον τῆς πίστεως.

146

Εκκλησία ἐστὶ ἡ διὰ πάντα ἐνσαρκὸς παρουσία τοῦ Χριστοῦ.

147

Εκκλησία ἐστὶ ὁ Χριστὸς ὁρώμενος, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας παρατεινόμενος.

148

Εκκλησία ἐστὶ σῶμα Χριστοῦ, καὶ κεφαλὴ τοῦ σώματος ὁ Χριστὸς.

149

Εκκλησία ἐστὶ θύρα ζωῆς, ὅπου οἱ εἰσερχόμενοι καὶ οἱ ἐξερχόμενοι νομὴν εὐρίσουσιν

150

Εκκλησία ἐστὶ, αγιασμοῦ ἐντευκτήριον καὶ ἐλπίδα ζωῆς πᾶσι τοῖς πιστεύουσιν.

151

Εκκλησία ἐστὶ, ἰσχύς ἐν τῇ ἐνώσει ἀκατανίκητος,

152

Εκκλησία ἐστὶ, δύναμις, ἥτις ἐνώνει αἰνούσα, τὰ ἐπουράνια με τὰ ἐπίγεια.

153

«Τὸ γὰρ Εκκλησίας ὄνομα, οὐ χωρισμοῦ, ἀλλὰ ἐνώσεως ἐστὶ καὶ συμφωνίας ὄνομα». Ἰωάνν. ὁ Χρυσόστομος. (Δηλ. ἐλέησόν με ἢ ἐλέησον ἡμᾶς, εἶναι τὸ ἴδιο).

154

Εκκλησία ἐστὶ μέλος Εκκλησίας Εκκλησιῶν, καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς ΣΙΩΝ, σύναξις ἱερῶν ἐχόντων, Χριστὸν ἀχηγόν.

Διὸ λέγει: «ἄρον κύκλω τοὺς ὀφθαλμοὺς σου καὶ ἴδε· ἰδοὺ γὰρ ἤκασί σοι, θεοφεγγεῖς ὡς φωστήρες τὰ τέκνα σου, ἐκ δυσμῶν καὶ βορρὰ καὶ θαλάσσης καὶ ἐώας, ἐν σοὶ εὐλογοῦντα, Χριστὸν εἰς τοὺς αἰῶνας». (Κανὼν Πάσχα, ὠδὴ η΄.)

155

«Τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἔργον Τῆς, ἐστὶ, καὶ τούτῳ κόσμος ὀνομάζεται, καὶ τὸ βούλημα αὐτοῦ ἀνθρώπων σωτηρία ἐστὶ, καὶ τούτους Εκκλησία κέκληκεν, οἶδε νυν οὖς κέκληκεν, οὖς δὲ κέκληκεν σέσωκεν· κέκληκεν ἅμα καὶ σέσωκεν».

156

Χαίρε Αειπάρθενε δούλη Κυρίου καὶ τροφὸς τοῦ Χριστοῦ, χαίρε Εκκλησία δούλη Αειπαρθένου καὶ τροφοδότρα κάθε πιστοῦ.

157

Εκκλησία ἐστὶ θεραπευτήριον παθῶν, ἐξομολογητήριον λαθῶν, καὶ κλίμαξ ἐπουράνιος ἀνθρώπων ἀγαθῶν.

158

Εκκλησία ἐστὶ σῶμα Χριστοῦ, πηγὴ χαρισμάτων τοῦ Ἀγ. Πνεύματος.

159

Εκεί που είναι η Εκκλησία εκεί είναι και το Αγ. Πνεύμα».

160

Εκκλησία εστί πηγή της Αλήθειας και έκφραση μυστηρίων εν πράξει.

161

Εκκλησία εστί Σώμα Χριστού και Σώμα Χριστού σημαίνει Ορθοδοξία». Κατά το Αγ. Νικόλαο Καβάσιλα

162

Εκκλησία εστί τύπος και εικόνα του κόσμου από τον οποίον συγκροτείται, από ορατές και αόρατες ουσίες, οι οποίες έχουν κέντρο τον Θεό και προς αυτόν κατευθύνονται.

163

Εκκλησία εστί εικόνα μόνο του αισθητού κόσμου. Λέγει ο Αγ.

Διονύσιος ο Αρεοπαγίτης

Αλλού πάλιν λέγεται: η Αγ. Εκκλησία εικονίζει συμβολικώς τον άνθρωπο, αλλά και εικονίζεται ο άνθρωπος υπ' αυτής.

«Όλοι οι αληθινά πιστοί, ενωμένοι με την Ιερή Παράδοση της πίστης, σύμφωνα με το θέλημα του Θεού διαδοχικά και σε ενότητα, συγκροτούν την Εκκλησία και αυτή είναι η ασφαλής παρακαταθήκη της Ιερής Παράδοσης, ή κατά την ρήση του Απ. Παύλου: «εκκλησία Θεού ζώντος, στύλος και εδραίωμα της αληθείας». Α΄. Τιμ.γ΄.15

164

Εκκλησία εστί, πατρική οικία, αδελφική στέγη, Θεϊκόν Προξενίον, πιστών ποιμνη και Χριστιανών καταφύγιον.

165

Εκκλησία εστί Μάνα και τροφός και αιμοδότης και ασπίδα και φρουρός της φυλής και του γένους.

166

Εκκλησία εστί του έθνους προστάτης, βακτηρία επί της οποίας στηρίζεται κάθε ορφανός, κάθε πονεμένος, ξεκομμένος από κοινωνικό ρατσισμό ή σακάτης. Φάρος φωτίζων την οδόν της αληθείας και το φεύγειν της απάτης και της αυταπάτης.

167

Εκκλησία εστί, Σκλάβων ασφάλεια

168

Γερόντων επιμέλεια

169

Διωκομένων καταφύγιο

170

Ευεργέτης φυλής

171

Η φέρουσα επ' ώμων και ένα καρδιά την Ελλάδα

172

Ελευθερίας μήτηρ, αγωνιστών στήριγμα, ψυχών ταμιευτήριο και καρδιών ανταμειυτήριο,

173

Της Ελλάδος ο ασάλευτος πύργος.

174

Κράτους υποστήριξη και Έθνους ενίσχυση.

175

Νίκης οδός, της χώρας φρουρός και σε δύσκολες ώρες τροφός.

176

Είναι στην καρδιά μας ριζωμένη φωνάζουν όλοι οι ξεριζωμένοι.

177

Χείρα προσφοράς εις του έθνους τας συμφοράς.

178

Κανόνας ισότητας, φυλακτήριον πιστών, φυλάκιον εμπροσθοφυλακής,
θησαυρισμάτων φυλακτήριον, ατιμήτων, υπέρ χρυσίου και αργυρίου.

Μυστική δύναμις και σωτήριος,

179

Η Εκκλησία του Χριστού, με την πάροδο των χρόνων, αποτελεί
μόνιμη δεξαμενή, από την οποία αρδεύεται πνευματικά και ηθικά
ολόκληρος ο Ελληνισμός και ο παγκόσμιος πολιτισμός.

180

Ακόμα, μας είναι η Εκκλησία:

Κανόνας ισότητας, Φυλάκιον και θησαυροφυλάκιον.

Και ψυχροσωματικό:

1) Σπουδαστήριο

2) Γυμναστήριο

3) Εργαστήριο

4) Θεραπευτήριο

5) Ταμιευτήριο

6) Εκπαιδευτήριο αγωγής και παιδείας των παιδιών και μεγάλων,

7) Εκθετήριο εκλεκτών υλικών τα οποία προμηθεύεται το κάθε παιδί ,
ο κάθε νέος , για να ρίξει τα θεμέλια του Κτηρίου της ζωής του, βάσει
των οποίων θα λειτουργήσει σαν άτομο στην Κοινωνία, αλλά και δια
την αντιμετώπιση της καθημερινότητάς του ο καθένας , μικρός ή μεγά
λος. Για αυτό και μόνο τον λόγο πρέπει να εκκλησιαζόμαστε όλοι.

8) Το Καντήλι στο Εικόνισμα, είναι το Πνεύμα της Οικογένειας, είναι
ο Φάρος που δείχνει το Λιμάνι στα παιδιά που παραστράτησαν και
θέλουν να γυρίσουν, σαν τα πλοία που τους ορίζει την είσοδο του
λιμανιού κατά την αναχώρηση και την επιστροφή σε αυτό .

9) Είναι το Έντιμο Κέντρο Επικοινωνίας, μετά Θεού και μεταξύ
ανθρώπων .

10) Είναι η Αρχή και Τέλος, δηλ. Είσοδος και Έξοδος ζωής

11) Είναι η Φωνή της εντιμότητας κατά της ασέβειας, του έντιμου
πλουτισμού κατά της κλοπής πάσης μορφής.

12) Είναι ο τρόπος, εν ω, εν χορώ υπηρετούμε την Τελειότητα, και
υπηρετούντες την Τελειότητα γινόμαστε και εμείς καλλίτεροι –
τελειότεροι , οποίον είναι και η αποστολή του ανθρώπου.

13) Είναι η Ποίμνη μέσα στην οποία η ορατή αλλά και η αόρατη
μέθοδος διδασκαλίας μας διδάσκει στην πράξη , πώς να μη μένομε
κάθε χρόνο στην ίδια Τάξη!

Επιστολή 42^α ια

Απειλούμαι, σαν κοινή λογική

Απειλούμαι, σαν κοινή λογική, απ' το θηρίο της δημοσιογραφίας των μμε. γιατί καθημερινά μου κάνουν μπούλινγκ στην ύπαρξή μου με όλες τις σκυλοτροφές και τα βρωμερά αποχύματα που μου περιχύνουν, πότε με την βοϊδοσυμπεριφορά τους, και πότε με την έντεχνη ανθρωποφαγία τους, και πότε σαν τα κοράκια με την ασέβειά τους προς την πνευματικότητά μου.

Πότε σαν σκύλοι υπερασπίζονται τους σκύλους, πότε σαν τσάτσοι υπηρετούν μια κοινωνία ή πολιτική, που την θέλουν σαν πόρνη, πότε με τις ψεύτικες διαφημίσεις τους, που με εκληπαρούνε να μου πάρουν το ευρώ, πότε με τον ψοφοδισμό τους, γλύφουν ή προσκυνούν κατουρημένες ποδιές, πότε με την αλαζονεία τους μου υπαγορεύουν την ανοία τους, πότε... Γενικά προσπαθούν με το έτσι θέλω να μου φορέσουν ένα κουστούμι αντικανονικότητας με όλα τα παράσημά της, τα θανάσημά της, μη βλέποντες ότι έχουν κάνει ένα κόσμο εντελώς άγριο με κυριαρχούσα την απαιδεία, και την πολύμορφη βαρβαρότητα.

Που αποπατούνε πάνω σε μνήμες, θύματα και ήρωες, προκειμένου να πουλήσουν την μαύρη τους κατάντια, παραβλέποντας κάθε ορθότητα προς την κανονικότητα, μόνο όταν τους πιάνουνε οι πόνοι θυμούνται την παράδοση και το χωριό, το κάθε πρόβατο και τον ξεχασμένο γονιό.

Για να γεμίσουνε τον χρόνο τους μας δείχνουν και τον κώλο τους και όπως πάνε χωρίς αιδώ και το αιδίο τους.

Και από εκεί πού η πληθώρα τους έπρεπε να υπηρετεί τον όπως λένε πλουραλισμό, με το να αναμασούν όλοι τα ίδια με διαφορετικά καρικεύματα, καταντούν να μας εφαρμόζουν έναν έρποντα φασισμό, με τον οποίον δεν είναι ικανός κανείς

να τα βάλλει, γιατί η αθλιότητα διατρέχει από καννάλι σε καννάλι, και μας κατάντησαν φυτόριο κακοποιών, μορφών – μορφών, μας έχουν κάνει να ζούμε σε φυλακές, με κάγκελα παντού σκυλιά και καραμπίνες, χωρίς όρια ανασφάλειας, ηρωοποιώντας την κάθε ασχήμια, μη σκεπτόμενοι τις φωτιές και τα καψήματα και τις καταστροφές που προκαλούνται χωρίς να υπολογίζουν τις ανατροπές που προκαλούν σε κάθε πολίτη, που του καίνε ανέξοδα, τη δουλειά, το σπίτι, το αυτοκίνητο, την ορμή για δημιουργία, την επίσκεψη στα αγαπημένα του, από τις υποδαυλιζόμενες διαδηλώσεις, με κάθε περιορισμό που σκορπάνε σε κάθε κανονικό, με κανονικό προορισμό.

Προσωπικά έχω συχαθεί την αθήνα, απ' το 2007, που κάψανέ την, χωρίς κανείς να πληρώσει, ενώ πληρώνη ο καθένας μας τόσο τα 'σπασμένα', όσο και με τα χαμένα – καμμένα πρόσωπα και προσωπικότητες, ιδέ θύματα μαρφόν, και θάνατο του αείμνηστου Βγενόπουλου. Ναι θέλουν να καταστρέψουν; να πληρώσουν υποδειγματικά, και όχι χαριστικά. γιατί η δική τους βαρβαρότητα πατά την δική μου (99,9% του πληθυσμού) απλότητα, και ο αστυνομικός να έχει ουσία – εξουσία, όχι σκότωσέ με και μετά θα πυροβολήσω). Εδώ ψόφησε ένα κολόσκυλο και ένα μήνα μας έχουν ζαλίζει· παιδιά, γυναιάκες, τις τρώνε οι σκύλοι και το μόνο που δεν έχουν κάνει ακόμα να επαινέσουν τους σκύλους, ίσως γιατί τους μοιάζουν.

Σοκάρη η κατάσταση που μας έχουν δημιουργήσει, αυτοί σαν ακάλεστοι που μπαίνουν όποτε θέλουν και όπως θέλουν στα σπίτια μας, χωρίς αιδώ, αλλά και οι εκπαιδευτικοί που αποδεικνύεται πως οι περισσότεροι είναι ακατάλληλοι και εκπαιδεύουν ακαταλλήλως μναλά με υψηλό δείκτη νοημοσύνης, τα οποία και καταστρέφουν, ίσως ως ανομούντες διακενής. -

Επιστολή 43^η 1α

Περί κανονικότητας, κοινωνικότητας και
Πνευματικότητας, στοιχειώδη

«Δεν μπορεί να έχουμε κανονικότητα σε μια κοινωνία αν δεν υπάρχει αρμονία στην πνευματικότητα, με ό,τι μέτρα πειθαρχίας ή συμφέροντος κι αν εφαρμοστούν». Διό λέγεται:

«Η αληθινή πνευματικότητα, δεν είναι ατομιστική ή εγωιστική, είναι η συσώρευση εμπειριών μεταξύ πολλών προσώπων, με κατανόηση πολλών και πολύπλοκων κατάστάσεων μέσα απ' τις οποίες επιτυγχάνεται μία κοινή, ασύγχυτη ενότητα, που σέβεται την ιδιαιτερότητα ή χαρισματικότητα του καθενός. Αυτή η πνευματικότητα, είναι καρπός της σωτηρίας, και σωμάτων και ψυχών». (π.Μ.Καρδαμάκης)

«Αξίζει να εξάρουμε τον κοινωνικό χαρακτήρα και κοινωνική διάσταση της Ορθόδοξης Πνευματικότητας, σε μια εποχή εξάρσεως του ατομικισμού και της αντικοινωνικότητας (και αντικανονικότητας, π.ε.), της απομονώσεως και της άγνοιας (απαξιώσεως, π.ε.) του άλλου, της σωματικής απολαύσεως και της απουσίας της αγάπης, του πολλαπλασιασμού των μέσων επικοινωνίας(οδηγών παραβατικότητας, π.ε.), των μαζικών συγκεντρώσεων και εκδηλώσεων, που υπόσχονται την ενότητα, και όμως ο καθένας εξακολουθεί να είναι μόνος μέσα στην κακή μοναξιά, στην πιο πραγματική τρέλα, την οποία δυστυχώς ζητούμε να θεραπεύσουμε, με την παραγωγή και κατανάλωση, αμέτρητων και άχρηστων πραγμάτων, και την ωραιοποίηση των ψεμάτων(ως ψυχοφαρμάκων)». —

Επιστολή 44^η ια

Η αλληγορία της παράλλαξης

«Ένα ραβδί μέσα στο νερό, ενώ είναι ίσιο, αυτό που προεξέχει του νερού δίνει την εικόνα του κεκαυμένου ή τσακισμένου, και το σπάσιμο αλλάζει μορφή ανάλογα με την γωνία την οποίαν το παρατηρούμε.

Αν δε η κινητικότητα του νερού το μετακινεί το ραβδί, τότε τόσο το πραγματικό όσον και το είδωλό του βρίσκονται σε διαρκή κίνηση και αλλαγή οπτικής, αυτό δε που αντιλαμβανόμαστε οπτικά στην φυσική λέγεται παράλλαξη, (αν δεν κάνω λάθος).

Και οι οπτικές γωνίες από τις οποίες παρακολουθούμε το φαινόμενο, μπορεί να μας δίνουν αληθείς ή και παραπλανητικές εικόνες.

Η αλληγορία της παράλλαξης δεν αρνείται την αντικειμενική πραγματικότητα, την αλήθεια, δηλ. ότι το ραβδί δεν είναι σπασμένο στ' αλήθεια.

Οι διαφορετικές οπτικές γωνίες του κάθε παρατηρητή, αναζητητή, τον παρακινούν να δίνει διαφορετικές προσεγγίσεις στο θέμα το οποίον προσπαθούν να ερμηνεύσουν.

Οι διαφορετικές οπτικές γωνίες, μπορεί όλες να οδηγούν σε 'αληθείς' παρατηρήσεις, αλλά την ίδια ώρα να αδυνατεί η κάθε μια να ανακαλύψει την αλήθεια σε όλες της τις διαστάσεις, πόσο μάλλον την αλήθεια για τον Θεό!

Για να κατανοήσουμε ανθρωπίνως την δυνατότητα της αλήθειας Του – της ύπαρξή Του, πρέπει να μετέλθομε μian υπέρβαση - παραδοχή, μian υπέρβαση παράλληλη με αυτήν που αποδέχονται οι επιστήμονες θεωρητικά, προκειμένου να προσεγγίσουν το επόμενο στάδιο της έρευνάς των.

Αλλά οι αναζητούντες τον Θεόν, αντί να χρησιμοποιήσουν την επιστημονική υπερβατική θεωρία, πρέπει να χρησιμο-

ποιήσουν την πίστη εις Αυτόν, προκειμένου να γίνει δυνατή η προσέγγισή Του, και να μπορέσουμε να ανέλθουμε σε επίπεδα πνευματικά φωτισμένα απ' την θεία Χάρη.

Όπως όμως στην περίπτωση με το ραβδί, στο παράδειγμα της οπτικής παράλλαξης κάνουμε την υπέρβαση συνειδητοποιώντας ότι το ραβδί δεν είναι τσακισμένο, αλλά φαίνεται έτσι, λόγω των μυστήριων νόμων της οπτικής των όντων, και πόσο δε μάλλον, για τα μυστήρια της θείας οικονομίας της σοφίας του Θεού.

Αλλά εδώ να επισημάνουμε μία διαφορά, το ότι δηλ. ο παρατηρών το φαινόμενο με το ραβδί, μπορεί να το πιάσει το ραβδί, να το βγάλει έξω απ' το νερό, και να δει την πραγματικότητα, ενώ ο αναζητών τον Θεόν, πρέπει διαρκώς και ανελλιπώς, να προσεύχεται και να μελετά, και να αναζητά μετά πάθους να γνωρίσει τον Θεόν, μέσω ενός διαρκούς αγώνος, ανεξαρτήτως τόπου, χρόνου, και ψυχικής ή σωματικής καταστάσεως.

Πολλοί δε απ' τους αναζητητές, μη γνωρίζοντας τους κινδύνους των μεθόδων των, αποτυγχάνουν να Τον προσεγγίσουν.

Άλλοι πάλιν πιστεύοντας ότι Τον προσέγγισαν, αφού μετήλθαν λάθος τρόπους, στην συνέχεια λειτουργούν με απαράδεκτες πράξεις, (όπως η σχέση της σημερινής προσφερομένης παιδείας και της εν τη κοινωνία βαρβαρότητας της νεολαίας).

Άλλοι δε πάλιν που κρίνουν αυτούς και τα έργα τους, δεν αποτελούν και τα ιδανικά παραδείγματα προς μίμηση. Για να Τον προσεγγίσουμε πρέπει να ρωτήσουμε τον εαυτόν μας, ώστε να μπορέσει να προσέξει τις αισθήσεις και τις διολισθήσεις, ούτως ώστε η τάξις και η συνέπια των λόγων και των αισθήσεων, να συνάδουν με τον πόθο της καρδιάς, των έργων και πράξεων και όχι των παραλλάξεων και να έχουν κοινό και ορατό πνευματικά το ποθούμενον της αναζήτησης, μέσα στα πλαίσια της καθημερινής προσπάθειας της ζωής.

ΣΕΙΜΗΩΣΗ:

Ο Σωκράτης μας λέγει ότι: «όταν το κερί μέσα στην ψυχή είναι πολύ και βαθύ και λείο και καλά προετοιμασμένο, τότε όσα διέρχονται από τις αισθήσεις μας τα αποτυπώνουμε σε αυτήν την <καρδιά της ψυχής μας>, όπως την ονόμασε ο Όμηρος, για να υπαινιχθεί την ομοιότητά της με το κερί. Τότε σε αυτά αποτυπώνονται καθαρά τα γνωρίσματα, και με αρκετό βάθος, και γίνονται μακροχρόνια, και όσοι έχουν τέτοια(καρδιά, π.ε.) πρώτα μαθαίνουν εύκολα, στη συνέχεια έχουν καλή μνήμη, και τελικά δεν συγχέουν τα γνωρίσματα,

των πραγμάτων, αλλά κρίνουν σωστά. Γιατί είναι καθαρά και σε ευρύχωρο μέρος(με καλή προαίρεση του ειδέναι, η καρδιά των, π.ε.) και αποδίδουν σωστά (με πίστη, π.ε.), αυτά τα αποτυπώματά τους(και οι άνθρωποι τα συμπεράσματα τους, π.ε)». Πλάτωνος Θεαίτητος, §, 194d / σ.360

Και συνεχίζει: «Άλλος όμως συμβαίνει να έχει την «καρδιά δασύτριχη, ή να την έχει βρόμικη και με ακάθαρμο κερί, ή πολύ μαλακό ή πολύ σκληρό. Τότε σε όσους είναι το κερί μαλακό, αυτοί μαθαίνουν εύκολα, αλλά και λησμονούν εύκολα. Σε όσους έχουν σκληρό συμβαίνουν τα αντίθετα. Όσοι πάλι το έχουν δασύτριχο και ανώμαλο, επειδή αναμείχθηκε κάποιο μέρος με πέτρες ή με χώμα, ή με κοπριά, αυτοί σχηματίζουν ασαφή αποτυπώματα(συμπεράσματα, π.ε.) Επίσης ασαφή σχηματίζουν και όσοι έχουν το κερί σκληρό, γιατί δεν έχουν βάθος. Επίσης ασαφή συμπεράσματα σχηματίζουν και όσοι έχουν το κερί μαλακό, αφού από την σύγχυση γίνονται αμέσως αμυδρά. Αν ύστερα από όλα αυτά, συμπίψει και το ένα επάνω στο άλλο εξ αιτίας του στενού χώρου υ, δηλ. αν τύχει κανείς και έχει μικρή ψυχή, τότε τα συμπεράσματα γίνονται πολύ πιο ασαφή.

Όλοι αυτοί λοιπόν είναι εύκολο να σχηματίσουν εσφαλμένη κρίση. Γιατί όταν βλέπουν, ή ακούνε, ή φαντάζονται κάτι, δεν είναι ικανοί να αποδώσουν όλα τα γνωρίσματα· γιαυτό όχι μόνο είναι αργοί, αλλά και συγχέουν, και παραβλέπουν, και παρακούνε, και παρανοούν πάρα πολλά.

Και αυτοί βέβαια είναι οι εξαπατημένοι σχετικά με τα πράγματα(της πίστεως, π.ε.), ως και οι αμαθείς».§,194e /.161

Απ το Βιβλίο: NATIONAL GEOGRAPHIC, ΠΛΑΤΩΝ, ΘΕΑΙΤΗΤΟΣ – ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ - ΠΡΟΤΑΓΟΡΑΣ

Άρα να προσέξουμε μέσα μας τις λανθασμένες αποφάσεις, τα λανθασμένα συμπεράσματα, τα μη έχοντα εγνωσμένη βάση, και πάντα με σωστή προαίρεση. –

Επιστολή 45^η ια

Οι των αρχαίων Ελλήνων θεοί, ημίθεοι

«Οι των αρχαίων Ελλήνων θεοί, ημίθεοι, και οι εξ αυτών γεννηθέντες, συνιστούν ανθρώπινη έκφραση της δυνάμεως του Θεού, σε επιμέρους μορφές και εντάσεις, αδυναμίες και θαρρετά, αλλά και «των δυνάμεων τους σκότους, των ούκ εν αίματι και σάρκα, αλλά των πνευματικών, της πονηρίας», Εφεσί.στ'.10-17

Ως επίσης και με τις ερινύες τον έλεγχο του συνειδότος φωνάζουν, ως και με τις κακές και καλές αρετές και με τις θυγατρικές και εκγονικές αυτών· δηλ. και δι' αυτών καταφαίνεται η εναγώνιος αναζήτηση του μοναδικού Θεού, διό και προ Χριστού τα χρηστά εν εαυτοίς, και δι' αυτών εν τω κόσμω· όπερ και σαν λαός προς Θεόν, υπήρξε φιλόθεος, και παρά Θεού θεοφιλής, διό και η αποστολή του παρά Θεού εστί, κι φωτολαός αυτός κέκλειται, και στην γλώσσα τους την αρχαία ελληνική, δεν βλέπεις μα νοιώθεις το εν αυτή εμφωλεύον μυστήριο της πνευματικής διεισδυτικότητάς της».

Επιστολή 46^η ια

Δημοτικιά γλώσσα, συγγενική της οκνηρίας

«Στην δημοτικιά γλώσσα, την συγγενική των αλόγων ζώων έχει αφαιρεθεί ή αιτιατική των ελληνικής και έτσι και το (ν) του άρθρου, το έφαγε η μαρμάγκα της ξεροκεφαλιάς των τενεκέδων που έγιναν κουμάντο του τόπου μας, και βλέπομε στα σύγχρονα κείμενα, κάτι καρφιά που σου βγάζουν τα μάτια, ή να σου προκαλούν εμετό, ως λόγου χάριν: «για το Θεό, προς το Θεό, για το φιλόανθρωπο Θεό, για το Χριστό, προς το Λαό, για τη πατρίδα, χωρίς το Θεάνθρωπο, αλλοτρίωση από το Θεό, και άλλα πολλά».

Πού είναι το (ν), που τροχίζει τον νου; Πώς να μην αμβλύνονται μυαλά και συνειδήσεις; Πώς να μην απεμπωλείται Πατρίδα και Ιστορία, και πώς να μην αποπατούνται αγώνες αιώνων;

‘Μαύρε’ έλληνα, σε έφαγε ο κούφος προοδευτισμός, και ο ανίκανος συντηριτισμός. Σε κλέβουν, σε καίνε, σε βιάζουν, σε πουλούν και σ’ αγοράζουν, σου θάβουν τους πνευματικούς σου θησαυρούς, και όλα αυτά είναι, προϊόντα μιας ανικανότητας και ενώ εκπροσωπούν μιαν δολοφονική αντικανονικότητα, τα θεωρείς κανονικότητα και αρνήσε να αναζητήσεις τις πραγματικές καταβολές σου, για να οδηγήσεις τον κόσμο πνευματικά, όπως το έκαναν οι πρόγονοί σου, με όλα όσα αυτοί σου αφήσανε σαν πνευματική κληρονομιά, με όλα τα της Ορθοδοξίας, η οποία σου χάρισε διά

των εκατομοιρίων μαρτύρων, αγίων και ηρώων, δικαίων Πατέρων, διδάγματα έμπρακτα και θεωρητικά· και θα χαθείς άδिका κι εσύ μαζί με τον αχταρμά που επετρέψατε να σας κάμουν.

Αντί της τάξης πλέον προβάλλει το χάος, αντί της ευπρέπειας η κοιλιοδοιχεία, αντί της ελευθερίας το βόλεμα, αντί της απαίτησης η υποταγή. Μικρός είμαι και ανεπαρκής, πώς να σας τα περιγράψω αυτά που δικαιούστε, και δια ημών, όλη η ανθρωπότητα. Συγχωρήστε μου και την θρηνητική μου ομολογία, αλλά εκλάβετε την σαν κραυγή απολογίας, για το ανίκανόν μου, να παρέμβω με άλλον τρόπο, γι' αυτό το τεράστιο έκτροπο. Ο δικός σας δρόμος είναι κοντά στην Ορθοδοξία, και στην Κλασσική Παιδεία της Αρχαίας ελληνικής Γραμματείας, την οποία μας χάρισε ο Θεός, διά της Γλώσσης, με την οποία επροίκισε τους άξιους προγόνους μας».

«Ιστέον ότι: Αναλόγως την γλώσσαν την οποία μετερχόμεθα, ανάλογη είναι και η ποιότητα* της ζωής που κάνουμε, εάν είναι αναξιοπρεπής η γλώσσα, άθλια και η πνευματικότητά μας θέλει είναι, καθώς αναξιοπρεπής και η συμπεριφορά μας, προς τα υψηλά διά τα οποία προοριζόμεθα, αλλά και ευκόλως εξευτελιζόμεθα, τα μάλα επιδεκτικοί. Η ποιότητα της γλώσσας υποσυνειδήτως κραταιοποιεί τον κάμνοντα. *=η γλώσσα βοηθά στην εκτόνωση των συναισθημάτων, π.χ. τα θηρία δενέχουν λεξιλογιο αρκετό για να συμβάκει το τι θ'έκει το καθένα, με αποτέλεσμα αυτό το κενό να το συμπληρώνουν με δαγκωματιές ή και με αλληλοσπαραγμούς κλπ. Ενώ η ελληνική γλώσσα ως εργαλείο θεοδώρητο, βοηθά τον νθρωπο να κατανοεί τα προβλήματα των άλλων, με αποτέλεσμα ο μεν Έλληνας να φτάνει μέχρις αυτοθυσίας για τον άλλον έστω και άγνωστον, αλλόφυλο, και αυτό κατά συρροή, να μη λογαριάζει τηνπτώσευσή του, ούτε καν να βλέπει την κακή στόχευσή του ... ».

«Η ακριβής ημών εαυτών κατανόησης, αυτάρκη παρέχει χειραγωγήαν και προς την έννοιαν του Θεού».Μ.Βασίλειος

Επιστολή 47^η ια

Άκου γερμανία

«Άκου γερμανία, μπορείς λόγο ισχύος να παραγράφεις από μόνη σου τα λογής – λογής εγκλήματα σου, λεηλασίες και ολοκαυτώματα, κρεμάλες και βιασμούς, πόνους, θρήνους και κλάματα, γονιών, παιδιών κι γυναικών, όπως η **τουρκιά**, αλλά η Ιστορία αυτά δεν τα παραγράφει για κανέναν, όσο μεγάλο βόδι ή θηρίο κι αν είναι, θα στέκουν εκεί με ένα κατηγορώ βαρύ, γιατί απεδείχθεις μέχρι και σήμερα, ανάξια της υπάρξεώς σου, και διαρκώς έως σήμερα εγκληματική και με παιδεία ελλειμματική. Και μη θαρρείς πως με την καλοσύνη μας, είμαστε αυτοί που τα άρρωστα μυαλά σας κατά πως μας θεωρούν, όχι, Για δες, τα παιδιά σου έρχονται εδώ και τους καλοδεχόμαστε, αλλά και αυτά βλέπουν τον χωριάτη με σεβασμό, γιατί αυτός ακτινοβολεί ανθρωπιά, δοκιμάσθαι σε καμίνια και εκαθαρίσται, ενώ εσύ; Εμείς τους κατά πως μας βλέπεις, κάνομε μνημόσυνα και για τους δικούς σου φονιάδες, ενώ εσύ;

γιατί εμείς στην εποχή της δικής σου απανθρωπιάς,
χτίζουμε ΠΑΡΘΕΝΩΝΕΣ ΑΝΘΡΩΠΙΑΣ, γιατί ποτέ σου δεν
κοίταζες μέσα σου, ποτέ σου, τους του πνεύματος άξιους
σου δεν τους άκουσες. Και σε σένα, ούστ».

Επιστολή 48^η ια

Κλασσική Παιδεία και η Ελληνοορθοδοξία

«Η Κλασσική Παιδεία και η Ελληνοορθοδοξία, οι οποίες υπηρετούν την τελειότητα του ανθρώπου, αυτές είναι και η εκ Θεού, ζωή του μέλλοντος αιώνος, είναι η εν αναμονή βασιλεία του Θεού, η οποία θα έλθει όχι ως αποτέλεσμα της ιστορικής εξέλιξεως, αλλά ως συνέπεια της εξ αγάπης αυτών και δι' αυτών, της εσχατολογικής μεταμορφώσεως του κόσμου, διό οφείλουμε και εμείς να τις υπηρετούμε, ως πρόδρομοι του κόσμου, διά μεταμορφώσεως, όσον το του εκάστου δυνατόν, προς την τελειότητα».π.ε.

Με την Ελληνική Κλασσική Παιδεία, να μπολιαστούν όλοι οι νιοφερμένοι, και πίσω να γυρίσουνε ως εμβολιασμένοι, και αυτήνε να τηρήσουνε ως εδικήν κι αν ξένοι, ό,τι αυτή τους δέχθηκε ως άνωθεν σταλμένη, αλλιώς ίσως να ήτανε στον δρόμο τους χαμένοι.

Γυρίστε στην Παιδεία του Πενήντα, λέγω απλά και καθαρά, και με την απλή καθαρεύουσα, να ξαναβρούμε εαυτούς και μνήμην την καθεύδουσα. Γιατί, μας, όλα τα δεινά της γλώσσας είναι θρέμματα, και της ζερβής διάνοιας, τα γνήσια

εκθέματα, που ως κατάρα παστρικά, προβάλλει παν εμβόλιμη ολούθε μας εμβόλιμα. —

Επιστολή 49^η ια

«Τους αγαθούς τη καρδία συντήρησον ,Χριστέ .»

«Ήλων τον πόνον η σάρξ πώς επάγη ;
Πόση η αγάπη για ανθρώπων τα άγη ;
Πως μη θαυμάσω ,Ανθρώπου ,το τέλειον ,
Και μη προσκυνήσω ,το Αυτού ευαγγέλιον ;
Πώς μη θέσω εν σπλάχνοις ,την τρόπον ωφέλειαν,
Και μη υμνήσω ,Αγάπην την τέλειαν ;
Πώς μη θαυμάσω Σε ,ζωής μου Μυστήριον ,
Και κύπτω τυπτόμενος στο Σόν θυσιαστήριον ;
Πως μη απορήσω ,ασεβών τέρας , Σής ανοχής ,
Και μη δοξάσω το , < Άφες> ,της αυτών ενοχής ;
Πώς μη θρηνήσω παθώντα ,γλυκύτατον μέλιον ;
Και μη προσκυνήσω σε , ζωής μου θεμέλιον ;
Πώς μη γόνυ κλείνω ,προ του Σταυρού σου ;
Και πώς νοήσω ,το σωτήριο του αγαθού Σου ;
Πως μη θαυμάσω ,δαιμ όνων την θραύσιν ,
Και Αγγέλων τα τάγματα υμνούντων την Πράξιν;

*Πώς ν' ατενίσω της ψυχής μου τον ρίπον ;
Και πώς υμνήσω της Ανάστασής Σου τον τύπον ;
Πώς μη εμπλησθώ της ατελευτήτου ζωής Σου ;
Και μη απηλαύσω της ακενώτου τρυφής Σου ;
Αιτούμεν ,την Σήν χάριν ,ποιούντες παράκλησιν ,
Ποινής αμαρτημάτων , αιτούντες ανάκλησιν .
Σε αχαρίστους , εδείχθης Πανοικτίρμων ,
ημάς ελεήσει ,τους απολωλότες ,Αγαθέ ελεήμων»
**

«Ταύτα μελέτα, εν τούτοις ίσθι, ίνα σου η προκοπή φανερά η εν πάσιν». (Α΄.Τιμ.δ΄.15) (=Μελέτα τις Γραφές των αγ. Πατέρων, με όλο σου το είναι, για να φανεί η προκοπή σου προς παραδειγματισμό όλων, διότι: «Μηδέν των ενταυθα εράν, τα πάντα εισίν στου τάφου το περάν»). –

Επιστολή 49η Α ια

ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΟΛΙΟΡΚΗΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ

1

*Ελεύθερη πολιορκημένη, Ελλάδα δοξασμένη,
σε αόρατα νήματα αράχνης μυστήριας ευρέθης μπλεγμένη
κουγκλώδεια , με καλώδια δεμένη γκλωμπαλώδεια,
'Γόρδια', σε παγίδες πιασμένη,
βογκάς πιεσμένη και εξαθλιωμένη!*

2

*Μοιάζεις σε βρόχια πιασμένη, που οι βρόγχοι
τον λαιμό σου συσφίγγουν και το στήθος σου
βράχια δανείων συνθλίβουν, εχθροί σου δεινοί,
αιώνιοι, αιώνια τα ίδια σου κάμουν οι ελεήνοί,
γιατί για μια στιγμή στη ζωή σου ξεχάστηκες,*

και σου γίναν παρέα οι πονηροί,
και τους ανέχθεις σαν οκνηρή,
και πονεμένη κοιτάς τα παιδιά σου και μονολογώντας λες,
ξανά λες, εγώ δεμένη κι εσείς ξανά προδομένοι.

3

Τρομάζεις στο βιαστών το σοκ και το δέος ,
μα φούσκα είν' το 'πέος' ,
και τρικυμία ποτηριού θεώρησε το χρέος,
σε αυτούς που χρωστάνε σε σένα την γην τους,
και το ίδιο το ζην τους.

4

Σου καρφώσαν ανδρείκελα και δοτές εξουσίες,
με υποσχέσεις και σχέσεις με σιώνες και σίες,
και κλεψιές; επιστήμης ζηλευτές, που ζουλευτές -
βολευτών, με γιωργάκη και άκη, αδειάσαν ταμεία - δεν
έμεινε μία, με σι μύτη γιάν να και γιάν νο,
φωνάζεις και σκούζεις, αμάν πώς να γιάνω;

5

Γραικύλοι γίναμ' όλοι, γιατί καν βραχιόλι σε τούτα τα κτή
νη στα χέρια τους δεν περάσαμε, και ούτε το ποτήρι του σι
μύτη, που πνίγει μας την μύτη,
σαν κιοτήδες, στην μούρη τους δεν σπάσαμε.

6

Και μου θυμίζει ο λαός το βουβάλι, (μαζί και εγώ και
εσείς οι άλλοι), ναι , θυμίζει το βουβάλι, που προσπαθεί
πο του θεριού τα νύχια να γλιτώσει,
μα αποφεύγει να το πατήσει, μη τυχόν και το ματώσει,
και ως μη έχον γνώση της δύναμής του,
γίνεται θύμα της ανοχής, και της υπομονής του!

7

Τις άγιες γραφές και τις των σοφών διδαχές και
των μεγάλων στρατηγών τις γόρδιες λύσεις,
σου είπαν να ξεχάσεις και στα συρτάρια ν' αφήσεις,

*κι εσύ αν και η πιο λογική, αντί να τους φτύσεις,
τρομαγμένη, μες στις εποχές τη νεφελώδη οντότητα,
προσπαθείς τα λυμένα να λύσεις. —*

Επιστολή 49^η Β' ια

Εν τη εμή δεήσει

*«Συνηθίσαμε στο, ναι, σε όλα, στις εκάστοτε κυβερνήσεις, ακόμη και
της αριστεράς, και αντί να λέμε πιο πολλά όχι, συνεχίζουμε στα ναι,*

στους εντός και εκτός, στις ξεφτίλες της Δύσης και των ντόπιων
προδοτών ή ελλειμματικών πνευματικά· αντί να διαμαρτυρόμαστε για
την ασφάλειά μας, εμείς πιο ψηλά ή πιο πολλά κάγκελα βάζουμε σε
πόρτες και παράθυρα. Αντί να αρνούμεθα τους φόρους, εμείς
αποδεχόμαστε όλο και περισσότερους, αντί να επαναστατούμε για το
σύστημα υγείας, εμείς το αποδεχόμαστε και ας πεθαίνουν κάθε ημέρα
και περισσότεροι.

Αντί να ..., καταντήσαμε να έχομε, πνευματική έρημο εν τη κεφαλή και
συναισθηματικά, να έχομε κάνει την καρδιά μας, παλαιίστρα, της
συνειδήσής μας, με όλα τα αντικανονικά που πρέπει να ανεχθεί.

Διό ανακράζω σοι Κύριε, ότι μόνον Συ μας απέμεινες, και εί δυνατόν:

Εν τη εμή δεήσει, Συ μοι εισάκουσον,
και εν τη παρακλήσει, Συ μοι βοήθησον.

Ο εν πάση τη κτήσει τα πάντα πληρών,
και ο εν τη Ση αναστάσει, νεκρούς ανιστών.

Ανάστησον και πάλιν, Λαόν τον των Ελλήνων,
και ρύσαι εκ παγίδων, εστώτων υπ' εκείνων*.

Ανάστα, εξέγειρέ τον, ως Λάζαρον τον άλλον,
Συ πρόσταζον Χριστέ μου, τον εν μέσω μογκαλάλων.

Εν τη Ση ευσπλαχνία, λύτρωσέ τον,
εκ δεινών και κινδύνων,
ως τον άσωτον υιόν Σου,
και ρύσαι τον, εξ αγκάλων λαών επικινδύνων,
το κέρας των χειρών Σου.

Οδήγησον ημάς, εις τον του ελέους Σου οίκον,
Και δείξον του ελέους, τον έσχατόν Σου οίκτον.

Και νυν ειπέ μας πάλιν, «δεύτε προς Με,
προσέλθετέ μοι πάντες, πλανώμενοι και πλάνοι,
θαρσεείτε, στήτε στον ίδιον σας οίκον,
οι γίγαντες, είναι νάνοι·
μηκέτι, εν μωρία μετ' αυτών*, περιέλθητε,
ως πάλαι σας προείπον.

Γεννηθήτω κατά το ρήμα Σου, Κύριε. Αμήν.

(*πόσες και πόσες φορές δεν μας έχουν στήσει παγίδες και πόσες μας
έχουν προδώσει οι άσπονδοι φίλοι μας; και όμως μυαλό δεν βάζουμε;)
15/11/2013

Επιστολή 50^η ια

Άνθρωπον αυτόν τον δόλιον

Ἄνθρωπον, αὐτόν τον δόλιον, τόσον ηγάπησε ο Κύριος, ὥστε διερχόμενος διὰ μέσου αὐτῶν, οὐδέποτε ἀπράγμων διέβαινε, ἀλλὰ πάντοτε «εὐεργετῶν καὶ ἰώμενος». Πράξ. ι´. 38

«Αὐτός τας ἀμαρτίας ἡμῶν φέρει καὶ περὶ ἡμῶν οδυνάται». Ἡσα. νη´, δ´.

Το φῶς ἐδωρήσατο τοῖς τυφλοῖς ὀφθαλμοῖς, νεκροὺς ἐξάνεστησεν τὴν ζωὴν δωρούμενος, λεπροὺς ἀποκάθαρε, τῆς κατάρας αὐτοὺς ἀπαλάσσοντας, δαιμόνια ἐξέβαλε τὴν ἐλεφθερίαν χαριζόμενος, ἀιμορροοῦσα ἰάσατο τῆς ἀρχαίας κατάρας αὐτὴν ἀπαλάττουσα, παραλύτους ἐξήγειρε καὶ ἐκ τῶν δεσμῶν ἠλευθέρωσεν, ἀσθένειαν πᾶσαν θεραπεύει καὶ δούλων λύει τὰ δεσμά, παντὶ παντός θαύματος πρόξενος ὢν, το ἀπολύτως ἐλάχιστον αὐτοῦ μέγα δίδαγμα ἐστὶ παρὰ τοῖς ἀνθρώποις.

Κληρονόμους ἡμᾶς καθιστὰ τῶν θαυμαστῶν ἔργων αὐτοῦ, τῇ Θεῷ χάριτι, καὶ συγκληρονόμους τῆς ἐπουρανίου βασιλείας Του.

Δόξα γοὺν τῇ δυνάμει σου Κύριε, ἡμεῖς οἱ ἀνάξιοι, ψάλομεν καὶ ἄδομεν τὴν σὴν ἀγάπην ὑπὲρ τῶν πασχόντων κτισμάτων σου, σκέπει δε πάντοτε τοὺς ἐν πίστει ἐκζητοῦσι σε. Κύριε δόξα σοι. —

Επιστολὴ 51^η ια

ΤΟΛΜΗ Ἡ ΘΡΑΣΟΣ;

Μέρος Ι^{ον}

1

Πως περιγράψω Γέννηση, την ταπεινή και Θεία,
Και τι δώρα κομίσω Σου, ο ζων εν απειθεία!

2

Πώς τα εν σπηλαίω Βηθλεέμ, Θεία Σου απερίγραπτα,
ο ασεβής δοξολογήσω και εν ποία καθαρότητι νοερά,
την Σην εν γη παρουσίαν, εις Ιερουσαλήμ ακολουθήσω;

3

Πώς δε να περιγράψω την, την Σην διδασκαλίαν,
Ω! Ο τα πάντα πληρών με φως, τῇ Θεία Σου σοφία;

4

Πώς τα των Σων των διδαχών, εις νουν να εγκλωβίσω,
Παραβολές και εντολές, πώς να τις εξηγήσω;

5

Το πώς τις άγιες Σου βουλές, επάξια υμνήσω,
Και πώς τα Σα μυστήρια, τρόπον τι προσεγγίσω;

6

Πώς στα της κτίσης Σου άπασης, να βρω αρχή και άκρη,
Πώς των ματιών μου της ψυχής, να αφήσω Σου, ένα δάκρυ;

7

Πώς ο βροτός προ σαις σκηναίς, γονυκλινής ικέτης,
Ακούσω Αγγελική βουλή, συ δούλε να εισέλθεις;

8

Πώς, ο αρχαίος άνθρωπος, Καινά να περιγράψω,
Και πώς κατά σαις εντολές, τα δίκαια να πράζω;

9

Πώς να δοθεί σ' έναν κωφό, Αγγέλου Σου αφορισμός,
Και οδόν νοός ανοίξει μοι, ο της καρδιάς προορισμός;

10

Πώς εις Νυμφώνα Άγιον, 'γώ ψυχικώς εισέλθω,
Και πώς στα Άγια τα Σα, μ' ανδρεία να προσέλθω;

11

Πώς να βοήσω εν τύψεσι, βρισκόμενος εμπρός Σου,
Παράσχου εις εμέ τον δείλαιο, το μέγα έλεός Σου!

12

Πώς δυνατόν, προ Σου αγαλόμενος, βρεθώ ων πλανώμενος,
Στον της Κανά τον γάμο, θαύμα χαράς το πρώτο ποιών,
είτε διδάσκων τους αλιείς Σου, καθήμενος στην άμμο;

13

Πως θαυμάτων έργα υμνήσω, πώς πειρασμούς εξηγήσω;
Το άμετρον του Σου ελέους, ο ολιγόνους πώς προσμετρήσω;

14

Πως την εν Ιορδάνη, Θεία βουλή, σκηνή γραπτώς παραστήσω
και ουρανούς ανεωγμένους, πώς αντικρύσω,
πώς ως βροτός σκανδαλισθείς, να μη Σε παρατήσω;

15

Διό, δέος κατέχει με, και πάντα εν προσευχή έχει με,
Και την Σην απεριγραπτωσίην, περιγραφής, παιδικώς,
επιτρέψεις με.

16

Σκέπε ουν, τους ζωντανούς, με την δική Σου χάρη,
Που προσερχόμαστε προς Σε, για εμάς, μα και
Για αυτούς, όπου σηκώνουνε, της παρακμής τα βάρη.

17

Ω του Θεού Λόγε, Υιέ,
Και εν Βηθλεέμ, της Παναγιάς, μονάκριβο Βλαστάρι!
ΠΡΟΣΚΥΝΟΥΜΕ ΣΟΥ ΤΗΝ ΧΑΡΗ

Μέρος 2^{ον}

18

Ποιος ίδε μες στη καταχνιά, στον ουρανό φεγγάρι;
Άστρα μέσα στην συννεφιά;
Γέλωτα μπρος σε χείρας γιου, το άψυχο κουφάρι;

19

Ποιος εφαντάστηκε ποτέ, της μοναξιάς τον Γόνο;
Ψηλά να βλέπει στον Σταυρό, ξένο κι άφιλο Μόνο;
Τον εκουσίως έρωντα , τον των ανθρώπων πόνο;

20

Ποίος αισθάνθηκε ποτέ, την χλεύη, την ξεφτίλα;
‘πο ασεβείς και υβριστές, ‘πο νου τους την σαπίλα;

21

Ποίος τέτοια ταπείνωση, στο νου του ενστερνίσθει;
Και δεν αισθάνθει συμπασχών, ως να λιθοβολήθει;

22

Ποιος ένοιωσε το πέσιμο, με τον Σταυρό στον ώμο;
Ψυχής σωμάτων κόπωση, σε Γολγοθά τον δρόμο;

23

Ποιος ένοιωσε το σπρώξιμο, περιπεγμού κουβέντα;
Ποιος ένοιωσε πώς Ένοιωσε, ως εις Τον αποβληθέντα;

24

Ποιος περιγράψει Σου μπορεί, το Είναι της ψυχής Σου;
Ποιος να τολμήσει μέτρω νου, τον πόνου της κραυγής Σου;

25

Ποιος ; πώς ; να περιγράψει Σου, τα Πάθη Σου τα Θεία;
Ποιου να χωρέσει του, ο νους, σχεδίου Σου σοφίαν;

26

Ποιος ταπεινός με προσευχή, με πένα μες στο χέρι,
Ποίαν να δώσει προσοχήν;

Περιγραφὴν τὴν ἱεράν, σε πέρας πῶς να φέρει;

27

Σχώρα με τὸν ἀνάξιον, ἀνάξιον, προ, πάντων,
Παθὼν, τολμών περιγραφὴν, ὦ Βασιλέα Πάντων.

28

Δος μου Θεέ συγχώρεση, για τούτη μου τὴν πράξη,
Κι αν λάθος ἦταν ὁ πόθος μου, τα Σα να πριγράψει.

29

Συγχώρεσε και τοὺς γονεῖς, που μ' ἔχουνε φερμένα,
Συγχώρεσε μαζί με αὐτούς, κι ἀδέλφια ἀποθαμένα.

30

Δος, να δοξάζω ὅσο ζω, το Ἅγιο Ὄνομά Σου,
Και να το συνεχίζει τὸ ἔργο μου, σαν θα βρεθῶ κοντά Σου. –

Επιστολή 52^α ια

Σαν γίνεῖ ἀργά :

1

Μη και δεχτεί ἡ θάλασσα, αἷμα και ὀργισθεῖ,

Και στάζει ιδρώτας στη γή , και τούτη μολυνθεί .

2

Μη κι ο Θεός τις προσευχές ,παράκαιρα σταλμένες ,
Τις βρεί ψυχρές και παγερές ,σάν νά' ναι ποθαμένες .

3

Όταν μας έπλασ' ο Θεός ,έδωσε όσα έπρεπε ,για να
Περνάμε λογικά ,
να ευφραίνεταιι μας η ψυχήκαι να μας βλέπει σπλαχνικά.

4

Όσοι τη γη τηνε θωρούν ,σαν πέτρα και σαν χώμα,
έχουν στο νού τους χαλασμό ,και μιά κατάρα ακόμα.

5

Όσοι θαρρούν πως τα δεντριά ,περίσσια στέκουν μόνα,
έχουν τα , εις στά μάτια τους ,γιά τάφους ή κολώνα .

6

Και όποιος την άπονα πατεί ,της γής την πρασινάδα,
Θε ν' αναπνεύσει χόβολη ,κι ερήμου «νοστιμάδα» .

7

Όποιος μολύνει το νερό ,τη γη που αυλακώνει ,
Θε να τον αρνηθεί η βροχή ,και θα τον πνίξει σκόνη .

8

Όποιος «πλουτίζει» εν γνώσει του ,
Την ατμόσφαιρα με ρύπους ,
Δέν νοιώθει ,τής καρδιάς ,τής γης ,
Τούς άρρυθμούς της χτύπους .

9

Όταν έτσι τήν βλέπουν την , τήν γή τήν μυρωμένη ,
Αυτή πολύ οργίζεται ,γυρνάει ταραγμένη ,
Και τους χτυπά με εκδίκητα ,καρδιά τή νεκρωμένη .

10

Με τούτα και με τάλλα ,θα έρθει και η στάλα ,
Που θα χαλάσει η τάξη ,στο ολόγιομο ποτήρι ,
Και σαν θα ξεχειλίσει ,
Θε να μας κατατάζει ,μαζί με τον σιχτίρη .

11

«Τώρα στα πίσω κι άναρχα ,ο λογισμός γυρίζει κι απ' τήν
στιγμή που ένοιωσα ,στα στήθια μου το κρίμα , έν βογκητό
παράξενο ,τριγύρω μου βουίζει ,σάν να σκοτείνιασε παντού,
κι έγιν' ο κόσμος μνήμα». — « 11 , ξένη π α ρ ά φ ρ α σ ι ς» 3^{ος} / 07
Επιστολή 53^η ια

Άγγελου Σικελιανού

Α'.

«Άχ ,πώς το πάθαν τούτο τά παιδιά μας !
Αδέρφια να σκοτώνουν τα ' αδέρφια !
Τά παιδιά μου να σφάζουν τά παιδιά μου !
Κι αναπαμό απ' την ώρα αυτή δεν έχω !
Β'.

Μήνυμα απλό σάς στέλνω από το στόμα ,
Της αιώνιας Μάνας που την λέμε Ελλάδα...
Μήνυμα απλό σας γράφω από τά σπλάχνα ,
Της αιώνιας Μάνας που την λέμε Ελλάδα...
Μήνυμα απλό σάς κράζω απ' τά βάθη ,
Του πόνου της ,παιδιά τής Ελλάδας ...
Γ'.

Σώνει η σφαγή* που τυραννάει τη Μάνα !
Σώνει η σφαγή τη Μάνα μας που σφάζει!
Και άχ ακούστε με αδέρφια της Ελλάδας !
{(*= ΚΑΙ Η ΔΙΧΟΝΟΙΑ.πε)}

Δ'.

Την φοβερήν οσμήν ,εκείνος πόχει καθάρια
Ανάσα , και στη Χώρα μέσα την ανασαίνει .
Μα τώρα αυτό που βγαίνει απ' την φθορά θαυμάζω,
Με την ψυχή μου ολάκερη ... Κοιτάχτε ,πώς Λάμπουνε τα
δόντια αυτού του σκύλου στον ήλιο ,
Ως το χαλάζι , ωσάν το κρίνο πέρα απ' τη σύψη ,
Υπόσχεση μεγάλη ,αντιφεγγιά του Αιώνιου ,
Μα κι ακόμα ,σκληρή του Δίκαιου αστραπή κι Ελπίδα ...
Ε'.

Εκεί απάνω είν' ακόμα γυμνό ,
Δίχως αίμα και σάρκα,
Με καρδιά ανοιγμένη από αιώνες ,
Με τά χέρια δεμένα ,
Με γυρμένο πικρά το κεφάλι στο στήθος ,
Εκεί γύρα του οι γύπες γυρίζουν ,
Γυρίζουν σαν τον γύπα που γυρίζει ακοίμητα ολοένα,
Στής κορφής του Καυκάσου τον Ήρωα ,δεμένο ,
Σταυρωμένο μέσ τα ύψη του Ανθρώπου το πνεύμα .
... όμοια τώρα κι Εσείς ,
Να λυτρώσετε πάτε το Πνεύμα του Ανθρώπου .

ΣΤ'.

Εκεί που η λόγχη και το πνεύμα είναι ένα ,
κ' ένα η ψυχή μαζί με το κορμί ,
και όλα τα αόρατα φανερωμένα

στής εφόδου την ύστατη ορμή .

Ζ'.

Ορμάνε πρώτοι οι Έλληνες ,
κι όλοι οι λαοί σιμά Σου, (Ελλάδα)

μεγάλο τα' ονομά Σου ,
βροντοφωνάν : Ομπρός ,

Η'.

Ομπρός να γίνουμε ο τρανός ,
στρατός που θα νικήσει ,
σ' Ανατολή και Δύση ,
το μαύρο φίδι , ομπρός .»

Θ'.

«Την ψυχή Του την εγύμνωσεν η Αγάπη (για μας.πε) ,
και την τρικυμία για την δική μας Αγάπη την είχε κούνια ,
και τον θάνατο Ζωή (πέραν του τάφου.πε)τον είχε(και έχει αώνια.πε)»

Α Γ Γ Ε Λ Ο Σ Σ Ι Κ Ε Λ Ι Α Ν Ο Σ

{(Σημ. γρφντς: Το μήνυμα το δυνατό, του όποιου ανθρώπου, να
αναμεταδίδεται πρέπει, για κάθε ζητούντα, την ψυχή όταν τέρπει)}.

Επιστολή 54^η ια

Η στέρηση κάποιας κατ'άστασης

Α'.

Ο πόθος της στέρησης κάποιας κ α τ ά σ τ α σ η ς,
η εξιδανίκευσή της στην θεωρία ,η ομορφοπροβολή της ,λόγω
άγνοιας των αρνητικών της παραμέτρων , από την μη μέχρι
τότε εφαρμογή της ,η περιέργεια της περιπέτειας που οδηγεί
τον νού του ανθρώπου κυνηγώντας την , η τυφλή αποδοχή
της τελειότητάς της ,πολλές φορές και της γελιότητας, η
προσήλωση στην δογματικότητα της ιδέας ,η δείψα για
εμπειρίες απρόβλεπτες στην εφαρμογή της, και άλλα
συνεκφραστικά ιδεολογήματα ,κρατούν έντονα επιδιοκώμενη
την όποια τέτοια κατάσταση»Χ

Β'.

Μια τέτοια κ α τ ά σ τ α σ η υπήρξε(*) και η εφαρμογή της
δημοτικής ,μα η δημοτική για τους εκφραστές της ,αποτελεί
αρχιτεκτονικό κατόρθωμα ,αλλά για τους τεμπέληδες και τους
ακαμάτες της κοινωνίας , στήν καθημερινή της χρήση ,
γίνεται εξαμβλωματική ,ή ζητιανεύουσα , ή εξοργιστικά
βαρβαρίζουσα στα ακούσματά της· γιατί του Έλληνα αν του
βάνεις τον «πήχη» ψηλά θα αγωνισθεί ,όταν του βάνεις τον
«πήχη» χαμηλά ,λοξά τον προσπερνά .» 5/5/03 Σαμ
(* =το φαινόμενο, γιωργάκη, αλάξη , κασαλάκη, και η μωρία
θα συνεχίζεται, γιατί το καλό δύσκολα ευδοκίμει, ενώ το φάυ-
λο τοις φάβλοις αεί πελάζει.4.10.23).

Επιστολή 55^η ια

Λαός χωρίς οδηγό:

*«Σήμερα ,2003 ,νοιώθω πως είμαστε ένας λαός χωρίς οδηγό,
χωρίς μπούσουλα ,πλανεμένος και περιπλανώμενος,
εγκαταλελειμένος ,χαμένος μέσα στη σύγχυση της εποχής,
γυρίζοντας και ξαναγυρίζοντας μέσα σε ένα φαύλο πολιτικό
και κοινωνικό περιβάλλον ,χαυνωμένος και μοναδικά
βαριεστημένος και κουρασμένος ιδεατά , πνευματικός
περιπλανιτής , με μια περιρέουσα αίσθηση της παρακμής , και
της κραυγαλέας χυδαιότητας των ΜΜΕ ,και ιδιαίτερα της
τηλεόρασης, αλλά και της ΟΛΜΕ . και ποθώντας τον λυτρω-
μό του ,φωνάζει για την κατάντια ,μα παραμένει κολλημένος
στο ίδιο σημείο ,στρέφει τα μάτια με την αγωνία να πιαστεί
από κάπου να γαντζωθεί ,να σωθεί ,να δικαιολογήσει και να
δικαιολογηθεί ,να του εξηγήσουν και να εξηγηθεί .
Κανείς δεν του απολογείται έντιμα , αυθαίρετα τού
κατάργησαν την γλώσσα ,αυθαίρετα του κατάργησαν την
ταυτότητα, αυθαιρετούν ανενδοίαστα οι έχοντες έως και την
ελάχιστη εξουσία ,και από την κορυφή της εξουσίας, μέχρι
τον τελευταίο αλητήριο ,το λάδωμα αποτελεί τον σύγχρονο
τρόπο εκτελέσεως του καθήκοντος εκ μέρους των
ορκισμένων μη προς τούτο , οι επίορκοι και οι ανέντιμοι ,οι
ανάξιοι και οι σπεκουλαδόροι , λύνουν και δένουν ,κατά πως
λέει ο λαός . 5/5/03*

Ορθοδοξία

1

«Η Ορθόδοξη θρησκεία ,υπό την καλώς εκφραζόμενη υπό των ορθοδόξων εκκλησιαστική τελετουργία, αποτελεί λειτουργικό θεσμόν και ωφελιμότατον υπηρέτην , οικογενιακό ,κοινωνικόν, εθνικόν ,πνευματικόν, τελειολογικόν και αμιλόμενον ηγετικόν .

2

Αναλυτικότερα και πρακτικότερα ,τι εξυμνείται κατά το τελετουργικό των ιερών συνάξεων ;

3

Ύμνος ,ύμνος προς τον Πατέρα και κάθε αγαθό πατέρα οικογένειας ,προς την Μητέρα και κάθε αγαθή μητέρα της καθημερινής οικογενειακής φροντίδας , προς το Παιδί ,το κάθε παιδί το οποίον αγωνίζεται και μεριμνά για το καλό και την ευπρέπεια της οικογενείας και του οίκου του .

4

Τι ορθότερο για την δημιουργία σωστής οικογένειας και κατ' επέκταση ,κοινωνίας και κράτους ;

Ποιος άλλος θεσμός ,προσφέρει υπηρεσίες ,τόσο παραστατικά και πρακτικά ,την αρμονία, την ισοροποία ,την ηρεμία ,το μέτρο ,στους συναπαρτίζοντας τις εκδηλώσεις αυτές ;

Ποιος άλλος θεσμός ,μπορεί να προσφέρει με τόση απλότητα τη σωστή δημιουργία ; ποιος άλλος θεσμός μπορεί να δημιουργήσει τόσα αγαθά με τόση απλή λειτουργικότητα ;

Ποιος άλλος ιερός θεσμός (θρησκεία) σου υμνεί έναν άλλον λαό ,για να γίνεις εσύ ,αμιλόμενος ,καλύτερος;

Ποιος άλλος θεσμός σε διδάσκει για ανώτερους και κατώτερους πλαϊνούς εχθρούς ορατούς και αορά – τους , αισθητούς και επισθητούς ;

5

Και εν πάση περιπτώσει ποιος άλλος θεσμός θρησκευτικός ή μη, υπηρετεί τα πάντα χωρίς να ζημιώνει σε τίποτε , από πολύ νωρίς στην ηλικία μέχρι τα βαθειά γηρατιά; ποιος; Χωρίς υπερβολές για όλα αυτά μόνον Αυτός .

6

Αξίζει λοιπόν και σαν υπηρέτη μας να τον υπηρετούμε με αμοιβαίο όφελος ,χωρίς αυτός να ωφελείται , παρά μόνον όταν εμείς ωφελούμεθα .

7

Προς τι λοιπόν βάλλεται ; και βαλλόμενος αδρανούμε ,και αδρανούμε βλαπτόμενοι και θεμελιακά βλαπτόμενοι κουφιογελάμε επιπόλαια ,εμπρός στον κάθε άθρησκο κενολόγο !

Όπου, μιλάνε σαν ειδικοί επί θείων δικαίων, χωρίς να φοβούνται βέβαια μήπως και έχουν κάποια συνέπεια οι ασυνεπείς . Και ενώ θα ήταν αξιέπαινοι ,εάν για να βγάνουν το ψωμί τους έσπαζαν πέτρες ,ανεύθυνα μιλάνε για υπεύθυνα, οι τάχα σχετικοί άσχετοι.

8

Και γίναν τα μικρόφωνα πιο πολλά από ακρίδες , και τρώνε απ' τις σάρκες μας καθημερινά μερίδες . - Διασκευή υπό: Σαμ / 4^{ος}/ 07

ΟΙ ΞΕΝΟΙ

«Κάποτε ,κάποιοι ,ενδιαφέροντο για τους Έλληνες (για να έχουν άξιο στρατό συμπαρασάτη ,και αντικαταστάτη στις θυσίες ,και όχι για την Ελλάδα με δημοκρατία ή βασιλεία, τους ήταν αδιάφορο στην ουσία ,γιαυτό και ποτέ δεν ξεκαθάρησαν το τοπίο περί τούτου .

Σήμερα έχω την αίσθηση ότι ενδιαφέρονται για την Ελλάδα, σαν ένα χώρο δίχως φράχτη ,και για τους Έλληνες σαν λαό τον θέλουν χωρίς θεμέλια ,και αυτό σημαίνει μέλλον αβέβαιον ή τουλάχιστον προβληματικό, και ας έχουμε τον νου μας για τα τεκτονόμενα εις βάρος μας.»

Όσον για τα καθ' ημάς :

1

«Ποιος θυμάται αυτά που κλέψαν και στη Ελβετία πέψαν ;
κανείς .

Ποιος μιλά τώρα για Πάμπερς ,ποιος θυμάται πώς
χαθήκαν ,πόσα βγήκαν και που μπήκαν ; κανείς .

2

Ποιος πονεί για αυτά που κάψαν ,ποιος θρηνεί για αυτά που
θάψαν ; όλοι .

Ποιος πονεί και νοιώθει φόβο ,για αξίες που γκρεμίσαν και
θαμέλια διαλύσαν ; όλοι .

3

Πέστε ποιος δεν θα τρομάζει ,από το ό,τι έρχεται στην πράξη;
όλοι .

Ποιος θα κάτσει στην πλατεία ,

μια στιγμή να ξαποστάσει ,

Κι ό,τι ιδεί κι ό,τι μάθει ,δεν θα τούρθει και ναυτία ;

Ο καθένας . – 2006

Μηνύματα

1

Με τον σεισμό μιλά ο Θεός ,προσωρινοί Μου είστε ,λέγει ,
Δείτε το πώς την γη κουνώ , τι τα μυαλά σας φλέγει ;

2

Τις ομορφιές που έδωσα ,εσείς τις επατάτε ,
Μυρμήγκια και ασπόνδυλα , σκυφοί να τα κοιτάτε .

3

Όλοι κάποτε ζούσανε , μ' απλά της γης εφόδια ,
Μα τώρα με υβρίδια και κλώνους από βόδια .

4

Όλοι σας την ανατροπή , βιάζεστε για να δείτε ,
Μα όσο και να βιάζεστε , τόσο θ' αγανακτείτε .

5

Δικιολογούν οι ένοχοι , τις ενοχές τους δόλια ,
Για φίλαυτο κι ακόρεστο , μας σπέρνουνε και βόλια .

6

Ό,τι έχει δώσει ο Θεός , με την σειρά θα γένει ,
Του κάθε , την δικιά σειρά , με τρόπο να πεθαίνει .-

11^{ος} / 05

Επιστολή 59^η ια

Θ ρ α κ ι ώ τ ι κ ο :

Ο κοντούτσικος και ο Γενίτσαρος

**{(Στις ζωές που δόθηκαν ανά τους αιώνες Αμανάτι,
το της ψυχής μας Κομάτι.πε)}**

Ένας κοντός κοντούτσικος πήρ' όμορφη γυναίκα
Κι η χώρα τον εξήλεψε κι ο κόσμος τον ζηλεύει ,
Τον ρίχνουν δόσιμο βαρύ διά να την πουλήσει .
Πήρ' ο κοντός την όμορφη και πάει να την πουλήσει .
Πούλσε χωράφια αθέριστα μαζί με θεριστάδες
Έκατσε και λογάριασε και πάλι δεν εφθάνουν,
Πουλεί δυό σπίτια δίπατα μ' αυλές μαρμαρωμένες ,
Έκατσε και λογάριασε και πάλι δεν εφθάσαν ,
Πουλεί αμπέλια δεκαοκτώ μαζί με τους μπαγτζήδες ,
Έκατσε και λογάριασε και πάλι δεν τον φθάνει .
Πουλεί μπαχτσέδες δεκαοκτώ, μαζί με μπαχτσεβάνους
Έκατσε και λογάριασε και πάλι δεν εφθάνει ,,
Εφτά ταρσιά την έτρεξε και δεκαοκτώ παζάρια
Ένας μικρός γενίτσαρος βρέθηκε να την πάρει.

*

Κοντούτσικε πόσα την δίδς ; πόσ' είναι η τιμή της ;
Το έν τ' αχείλ' χίλια αξίζ' και τ' άλλο δυό χιλιάδες
Και το χυτό της το κορμή έχ' αμέτρητο λογάρι(χρήμα).
Βγάλε κοντέ τον ντολαμά (φόρεμα), φλουριά να
στον γεμίσω.

Την πήρε ο Γενίτσαρος , στο γόνα την καθίζει .

*

Και τα πουλάκια κελαϊδούν και τα πουλάκια λένε:
«Πήρ' αδελφός την αδελφή και γνωριμιά δεν έχουν .»
Το άκουσ' ο Γενίτσαρος κι άρχισ' να την ρωτάει .
Για κόρη μ', πεσ' με ποιά είσαι και ποιοί ' ναι οι γονείς σου;
Η μάννα μ' είν' απ' τ' Αϊβαλή, μπαμπάς μ' απ' το Σκουλάρι
Και το μικρό μ' τον αδελφό τον πήραν γενιτσάροι .
Εκείν' είναι και μέν' η μάννα μου εκείνος κι ο μπαμπάς μου.
Την πήρε απ' το χέρι της , την πάγει στον καλό της .
Πάρε , Κοντέ , την όμορφη και πάνε στην δουλειά σου
Και τα φλουριά που σ' έδωσα , να είναι χάρισμά σου .-
(Θρακιώτικα άσματα και τραγούδια)Ελπινίκη Σταμούλη – Σαραντη

Επιστολή 60^η ια

ΑΜΑΡΤΩΛΩΝ ΕΠΟΧΗ

(Οι τρεις αδελφές : ατμόσφαιρα ,θάλασσα και γη ,
κι ο άνθρωπος , ο αδελφός ,φρόντιζ' ένας τον άλλον ,
ο ένας στον άλλον άνηκαν , ώσπου απ' αυτόνε κάηκαν) .

Θάλασσα ,ήπια . καθαρή ,γαλήνια .

1

Εσύ δεν είσαι θάλασσα ,εσύ 'σαι ένας καθρέπτης ,
Το τι δεν καθρεπτίζεται ! όρεξη για να βλέπεις .

2

Μέσα σου καθρεπτίζονται ,όλης της γης τα γένη ,
Ιπτάμενα ,πλεούμενα ,το κάθε τι εν γένει .

3

Μέσα σου καθρεπτίζονται ,τα κάλλη τ' ουρανού ,
Και βλέποντάς τα χαίρεται , ο καθαρός ο νου .

4

Μέσα σου καθρεπτίζονται ,οι στρατιές αγγέλων ,
Αγίων κι αγαθών ψυχές , σαν φύλλα των αμπέλων .

5

Μέσα σου καθρεπτίζονται ,κάθε λογής καλούδια ,
Στον ερχομό τους π' αντηχούν ,όργανα και τραγούδια.

6

Μα αντί να σε φροντίζουμε , με αγάπης καθαριότητα ,
Μέσα σου κι έξω αφήνουμε ,την πάσαν αθλιότητα .

7

Για να μιλάμε καθαρά ,μιλάμε γιά ,σκουπίδια ,
Άκυκλα ή ανάκυκλα , ως και αποκαϊδια .

8

Εμείς αντί φροντίδα σου ,προσφέρομέ σου ρύπους ,
Κι εσύ για αυτοκάθαρση , αγνών κυμάτων χτύπους.

9

Μέσα σε σέ ξεβγάζουμε ,όλα μας τα κριμένα ,
Λόγια ,βαρέλια ,βρώμικα ,άπλυτα και πλυμένα .

10

Κι εσύ όλα τα δέχεσαι ,με ανοιχτή αγκάλη ,
Που θα' πρεπέ μας ,φτύσιμο ,για τούτο μας το χάλι .

11

Αντί σύ άπρεπης κραυγής ,τον φλοίσβο μας προσφέρεις,
Κι αντί για μας να οργίζεσαι ,όλα τα υποφέρεις .

12

Εμείς βρισιά ,εσύ δροσιά , εμείς βρωμιά ,εσύ ρωμιά*
Εμείς σε χάλι ,συ δίχως ζάλη ,μες στις ζωής μας την
Πεντοζάλη . (*υπομονετική)

13

Εμείς δραπέτες ,εσύ προσμένεις ,
εμείς φευγάτοι, Συ αγωνίστρα ,
Να σταματήσεις την κατρακύλα ,
Αντιπαλεύεις , σε γιγάντων κονίστρα .

14

Είσαι ένα απ' τα τρία ,που εποίησε Εκείνος ,
Και περπάτησε απάνω σου ,σαν άπτερος Χήνος .

15

Εσύ 'σαι που πρωτόπλασε ,το ένα απ' τα τρία ,
Θάλασσα ,γη και ουρανό ,η Άγια μας η Τρία(άς) .

16

Στα τρία αυτά τα έργα Του ,πάντα η αναφορά Του ,
Κι εμείς τυφλοί αρνούμαστε ,την Άγια προσφορά Του .

17

Εμείς τυφλοί δεν βλέπαμε ,αγάπης Του , τα δώρα ,
Που έδινέ μας απλόχερα , κι έγινε χθες το τώρα .

18

Εμείς τυφλοί στη μώρα μας ,σε θλίψεις ανταμώνουμε ,
Και αντί να συνερχόμαστε , βλακείες εσκαρώνουμε.

19

Γύρω μιλά η Φύση μας , Ουρανός , Θάλασσα και Γη ,
Μ' αρνούμαστε πεισματικά ,την της Ζωής μας τη πηγή*.

*=Φύση

20

Κύμα με κύμα μόρφωσες , το κάθε σου λιθάρι ,
'Λουλούδια' της αλμύρας σου , κάθε γιαλού καμάρι .

21

Πότε με κύμα απαλό ,και πότε αγριεμένη ,
Έδειρες ή εχάιδεψες ,την γη την πονεμένη .

22

Και λέγεις της βρε αδερφή , νισάφι ,όχι άλλο ,
Τη μόλεψή σου ν' ανεχθώ , ν' αντέξω πόσο άλλο ;

23

Κι η γη με κλάμα σαν μωρού ,σαν αδερφή σου , λέει,
Τι να σου κάνω βρ' αδερφή ,δεν βλέπεις ,ποιος τα φταίει ;

24

Δες ένα κόσμο άμυαλο ,στη ράχη κουβαλάω ,
Κι αντί να με προσέχουνε ,βιάζουν με ,πληγώνουν με ,
Γυμνή ,καμένη απ' τις φωτιές ,βοήθεια ζητάω .

25

Και στέλλω τις ανάσες μου τις μόλυσματικές ,
Όλες με διοξείδιο ,μη αρωματικές !

Στην τρίτη μας την αδερφή ,την δόλια ατμοσφαίρα ,
Όπου τις παίρνει σιωπηλά , για να με ξαλαφρώσει,
Τον πόνο μου να μοιραστεί ,στη συμφορά την τόση .

26

Δες την που σκύβει από ψηλά ,το για να με φιλήσει ,
Και με αδελφική στοργή , να με ανακουφίσει .

27

Απ' όλους αυτούς τους άμυαλους ,τους εκμεταλλευτές,
Όπου το παίζουνε θεοί , αυτοί οι σαδιστές .

28

Για τον δικό τους χορτασμό ,μόλυναν ,θάλασσες ,γη
κι ουρανό , οπού τους περιβάλλουν ,
και διόλου δεν ενοιάζονται τι φόρο καταβάλλουν .

29

Κι αντί γι' αποταμίευση να κάμουνε στη φύση ,
Αδειάζουν το ταμείο της ,ώσπου να φαλιρίσει .

30

Αυτοί σαν άλλονε Χριστό ,σαν άλλοι Ιουδαίοι ,
Σκληρά γη βασανίζουνε , βάρβαρα οι χυδαίοι .

31

Ας ξέρουν πως προσκύνημα ,κάποτε θα τους γίνει ,
Ό,τι παντού πετάζανε , και ό,τι θ' απομείνει ,
Κι όσο θ' αυξάνει η μόλυνση ,θα μεγαλώνει η δύνη .

32

Στέκουν ακόμα λιγοστά , τα δέντρα μας θλιμμένα ,
Που κάθε μέρα νοιώθουνε ,πιο εγκαταλειμμένα .

33

Όσα μείνανε όρθια , δεν παύουν να προσφέρουν ,
Καίνε τα ,κόβουν βάνανσα ,όντα, που ανθρωποφέρουν.

34

Κι επάνω στ' αποτύπωμα ,το βήμα τους π' αφήνει ,
Ότι ανθεί ξεραίνεται ,τη γη τηνε μολύνει .

35

Πόσο ν' αντέξει ο ουρανός , να βρίσκεται σε κόμμα ;
Και πόσο το Ουράνιο , θ' αντέξ' η γη ακόμα ;
Πόσο θ' αντέξει η θάλασσα το ξέπλυμα των πάντων ,
Που άνισ' αγωνίζεται , στ' αλώνια των γιγάντων ;

36

Ναι γίνανε τ' απόβλητα ,της γης μας πια περίσσια ,
Κι άλλα στοιβάζονται ψηλά ,κι άλλα στα ξερονήσια ,
37 Άνθρωπος ο ανόητος , θαρρεί έχει θεριέψει ,
Και οτι νοιώθει την ,βροντή ,του εντέρου του τη ρέψη ,
Και πως με 'χάπια' γίνεται ,η Φύση να μερέψει .

38

Αυτός και στο διάστημα ,πετώντας που περνάει ,
Κι εκεί σκουπίδια-αέρια , στο δρόμο του κερνάει .

39

Μα δεξ τον ,στέκει μάρμαρο ,και άγνεια δηλώνει ,
Ξεδιάντροπα δικιολογεί ,σχεδόν και καμαρώνει .
Η Φύση(ήθελ' αδερφό για να τονε παινεύει)
Μα τώρα του υποκριτή ,εκδίκηση γυρεύει .

40

Κι ενώ όλοι το βλέπαμε , π' έρχεται καταιγίδα ,
Κανείς δεν αντιστάθηκε , πέσαμε στην παγίδα .

41

Ναι όλοι μας το βλέπαμε ,το πούθε μας το πάει ,
Κι όμως ουδείς αρνήθηκε , εκείθε για να μη πέει .

42

Άβουλα και ανάξια , όντα της εποχής ,
Όλοι τους φέρουνε βαθειά ,αίσθημα ενοχής .

43

Οι έσχατοι εμείς ,την έσχατη δεν νοιώσαμε στιγμή,
Γιαυτό για τιμωρία μας ,εσχάτη κι η ποινή .
«ενταύθα κείται μόσχος ,ούς ούκ επρόφθασεν ,βους γενέσθαι .»

44

Κι όταν το χάος απλωθεί ,πώς ;πόσο ;ποιος να ξέρει;
Πάλι απ' την αρχή θ' αναστηθεί ,με τ' αγιό Του το χέρι,
Ετούτος ο παράδεισος , που νόμος έχει δώσει ,
Ως νόμος τον εξήτησε , και νόμος θα χρεώσει .

45

Κανείς δεν τον μακάρισε ,γιαυτή τη χορηγία ,
Να πει ευχαριστώ πολύ ,για την δημιουργία ,
Στη μνήμη την Αγία , Τριάδα όπου λέγουσι ,
Οι λίγοι που κατέχουσι .

46

Φώναζαν κάποτε οι 'τρελοί' ,που νοιώθαν την αποστολή,
Χρήση να κάνετε καλή ! μα όλοι τους ,λέγαν : οι φελλοί...
Κι ακόμα τώρα .

47

Δες τους πως κάνανε ,σημαία τη βία ,
και ας λένε στη φύση δεν ασκούν βία ,
δεν νοιώθουν οι αυτόχειρες τη βία ,
που πάνω τους ασκούνε με βία ;

48

Κι ενώ Φύση και άνθρωπος , ήτανε ένα ,
Γιατί εδόθη το ένα , στο άλλο ένα ,

*Βία , με βία ,ασκείται απ' τον ένα ,
Και της πατάει βίαια ,τ' αγνά ,τα πονεμένα .*

49

*Δεν νοιώθει ,την του εαυτού ,τη βία στο κορμί του,
Σαν , περιβάλλον πολεμά ,μ' όλη τη δύναμή του ,
Με βία για τη φτάση του ,ως την καταστροφή του .*

50

*Κανείς μας δεν ανέβηκε ,πα σε 'συκομορέα' ,
Για να θαυμάσει λογικά , τα γύρωθεν ωραία .
Σοφά που μας δοθήκανε ,συνύπαρξη μοιραία ,
Και να μιλήσει από καρδιάς ,μ' αγάπη για το χρέος ,
ως κάποτε παράδειγμα ,το 'πραξε ο Ζαγχαίος .*

51

*Και προχωρεί ανέμελα ,λέγοντας δεν με νοιάζει ,
Μη νοιώθοντας το σούργελο ,πως το κορμί του βιάζει.*

52

*Μα σαν θα στράψει ο ουρανός ,κι η θάλασσα θεριέψει,
Η γη μας σαν μας αρνηθεί ,κ' η Φύση αγριέψει,
Το σύμπαν αν μας οργισθεί, ή πηγή, στεράψει,
Ετούτων , η αποστολή θα έχει πια τελέψει ,
Κι ο ένοχος θ' αφανιστεί , δεν θέλει ετούτο σκέψη .
(Μη γαρ όντος ύδατος εν τη πηγή ,ανοίκειον το
όνομα)Κλιμζ.κθ',7 «Αλλά και κάθε τι μη ωφέλειμο, η Φύση
το αποβάλλει. Μη γένοιτο». —*

Ιστορικές Παρακαταθήκες

«Ο πόλεμός μας ,πάει ξεχωριστά με τους δικαιότερους , γιατί ,όχι θεληματικώς ,αλλά βιασμένοι, κινδυνεύομε να χύσωμε το αίμα του εχθρού ή το δικό μας ,που θα ταίριαζε , σημαιοφόροι μας νάναι άγγελοι . . .

Τί άλλο μπορεί να καλοτυχήση ένα έθνος ,από την σοφία, και μάλιστα όταν εις το ίδιο υποκείμενο ,εντάσσει και την πολεμική αξιάδα . . .

Αν εξημιώθηκαν τα ελληνικά όπλα ,εξημιώθηκαν εξ αιτίας που τα καλά παλληκάρια ,αντάμα με την παλληκαριά ,δεν έτυχε να κατέχουνε και τα γράμματα .Γιατί αφού μονάχη η μεγαλοψυχία και η τόλμη του παλληκαριού ελευθέρωσαν την Πατρίδα, ποία άλλη γης σαν ετούτη ,τόσους ανέστησε ανδρειωμένους ; Φωνάζτε ,ψυχές των παλληκαριών ,με ποια καρδιά λεονταριού ,χάσατε τον απάνω κόσμο ,και εσείς ορφανά τους παιδιά ,εβγάτε να ιδή ο κόσμος , πόσες , πόσα , είσθε . Εξ εναντίας ,εκείνοι που εφάνηκαν πολιτικοί εις την Ελλάδα ,όχι μονάχα ακάτοχοι ήτανε του πολέμου ,αλλά, κατά τα σημάδια ,και άγεφτοι από κάθε σοφία ,και με τες αναποδιές τους και με τες κακές τους γνώμες ,και των άλλων ανθρώπων έφθειραν τες καρδιές . . .

Καί αν κατά τύχη φανή εις κανέναν ότι μιλώντας ,απλώθηκα πάρα πάνου απ' ό,τι νοιώθη η ηλικία σου ,του αποκρίνομαι , ότι ωσάν το νερό διαβαίνει ο καιρός ,και σε πλακώνει η εποχή , που αν είπα γνωστική συμβουλή , καλώτατα θα το αισθανθής.» Κολοκοτρώνη Απομνημονεύματα, Γ.Τερτσέτη, τόμ.3 σελ.39

B)

«Το δε την πόλιν σοι δούναι ούτ' εμόν εστί , ούτ' άλλου των κατοικούντων εν ταύτη . Κοινή γαρ γνώμη πάντες αυτοπροαιρέτως αποθανούμεν και ου φεισόμεθα της ζωής ημών .»(Το να σου παραδώσω την πόλη , δεν εξαρτάται ούτε από εμένα ούτε από κανέναν απ' όσους κατοικούν σ' αυτήν . Με κοινή απόφαση όλοι θα πεθάνουμε με την θέλησή μας και δεν θα σκεφτούμε τη ζωή μας). (Κωνσταντίνος Παλαιολόγος , προς τον Μωάμεθ Β' , όταν του ζήτησε να παραδώσει την Κωνσταντινούπολη , την 29^η Μαΐου , 1453 , ημέρα Τρίτη) .

Αυτικός δοκητικός δοκησισοσοφισμός

«Ποία η εν Χριστώ χριστιανική μας πράξη;».
«Που είναι ο λόγος ο μη καθησυχαστικός;»
«Πού και ποια η βίου και έργου μας αγιότητα, και ποία η εκάστου εν Χριστώ Πνευματικότητα;».
«Όσο πιο πιστά Τον αναγνωρίζουμε, τόσο πιο πολύ απλώνει το πέπλο προστασίας από πάνω μας».
«Ποία η αντιπαράθεση αξιών άξια;»
Ποία η εξάρτησή μας απ' τα ανάξια;»
Ποία η απήχηση της διαμαρτυρίας μας;»
Ποίο το κάλεσμα των θεσμών;
Ποια δράση κατέδειξε κάποια προσωπικότητα;
Χαθήκαμε Χριστόδουλε, του Ελληνισμού κολώνα,
Σε σε όλοι ελπίζαμε σε τούτον τον αιώνα.
Να όψωνται οι πρωθυπουργοί, του έθνους οι προδότες,
Των USA μας οι οπαδοί, του κίζιγκερ στρατιώτες.
Κάλπικοι κι ασυνείδητοι, επίβουλα μοιραίοι,
Ξενολαγνείας όργανα, αντίχριστοι, χυδαίοι.
Εσένανε σε φάγανε, εμάς μας επατήσαν,
Τα πάντα υποθήκευσαν, την χώρα μας διαλύσαν.
Ο άγ. Γρηγόριος ο Θεολόγος μας διδάσκει προ αιώνων, ότι
για να πατηθεί ένα κράτος και να αλλοιωθεί ένας λαός, μια
κοινωνία, πρώτα ο εχθρός φροντίζει να γκρεμίσει τους
πύργους που τα προστατεύουν, που τα υπερασπίζονται, έτσι
παρακολουθούμε από την εποχή του άγιου Καποδίστρια,
μέχρι σήμερα, διαρκώς τους άξιούς μας, μάς τους
δολοφονούσαν, έντεχνα μας 'υποδούλωναν' κι αυτοί
χασκογελούσαν, μη βλέποντες οι ανάξιοι, ότι χωρίς άξια
Ελλάδα, όλοι τους διαρκώς θα ισχναίνουν πνευματικά, γιατί
τα κλεμμένα υλικά κάποτε τελειώνουν, ενώ τα πνευματικά
της Ελλάδος σαν αξίες μεγαλώνουν όσο κι αν παλιώνουν...
και όσο κι αν επιμένουν στα Αυτής θα γυρίσουν σαν
Κασσιανές, γιατί τα «υλικά της» είναι τα μόνα, χωρίς να το
καυχιέται, σαν θεοδώρατα, κρατάνε του ανθρώπου την
ολότητα, προς την τελειότητα, βγάζοντάς τον απ' τη
πολύμορφης βαρβαρότητας την χυδαιότητα, και της άγνοιας
την γελοιότητα, δηλ της χωρίς Χριστό επιστήμης. Γιατί:
πηγή που δεν τρέχει νερό, παύει να λέγεται πηγή, αλλά και
όπως μς λένε και οι Άγ . Γραφές, «αν το αλάτι της Γης χάσει
την ιδιότητα που του χάρισε ο Θεός, δεν έχει ούτε αυτό
καμία αξία αλλά ούτε και ο κόσμος θα έχει αυτό για να

νοηματοδοτεί την ύπαρξή του...», γι' αυτό να μη γελάτε, γιατί ομαδικά, σε σάπιο σανίδι πατάτε. —

Επιστολή 63^η ια

Αναζητώντας το φως μας το χαμένο

Αναζητώντας το φως μας το χαμένο, σε έναν κόσμο άνευ αξιών και διαεφθαρμένον. Τίθημι εαυτόν, εν ζεύξει και συνεντεύξει μετά του εαυταδελφού, για την πνευματική μας κατάντια, σε αναζήτηση και αυτοεξέταση· αναζητώντας την εποπτικότητα της εαυτού χαμένης ταυτότητας (γιατί νοιώθω ότι παντού υπολειπόμεθα), και έτσι γίνομαι αυστηρός διά το είναι εαυτός οκνηρός, εξ αιτίας του οποίου γίναμε από λαός φωτολαός και νικολαός, λαός γηραιός και ως εν υπνώσει χαλαρός. Και παραδώσαμε το Οχυρό που λέγεται ΕΛΛΑΣ, παρ' ότι είχαμε διδαχθεί ότι:

«ΤΑ ΟΧΥΡΑ ΔΕΝ ΠΑΡΑΔΙΔΟΝΤΑΙ ΑΛΛΑ ΚΑΤΑΛΑΜΒΑΝΟΝΤΑΙ».

(απάντηση του έλληνα διοικητή των Οχυρών ΡΟΥΠΕΛ, προς τους γερμανούς).

Γιατί λέγει ο Άγ. Γρηγόριος ο Θεολόγος, κάθε εχθρός προσπαθεί πρώτα να γκρεμίσει τους πιο τρανούς πύργους του αντιπάλου του, για να μπορέσει να τον καταβάλει, γιατί οι μικροί μετά πέφτουν εύκολα, αλλά εμείς δεν αντισταθήκαμε καθόλου για τους πύργους μας, ΠΑΤΡΙΔΑ, ΘΡΗΣΚΕΙΑ, ΟΙΟΓΕΝΕΙΑ, και χαλαρά σε όλα υποχωρήσαμε, και χωρίς αξίες καταντήσαμε.

Λησμονήσαμε ακόμα και την Θεϊκή εντολή, την οποίαν είπε ο Χριστός προς τον Πέτρο, ότι δηλ. του λέγει, πρόσεχε Πέτρε, διότι «τω κραταιώ μείζων πείραν φέρει». (= στους άξιους ο πειρασμός να ισοπεδωθούνε από τους εχθρούς, είναι τεράστιος, έτσι και εμάς σαν παρά Θεού, φωτολαός, μας έβανε στο μάτι ο σκατόνταφος κίζιγκερ, και έδωσε οδηγίες ώστε να μας ισοπεδώσουν, γκρεμίζοντας τους πύργους μας, και σιγοντάρισαν από κόμπλεξ ψευτοπροοδευτισμού, ο γεροκαραμανλής και ο σκατόνταφος ισοπεδωτής του 19181, και καταντήσαμε σήμερα πνευματικά ερείπια ενδόξων προγόνων.

Επιστολή 64^η ιε

Ο Δημιουργός και Ποιητής, και οι ποιητές και συγγραφείς

1

Σαν Δημιουργός και Ποιητής,
Με Άγιους, συγγραφείς μιλά και ποιητές,
Που την ισχύν τους έδωσε του λόγου,
Λύχνους να ανάβουν όποιος τους μπορεί,
Για να αποφεύγομε, έργατα παραλόγου.
Άρα,

2

Σύντροφος ειν' ο ποιητής ,
Μόνος για όλους μας μαζί ,
Και χώρια για καθένα,
Σαν το αηδόني πάντα κελαηδεί ,
Για τωρινά , μελλούμενα ,
Και για τα περασμένα .

3

Πότε με λόγια μελωδίας θεϊκής ,
Πότε πεζά κι ευθεία μας μιλάει ,
Πότε θρηνεί και πότε κελαηδεί ,
Τα μυστικά του , ο κόσμος για να δει ,
Που νιώθει τα , βαθιά μες στην καρδιά του .

4

Είναι μια ξέχωρη φωνή που μας προβάλλει ,
Με φόβο και με δόση θεϊκή ,
Που ξέχωρα ποθεί και ξέχωρα ζητάει ,
Όσα το φως , του νου , του φανερεί ,
Να μας τα δώσει , νιώθει το χρωστάει .

5

Φέρει της κοινωνίας μας το άγος πιο βαριά ,
Σαν νιώθει τον κορμό της , τροφή των 'τρωκτικών' ,
Και βλέπει τα κλαδιά με τους καρπούς να πέφτουν ,
Μα για τις ρίζες της πονάει πιο πολύ ,
Γιατ' είναι η πληγή του, πιο βαθιά 'πο μερικών .

6

Ειν' πληγή του καθενός , βοριάς που τον παγώνει ,
Βλέπει τους φόνους π' έρχονται μα δεν μπορεί ,
Τα κλάματα πριν έλθουν να προφθάσει ,
Πάντα με καθυστέρηση θα φθάσει ό,τι πει ,
Πάλι τον ύπνο του, για άλλους θα τον χάσει . —

6^{ος} / 06

Επιστολή 65^η ιε
Θιακική Νοσταλγία

1

Θεέ μου και να γινότανε, ζωή να πάρω πίσω,
Να της πετάζω τάξεστα, τα φανταιζί,
Να σκύψω να πάρω, το της χρυσόπορτας κλειδί,
Να ξανανοίξω απαρχής της ζωής το μαγαζί,
Τα Άγια Σου, άξια να τα τιμήσω.

2

Το μαγαζί που έχει τα ράφια γεμάτα με μονάκριβηπραμάτεια,
Και απ' τα καθένα, να παίρνω καθισμένος στο σκαμνί,
Τα σωθικά χορταίνοντας με Φως,
Μες στην ψυχής μου το ταμείο,
Να τα φωτίζω, από σημείο σε σημείο.

3

Να απολαμβάνω των Γραφών την Θεία Τελειότητα,
Να αποξίνω του κόσμου την κάθε ματαιότητα,
Που καθυβερβολήν τυφλώνει πάσαν την ανθρωπότητα,
Και να γεμίζω παν το του είναι μώριον,
με την άγια Του απλότητα.

4

Να ξανακούσω σαν τραγούδι θεϊκό,
Της ραχούλας του ριακιού να τρέχει το γάργαρο νερό,
Και να ξεδιψάω στο νερό, των Γραφών το ιερό.

5

Τώρα της Θιακικής νοσταλγίας το δάκρυ τρέχει,
Και της ζωής κονταίνουνε τα μάκρη,
Και μπαίνουμε σιγά – σιγά μες του Θεού τα ζύγια,
Και νοιώθουμε την σκέπη Του, στου γέρα τα παιχνίδια.

6

Τώρα τα νιάτα πέρασαν, με πράξεις και θεωρίες,
Με συντυchéρικες γιορτές με Άγιες Δοξασίες(δοξ/γίες).

7

Τότε μας περιτριγύριζαν, κύκλοι χορών κι ορχήστρες,
Με κούπες δίγουβες ποτών, και πολλαπλά τραπέζια,
Φωνές και ξεφαντώματα, όσο έφεγγαν τα αστέρια.

8

Τώρα περιτριγυρίζουν μας, τα περασμένα τα στερνά,
Οι περασμένοι χρόνοι, με την σοφία των παθών,
Μες την ζωή μας μόνοι,
Με αναμνήσεις σε χαρές, με συναφείς αστόχιες,
Που σαν σπιτοπερίστερα γυρίζουν στο που φύγαν,
Και αναρωτιέται ο καθείς, τα νιάτα του πού πήγαν;». –

Επιστολή 65ηΑ ιε
ΜΕ ΠΟΣΕΣ ΦΩΝΕΣ ΜΑΣ ΜΙΛΑΕΙ Ο ΘΕΟΣ!
Σκουφά / 13 / 9 / 2023 / 18:00 – 19:00

1

Ο Θεός μας μιλάει με χιλιάδες φωνές,
Και τον δρόμο μας δείχνει με χιλιάδες μορφές.

2

Μες σε κήπους, σε κάμπους, σε χωμάτων ραχούλες,
Με ανεμοδαρμένα ύψη, με βουνών τις κορφές.

3

Με την γη που διψάει, με χειμάρρους ξερούς,
Με πλημμύρας φορές, μες σε μανία καιρούς.

4

Μας μιλάει με ανθούς αρωμάτων,
Με τα των δένδρων σχημάτων,
Με θάμνους ποικίλους, με θαλασσών των κυμάτων.

5

Μας μιλάει με γρηγορούντων την χάρη, με 'παρθένες' μωρές,
Με στρατευμένους ποιμένες, με πνευμάτου τις θείες τροφές.

6

Μας μιλάει με της φύσης τα άγρια, με μυρμήγκων ορδές,
Με ζούγκλες, με την της Φύσεως τάξη, με οργάνων χορδές.

7

Μας μιλάει με ζιζάνια χίλια μες σε 'σπορέων' σπορές,
Με το θρόϊσμα φίλων, με τους αφρούς των κυμάτων,
Με καιρών καταιγίδες, με ζωής συμφορές,
Με τα φύλλα που πέφτουν, με τα δέντρα που γέρνουν,
Σε ανέμων τροπές.

8

Μας μιλάει με τον λίβα, τον μπάτη, με της αύρας αφές,
Με παγωμένους χειμώνες, με τις της Άνοιξης πολύμορφες
στολές.

9

Μας μιλάει με οδούς ευθείες, με καμπύλες,
με κορυφών τις στροφές,
Με ανηφόρες, κατηφόρες, με οφθαλμών τις χαρές.

10

Με αυγές και μεσημέρια, με εσπερινούς κι αγιοκέρια,
Με της νύχτας το σούρουπο, με του ουρανού της τ' αστέρια.

11

Με της γλάστρας τα όμορφα άνθη,
με τα άλλα εκείνης που εμαράνθει,

Με 'βλαστών τα βλαστάρια', Κοινωνίας που εμωράνθει.

12

Μας μιλάει με τα δέντρα τα στρέτα, με κισσών τα σεκλέτια,

Με ζιζανίων χορούς,

με εμπόρων πολέμους, και εμπολέμων σορούς.

13

Μας μιλάει με πλούτη κλεμμένα, με όλα τα καμένα,

Με Εκκλησίες, με ξωκλήσια, με χωριά ερειπωμένα.

14

Μας μιλάει με κρυστάλλινες βρύσες, με ποτάμια θολά,

Με 'ρυνάκια' που τρέχουν, με νερά καθαρά.

15

Μας μιλάει με αυτά που λαχταρούν βροχούλας σταγόνες,

Μας μιλάει με μορφών καταιγίδες 'ερήμων',

με θερισμού τους κυκλώνες.

16

Μας μιλάει με γλωσσών στίχους, με χιλιάδες στροφές,

Με καλλίφωνες γλώσσες σε χιλιάδες μορφές.

17

Μας μιλάει με στρατηλάτων πορείες, με στρατών ιαχές,

Με βίας την μάθησιν,

με αλληλοεξοντώσεις, με μορφών εποχές.

18

Μιλάει με τρόπους, μιλάει με κρότους,

Μιλάει με ευχές, μιλάει με ταραχές.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

1

Μιλάει με Εκκλησίες με ξωκλήσια και αυτών τα καντήλια,

Μιλάει με ερείπια εκκλησιών και με καμένα φυτίλια.

2

Μιλάει με εκκλησιών τα άδεια στασίδια,

και τις τέμπλου εικόνες,

Μιλάει με ψαλτήρια, και τις του θόλου κολώνες.

3

Μιλάει από είδους, είδους και μεγέθους βουνών τις οπές,

Μιλάει από άμβωνες, και από σκαμνίων κορφές.

4

Μιλάει με στίχους, εγγραμμάτων και μη,

Μιλάει με τοίχους, και τειχών την γραμμή.

5

Μιλάει με τα τραγούδια εργατών, στην εργασία τους,
Μιλάει με ψαλμούς και ύμνους πιστών, στην δοκιμασία τους.

6

Μιλάει με την εξομολόγηση των εκάστου αμαρτημάτων,
Μιλάει μες στα πεδία των μαχών,
με τις καρδιές ζωντανών και τις ψυχές των θυμάτων.

7

Μας μιλά με χλωρά με ξερά και με άνθη.
Με αρετές, με κακίες και πάθη.

8

Μας μιλά με χαρές και με λύπες και μορφών δοκιμασίες,
Μας μιλά με κλάματα νεογνών,
και γονιών, με παιδιά στις ουσίες.

9

Μας μιλά με ικανοποιήσεις, απογοητεύσεις,
πανηγυρισμούς και αναστατώσεις,
Μας μιλά με πείνα, με χορτασμό, με δυστυχία,
αλλά και με ευτυχία με δόσεις.

10

Μας μιλά με την νιότη, το έρα, το γέρα,
Μιλά με την σοφία, μιλά με την μωρία από αντιπέρα.

11

Μιλάει με το των βράχων και κυμάτων το μάλωμα,
Μιλάει με με το ευρέων κυμάτων,
και οργισμένων χειμάρρων τ' αντάμωμα.

12

Μιλάει με ό,τι βλέπεις θαρρείς και ακούεις,
Μιλάει με πάσες αισθήσεις και παραισθήσεις,
Μιλάει με όποιες της φύσης, μειώσεις κι αυξήσεις.

13

Μιλάει, με τυφώνες, κυκλώνες, με ανέμων φορές,
Μιλάει, με 'τειχών' τις βιάσεις, με καιρών συμφορές.

14

Φωνάζει, με αυτά που σφυρίζουν,
Με αυτά που πάνε, και μ' αυτά που γυρίζουν.

15

Μιλάει με φράχτες, αρετές που ορίζουν,
Μιλά μ' αναχώματα που σπάνε και με ό, τι πλημμυρίζουν.

16

Μιλάει με έργα που πράξαμε, με παραλήψεις,
Μιλάει με πρωτοδιάβαστα, μ' επαναλήψεις.

17

Μιλάει με όσους μας έφυγαν, και μ' αυτά που αφήσαμε,
Καντήλια σβηστά, εκκλησιές αλειτούργητες, μ' εγκαταλείψεις.

18

Μιλάει με βιβλία κρεμασμένα στις βιβλιοθήκες,
Μιλάει με θησαυρούς ρημάτων, σε τύφλας αποθήκες.

19

Μιλάει με Γλώσσα Αρχαίων Αγία,
τροφό αιώνων στην γωνιά εις αργία.
Μιλάει μ' αξίες Κλασικής Παιδείας και Ορθοδοξίας, με
Γραφών, οζίες, βαρείες, πνευμάτου ψηλές και δασείες,
με ευφωνίες, με κόσμιες Γραφές,
και με τις νυν εν αυταίς αταξίες.

20

Μιλάει με σχημάτων πολέμους, με παύλες ειρήνης,
με παύσης, τελείες, με σφραγίδες γαλήνης.

21

Μιλάει με στάσεις, με βάσεις, με παραβάσεις και παραβιάσεις
με συμμαχία βορεία, με σχέδια σοφών, με ηγετών την μωρία.

22

Μιλάει με ό, τι κινείται, αγοράζεται εντέχνως και πωλείται,
Μιλάει με πάσα της φύσης του ζύλου ακμή, με στάχνα παχιά,
με ισχνές αγελάδες, με εξ αμαρτιών τις κατάρες, με ερήμους
στείρες, με βράχων σπηλιές, με ερημίτες, με μόνους, μιλάει με
φόνους, με ορφάνιας τους πόνους, με στιγμές, ημέρες, μήνες
και χρόνους.

23

Μιλάει με καταρράκτες νερών πολυρρήτους, με ρήσεις Αγίων
με συνάξεις πιστών, με κήρυκες κληρικών, μελιρρύτους.

24

Μιλάει με δένδρα που πέσαν με καιρών προμηνύματα,
Με τα κυπαρίσσια στα Κοιμητήρια,
με τα καντήλια στα μνήματα.

25

Μιλάει με τα δένδρα που κόπηκαν απ' τ' ανέμου την φόρα,
με τα μικρά και μεγάλα κλαδιά που τσακίστηκαν, με τα άνθη
που πατήθηκαν, σε βίαιη μπόρα.

26

Μιλάει με τις ασφάλτου της λερναίας Ύδρας το κατράμι,
Μιλάει με τον των ουσιών εθισμόν θυμάτων το ποτάμι.

27

Μιλάει με το των απάντων οικονομίας συμφέρον,
Μιλάει με το κάθε εν ημίν, ημάς άγων και φέρον.

28

Μιλάει διά των μορφών - μορφών σχεδίων και σχεδίων,
Μιλάει διά λόγων και έργων, ημών των ιδίων.

29

Ομιλεί διά στομάτων λογικών τε και αλόγων,
Ομιλεί διά σημάτων και συμβόλων, 'κωφαλάλων' ενλόγων.

30

Μιλάει με πνεύματα, τόνους και οξίες,
Μιλά με μουσικές περισπωμένες, και με υπογεγραμμένων
αξίες.

31

Μιλάει με την τύφλα μας δι' ης και χανόμαστε,
Φωνάζει με μορφών τα καλέσματα, δι' ων και
σωζόμαστε.

32

Μιλάει με τα στόματα Αγίων πιστών,
Μιλάει με πάσες Γραφές τις φέρουσες Χριστόν.

32^a

Μιλάει με φυλές γυμνές, ληστειών τις πενθούσες,
Μιλάει με ψυχές τις Χριστόν οι φορούσες.

33

Μιλάει με Πηνελόπες μιλά με Ελένες,
Μιλά με προσδοκίες και με προδοσίες με 'χλαίνες'.

34

Μιλάει με 'ίππους' της κοινωνίας Δούρειους,
Μιλάει με άπνοιες κι με άνεμους ούριους.

35

Μιλάει με τα πάντα τα της φύσης στοιχεία,
Μιλάει με την κάθε, εν παντί συντυχία.

36

Μιλάει με τα ατέλειωτα μηνύματα της φύσης,
Μιλάει με τας εν παρακλήσει πιστών επικλήσεις.

37

Μιλάει με τους πασσάλους τους εν οφθαλμοίς,
Μιλάει με τους εν πάσι ευρισκομένους λιγμούς.

38

Μιλάει, με την άγρια νύχτα των βουνών,
Μιλάει, με την μαύρη μας νύχτα των μυαλών.

39

Μιλάει με την των μόνων, εν μοναίς και τω κόσμω, σιωπή,
Μιλάει με την των τσάτσων,
και τσιτσολίνων για κλάματα γιορτή,
Μιλάει με την κατάντια των ΜΜΕ δημοσιογραφίας εποχή.

40

Μιλάει με τα νιάτα που φεύγουν και τα φύλλα που πέφτουν,
Μιλάει με τα δένδρα που γέρνουν, με ανθρώπους που τα
χρόνια τους σέρνουν.

41

Μιλάει με βλαστούς τρυφερούς που προβάλλουν,
Μιλάει με την φύση την άνοιξη, που τα πάντα της θάλλουν.

42

Μιλάει με αυτούς που δεν ξέρουν πού να βάλλουν τα πλούτη.
Μιλάει με αυτούς που δεν έχουν μια μπουκιά να βάλλουν,
στην ζωή τους ετούτη.

43

Μιλάει με τις ποικίλων μορφών τις φοβέρες,
Μιλάει με όσα, στην ζωή μας περάσαμε βέρες.

45

Μιλάει με τις χαρές και τις πίκρες για όλους,
Μιλάει με όσους ανοίξαν τους ασκούς του Αιόλου.

46

Μιλάει με την σοφία που εδωρίθει στους Αρχαίους σοφούς,
Μιλάει με αυτούς που τους κατήργησαν, τους φέροντες εν
οφθαλμοίς των δοκούς.

Μιλάει με την θεοδώρητη γλώσσα Κλασσικής μας Παιδείας,
Μιλάει με την αδελφή φωνή, την της Ελληνοορθοδοξίας.

Μιλάει με αυτά που υπηρετούνε την τελειότητα,
Με την της κοινωνίας μας της στερημένης από αυτά
γελοιότητα.

47

Μιλάει με τις των ανθρώπων μικρότητες,
Μιλάει με τις παρ' ημών (εν παντί τόπω και χρόνω, εν λόγω
ή έργω, ή διανοία, με τις εν γνώσει και αγνοία, κατά νουν
κατά μέρα κατά νύκτα, ηθελημένες και μη ηθελημένες,
εξομολογημένες και μη εξομολογημένες), πραττόμενες
αθλιότητες.

48

Μιλάει με την των πτωχών στομάχου αργία,
Μιλάει με την των πλείστων κοιλίας λαιμαργία.

49

Μιλάει με κόπους, αγωνίες κι αγώνες,
Μιλάει με αζίες – κολώνες, που μας κρατάν ορθίους αιώνες.
Μιλάει με λέξεις και φράσεις άρρητες και απόρρητες,
Μιλάει με στίχους και γραμμές, από Θεού απόρθητες.

50

Μιλάει με αρμάδες αρμάτων και στόλων,
Μιλάει με τις Άγ. Γραφές των σοφών Αποστόλων.

51

Μιλάει με σκοπιές μοναξιάς, σε ατέλειωτους χειμώνες,
Μιλάει με πορείες, χλαίνες βαριές και παγωμένους κοιτώνες.

52

Μιλάει με πολλά λόγια εξ αγάπης και αγωνίας,
Μιλάει με ομιλίες ανώφελες, εξ ανθρώπων λαγνείας.

53

Μιλάει με μηνύματα ως του Νώε, ανά τους αιώνες,
Μιλάει με ανομβρίες, πλημμύρες, με βροχής τις σταγόνες.

54

Μιλάει με την ηρωϊκή μοναξιά των πιλότων στους αιθέρες,
Μιλάει με τις φουρτούνες καπεταναίων, επί νύχτες και μέρες.
Μιλάει με την αγωνία του χειρουργού στο τραπέζι,
Μιλάει με αγνεία του παιδιού που ανέμελα παίζει.

55

Μιλάει με αυτούς που τους τρώει στους δρόμους το αγιάζι,
Μιλάει με καιρούς που ξερνούν καταιγίδες και χαλάζι.

56

Μιλάει με απόγνωσης και αγωνίας θείες κραυγές,
Μιλάει με βίους Αγίων, με τεράτων και σημείων αυγές.

57

Μιλάει με πύργους μιλάει με κολώνες, που κρατούν τους
ανθρώπους ορθούς,
Μιλάει με αυτούς που πρώτοι χτυπιούνται, ανά τους αιώνες,
για να κάνουν ως εχθροί τους ζώντες 'νεκρούς'.

58

Μιλάει με εικόνες, μικρές μα με μεγάλες ιστορίες,
Μιλάει με αυτούς που κάθε μέρα, τραβούν σιωπηλοί τις δικές
τους πορείες.

59

Μιλάει με τρόπους ατέλειωτους, μες στου κόσμου τα πέρατα,
Μιλάει με τα ποικιλόμορφα, ανά τον κόσμο, σημεία και
τέρατα.

60

Μιλάει με παιδιά φτώχιας τα άσιτα,
Μιλάει με τους 'έρποντες' και με τα 'παράσιτα'.

61

Μιλάει με την Φύση που αμύνεται, οργανώνεται, και με όσα
εξ αυτών προσδιορίζονται,
Μιλάει με της των ανθρώπων ανοησίας αιχμαλωσία, και με
όσα εις βάρος Της, εξ αιτίας μας, καταλογίζονται.

62

Μιλάει με τα λεγόμενα και με νοούμενα, με νεύματα φύλλων,
Μιλάει με 'λιθοβολισμούς' ανθρωποκτόνους, γνωστών τε και
φίλων.

63

Μιλάει με βλεπόμενες και μη βλεπόμενες, δολοφόνες βολές,
Μιλάει με αχρείων με βούλα βουλές,
Μιλάει με από προγόνους καταβολές.

64

Μιλάει με κενούς, κενούς που ανέδειξαν,
Μιλάει με της ολότητάς των, την ματαιότητα,
που και οι κέραμοι έτριζαν.
Μιλάει με όσα άκουσαν οι απλοί και εξέστησαν,
Μιλάει με τις ιστορικές αναλήθειες προοδευτικών που τα
οστά των ηρώων έτριζαν και πολλοί εξ αυτών εξανέστησαν.

65

Μιλάει με ό,τι 'βρέχει', με ό, τι τρέχει,
Μιλάει με ό,τι ο καθένας θαρρεί πως κατέχει.

66

Μιλάει με κάθε της γλώσσας μας ρήμα, και με κάθε του βίου
μας βήμα,
Μιλάει με τον τρόπο που έφτασε, καθένας στο μνήμα.

67

Μιλάει με ό,τι μέσα μας σιγοκαίγοντας μας καίει,
Μιλάει με ότι μηνύματα στέλνει, και πού πάτε; μας λέει.

68

Μιλάει με μίγματα λαθών στο καζάνι που βράζει,
Μιλάει με την αξία μιας πηγής, που το νερό, στάλα-στάλα της
βγάζει.

69

Μιλάει με τα έργα ποιητών και συγγραφέων που προφθάσαν
και γράψαν,
Μιλάει με τις φωτιές, όπου βιβλία, Εκκλησίες, και ενορίες τις
κάψαν.

70

Μιλάει με όσα κάνουν τον κόσμο κουβάρια,
Μιλάει με τον τρόπο που παίζονται, οι τύχες μας στα ζάρια.

Μέρος γ'.

1

Μιλάει με τη σπίθα που ορίζει τη μοίρα του δάσους,
Μιλάει με την δίψα του πόθου του πάθους.

2

Μιλάει με το λάθος της δολίας μας φάρας,
Μιλάει με την έκταση της εξ αυτού ζημίας,
της ξερής μας κάρας.

3

Μιλάει με την δίψαν οία διατρέχει τους ζητούντας Θεόν,
Μιλάει με τον ζήλον ός κατέχει τους διψώντας Χριστόν.

4

Μιλάει με αυτούς που σου έδωσε, μιλάει με αυτούς που σου
παίρνει,
Μιλάει με αυτούς που σε οδηγούν, μιλάει με αυτούς που σε
δέρνει.

5

Μιλάει με τις της βιασμένης μας Φύσης κραυγές,
Μιλάει μεσήμερα, μεσούρανα, μεσάνυχτα κι αυγές.

6

Μιλάει με τα της Φύσης βίας, που σπέρνει μηνύματα,
Μιλάει με τα πάσης φύσεως, εγκληματικής βίας μνήματα.

7

Μιλάει με της αχαλίνωτης απαιδευσίας, τα αθώα θύματα,
Μιλάει με τα υπό των εκπαιδευτικών, τον σπαρθέντα σπόρον
βλαστήματα

8

Μιλάει με τις, της παγκοσμιοποίησης, παιδικών καρδιών
κεντρώσεις,
Μιλάει με τον θερισμό που άρχισε, σε όσα έσπειρε και έχουν
φυτρώσει.

9

Φωνάζει με όλα αυτά που βλέπουμε που κανείς δεν θαυμάζει,
Μιλάει για αυτά που εξ αυτών εκπορεύονται, που το μέλλον
τρομάζει.

10

Φωνάζει πλέον ότι με παθήματα ή με μαθήματα προς
διόρθωσιν, παρήλθεν ο καιρός,
Μιλάει ότι μόνον μετά ράβδου και κηρύγματα,
πολεμείται της νέας εποχής ο εχθρός.

11

Φωνάζει αφήστε, σκυλιά, μάγους, γιόκες και ψυχοφάρμακα
Βίβλους και τα εκ των βίβλων αρπάχτε, τα Αήττητα άρματα,
και χωρίς σχόλια, με Αξίες, Σχολεία και Εκκλησίες ανοίξτε
και στην Φύση χυθείτε ως θεράποντα αυτών αποσπάσματα.

12

Μιλά με νοήματα και με ψηθύρους, με φύλλων θρωίσματα
και φυλών κύματα απ' όλα τα πλάτη, κούρδους και σύρους.

13

Μιλάει μα δεν 'γελάει' με όσους γελάνε ως ανομούντες
διακενήs, ευτυχισμένοι, ότι έκαμαν το καθήκον τους για ό,τι
εγένει, και ως τυφλοί καταγνωούν το τρέφον την βίαν το
ορθόν που σκοτώνει.

14

Μιλάει με εαυτά ευτούs που κρατάνε,
Μιλάει με αυτά που εαυτοί τα πατάνε.

15

Μιλάει με Αυτά που προς ώραν όλοι ζητάτε,
Μιλάει με αυτά που εαυτούs πολεμάτε.

16

Μιλάει με αυτούs που με τρόπο τους μίλησε,
Μιλάει με τον 'ποταμό' που με σταγόνα ξεχείλισε.

17

Μιλάει με το της θάλασσας ουράνιο χρώμα,
Μιλάει με της αβύσσου που χάσκει το απύθμενο στόμα.

18

Μιλάει με συστήματα αστέρων και γαλαξίες,
Μιλάει με στίξεις και πνευμάτων αζίες, για φελλούς αναζίες.

19

Μιλάει με μουσικής μελωδίας τις νότες,
Μιλάει με αρβύλων τριζίματα, και βαρβάρων τις μπότες

20

Μιλάει με το τέρμα της θάλασσας που να σπάσει παλεύει,
Μιλάει με τον αναζητητή, την πηγή της Ζωής που γυρεύει.

21

Μιλάει με το της γης κάθε ακροτήριον,
Μιλάει με το της Αυτού παρουσίας, μέγα μυστήριον.

22

Μιλάει με ανθρώπων τον νόμον κατά της ανομίας,
Μιλάει με το της σπουδής Του το μέλημα της θείας
οικονομίας.

23

Μιλάει με της δάφνης στα ηρώα τους αμάραντους κλώνους,
Μιλάει με τους άταφους ήρωες που λησμονήθηκαν μόνους.

24

Μιλάει με τις ατέλειωτες θάλασσες που τις διασχίζουν τα
μικρά πλοία,
Μιλάει με τον κόκκο συνάπεως της απέραντης πίστεως του
Χριστού μας την θεία.

25

*Μιλάει με σχημάτων – σχημάτων βουνών τις κορφές,
Μιλάει με οδούς σωτηρίους και 'οδοδείκτων' μορφές.*

26

*Μιλάει με ήττες και νίκες μεγάλες,
Μιλάει με ευεξίες και καχεξίες με ζάλες.*

27

*Μιλάει με Αυτά στη ζωή μας που αντλούμε το θάρρος,
Μιλάει με τα που με αλυσίδες δεθήκαμε και μας έγιναν βάρος.
Αλλά μας φωνάζει υπομονή, με κάθε στην ζωή μας που μας
έγινε φάρος.*

28

*Μιλάει με τις στερήσεις της Φύσης, μιλάει με ό,τι με αυτήν
κτίσεις,
Μιλάει με την αρμονική με αυτήν συνεργασία, μιλάει με την
του καθενός αποστασία.
Μιλάει με ό,τι της φορτώνουμε άδyla και άθλια περιττώματα,
Μιλάει με την άρνηση της αγάπης μας και με τα εαυτής
δικαιώματα.*

29

*Μιλάει με την κόρη, της ιερής Εύβοιας την Δίρφυ,
Μιλάει με το λιοντάρι το θεριό, το θύμα του που γλύφει.*

30

*Μιλάει με ρίπους πολλών τους τύπους,
Μιλάει με τους άρρυθμους της Φύσεως τους χτύπους.*

31

*Μιλάει με ό,τι βλέπεις, θαρρείς κι ακούεις, με τις αισθήσεις,
τις παραισθήσεις, με κάθε μεγέθους, μειώσεις κι αυξήσεις.*

32

*Μιλάει με όσα χωρούν στα σωθικά, με ό,τι αυτά γεμίζει,
Μιλάει με όσα μπαίνουν σωρευτικά, μ' ό,τι τα πλημυρίζει.*

33

*Μιλάει με όλους τους πιστούς, με ό,τι περνοδιαβαίνει,
Μιλάει μ' ό,τι αγαθό στον δρόμο Του πηγαίνει.*

34

*Μιλάει με τις επιλογές Του, τίς από γαστρός, τίς Άγιες,
Μιλάει μέσα από γιορτές, μέσα από σκέψεις, κάθετες τις
συνήθειες και πλάγιες.*

35

*Μιλάει με τα σούργελα, μιλάει με τα γκρέμια,
Μιλάει με τους γίγαντες, μιλάει με τα βερέμια.*

36

*Μιλάει με ό,τι έχουμε τον κόσμο μας φορτίσει,
Μιλάει με αυτά που έρχονται, με ό,τ' έχουμε σκορπίσει,*

*Μιλάει με αυτά που σπείραμε, σαν πονηροί και οκνηροί,
Μιλάει με ότι έρχεται από «φρούτα» πολύ άγουρα, και με ό,τι
καθείς μας θερίσει.*

37

*Μιλάει με ό,τι ρήμαζε, μ' ό,τι παρατημένο,
Μιλάει με ό,τι μας πόνεσε, με κάθε πονεμένο,
Μιλάει με ό,τι έχουμε, στα στήθια μας κριμένο.*

38

*Μιλάει με χωρδές πολύκεντρες, στου κόσμου το κουβάρι,
Μιλάει με αυτό που παίζει τες, σαν Άγιο δοξάρι,
Μιλάει με κάθε γεννητό κι αγέννητο, στολίδι και καμάρι.*

39

*Μιλάει με τον βράχο το κύμα που λούζει,
Μιλάει με το κύμα του πελάγου π' αφρίζει.
Μιλάει με τα ατελείωτα, του κόσμου που γυρίζει. —*

Κραυγές της Φύσης

1

Η Φύση κραυγάζει , ποιος την βιάζει ;
Με πείσμα οργίζεται , ποιος συλλογίζεται ;
Με κάθε τρόπο , ζητά ν' αμυνθεί ,
Με τρόπο που σπέρνει, με λουλούδι π' ανθεί .

2

Κραυγάζει με θάλασσες , με βουνά και όρη ,
Με βράχους γυμνούς , με δένδρα ανθισμένα ,
Με ποτάμια και λίμνες , με δάση καμένα ,
Με νέους βλαστούς , που γέρνουν θλιμμένα .

3

Κραυγές , μας ρίχνει , στην αμυαλοσύνη ,
Μα , καμιά προσοχή , στην Θεία ιέρεια ,
Του κόσμου όλου , με μετριοφροσύνη .

4

Η Φύση μιλάει :
Με κοράκων κροῖσματα , Με πουλιώνε φωνές ,
Με εντόμων βουίσματα , Με ανέμων πνοές .

5

Η Φύση κραυγάζει , με ανομβρίες ,
Κυκλώνων , πλημμύρων , ομοβροντίες ,
Με βουνά από κύματα , στους βράχους που σπάνε ,
Με τρύπες που λάβα , 'πο μέσα που ξερνάνε .

6

Με τόνους λασπόνερα , όπου το θάβουν ,
Στο πέρασμά τους , ότι και να' βρουν ,
Κάτω τα ρίχνει , στην κατηφόρα ,
Μηνύματα αφήνει, σε κάθε χώρα .

7

Μηνύματα στέλνει , μηνύματα σπέρνει ,
Μηνύματα αφήνει , μνήματα στήνει .
Κανείς δεν τα βλέπει , κανείς δεν τ' ακούει ,
Κανένας δεν νοιώθει , κινδύνους κι αν κρούει .

8

Μιλά με ψιλόβροχα και καταιγίδες ,
Μιλά με μηνύματα , που φέρουν σφραγίδες ,
Μιλά με νοήματα , με γαλήνης φωνές ,
Τα κάλλη να δούμε , και βάθους πληγές .

9

Κραυγάζει , φωνάζει , λέει πονάει ,
Από εμάς τους ανόητους ,
Βοήθεια για το καλό μας ζητάει ,
Αυτή η Αρχόντισσα , μιλά με τον δούλο ,
Από σπηλαίων ανοίγματα , και από τρούλο .

10

Μες στη Σαχάρα , μιλά με σιωπή ,
Με ανέμους Σιμούν , για ανθρώπων ντροπή ,
Με ανέμων σφυρίγματα , σε βουνώνε κορφές ,
Με ποιμένων καλέσματα , ή αποστροφές .

11

Η φύση πονάει , αγάπη ζητάει ,
Το λέγει με ακίνητα και με ρευστά ,
Το λέγει με χρώματα , και με πνευστά ,
Με χιλιάδες αρώματα , ξεχωριστά .

12

Μιλά σε διάρκεια με αγριολούλουδα ,
Μα και με επάρκεια , με μικρολούλουδα ,
Στέλνει μηνύματα σαν αστραπές ,
Με καταιγίδων παρεκτροπές .

13

Μιλά με παγόβουνα και μ' όλα τα δέντρα,
Με μικρές φυσαλίδες, με αράχνη υφαίντρα.
Μιλά με ελέφαντες και με λιοντάρια ,
Μιλά με μυρμήγκια και σαλιγκάρια .

14

Μιλάει με καύσωνες τα καλοκαίρια ,
Τον χειμώνα με πάγους που απλώνει μ' αστέρια.
Μιλά με ανοίξεις που της λείπουν χαρές ,
Φθινοπώρων αφήξεις , τις βροχερές .

15

Με ζώων μηνύματα , και γερανούς ,
Με νέφων τα χρώματα , και κεραυνούς ,
Μιλά με ραχούλες και ορέων κορφές ,
Με ποτάμια , φαράγγια , σε ποικίλες μορφές .

16

Της ίδιας φωνάζει είστε,
Της ίδιας μάνας , η λάβα κι η αύρα ,
Νερού και καύσιμου , της ίδιας μαστοί ,
Αγρίων και ήμερων , της ίδιας βλαστοί,
Για το μέγα κακούργημα, στο Μέγα δημιούργημα;

17

Με βία όλοι κυκλοφορούμε , με αυτοκίνητα ,
Αεροπλάνα , τραίνα και κότερα ,
Κι έτσι θα δούμε , γιατί σιωπούμε ,
Με αυτά που θάρθουν , πολύ χειρότερα .

18

Πολλοί θα μιλήσουν , με βωμολοχίες ,
Για ό,τι πάθουν , θα φταίει η Φύση ,
Μα Αυτή είναι πρώτα δικό τους θύμα ,
Και στην απόγνωση ως μη ωφέλιμους, όλους θα φτύσει .
19*

*Ναι! Κραυγάζει η Φύσις με μύριες κραυγές,
Μεσήμερα, μεσούρανα, μεσάνυχτα κι αυγές,
Τον Νέον Άνθρωπο, από μέσα μας να βγάλει,
Που είναι θαμμένος σε βάθος, σαράντα οργιές*
(* 10^{ος} /2024) Άνοιξη 2007

Επιστολή 67^η ιε

Πολλά τα φέροντα, τα συμφέροντα

**ΣΗΓΓΝΩΜΗ ΠΟΥ ΣΑΣ ΕΝΟΧΛΩ, Ω ΘΕΣΜΟΙ, ΚΟΙΝΩΝΙΕΣ,
ΟΙΚΟΝΟΜΙΕΣ, ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΟΙ, ΕΚΠΑΙΔΕΥΤΙΚΕΣ
ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΕΣ, ΕΝΩΣΕΙΣ ΚΡΑΤΩΝ, ΙΕΡΕΣ ΣΥΜΜΑΧΙΕΣ,
ΕΚΚΛΗΣΙΕΣ, ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΕΣ, ΚΑΙ ΦΑΡΙΣΣΑΪΚΕΣ ΟΥΤΟΠΙΕΣ.**

1

Καθρέπτης της κοινής υποστάσεως και το κοινόν του
συμφέροντός σας, το φούσκωμα της τσέπης,
Η κοινή του στομάχου σας θεϊκή φροντίδα,
Η εγκλημάτων αναβάπτιση, ως εισβολών καταιγίδα,
Αιθέρων η μόλυνση, ως κλιματική αλλαγή,
Και η παντός εγκλήματος καθώς πρέπει μετονομασία, ώστε
να πνιγεί η του όπλου κλαγγή, προς αποφυγήν από πάσαν
φωνών διαμαρτυρία, και προς βιαίαν εξ αυτών απαλλαγή.

2

Απαιδευσία και ατιμωρησία, αρετών απουσία, πολυώνυμη
λεηλασία και πολύμορφη εγκληματιών ανθρωποθυσία.

3

Πότε καιγόμαστε πότε πνιγόμαστε, πότε χανόμαστε, πότε
αλληλοτρωγόμαστε, συνήθως πιθηκιζόμαστε, και ως
ανεύθυνοι, αιωνίως κοιμόμαστε.

4

Για να κλείσω το παράνομο σπάσιμο του φράχτη, πήγα τον
κήπο έναν ολόκληρο γύρο για να τον κλείσω απ' έξω κι όχι
από μέσα· αυτοί δε με πολέμους πολύμορφους απειλούν ή
διεξάγουν με πολύμορφα μέσα.

5

Άλλοι καυχόνται για των χωρών τους τα κάστρα, που
χτίσαν με πλούτη κλεμμένα, από χώματα αιματοβαμμένα
και σπίτια καμένα, ξεχνώντας θρήνους και θύματα, για
ζωντανά κι αποθαμένα.

6

Τώρα έντεχνα κλέβουν και χαμηλόφωνα θρηνούν,
Φαρισαίοι σπουδαίοι, με τα κλεμμένα τους οίκους τους
κοσμούν.

7

Λησμονούν που κλέψαν, κρεμάσαν, που καρφώσαν λαούς
σε πασάλους, μα τώρα υψώνουν φωνή κουνώντας το
δάχτυλο, κάνοντας στους λαούς, τους δασκάλους.

8

**Γι' αυτό «παύσασθε άνακτες φωνούν οι Αρχαίοι προ της ενιαίας πληγής»,
τα χέρια φιλάλληλα άπαντες δώστε,
Φυλές και Φύλα σε όλα τα μήκη και πλάτη πάσης αυγής, αυτήν την
οικοουμενικότητα ζητά ο Ελθών επί γης. —**

«Δόξα τῷ Θεῷ, πάντων ἐνεκεν». Αγ. Ι. ο Χρυσόστομος

ΠΙΝΑΞ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΩΝ

{(τόμ. κ.κ. Ναμακούης, Γιαναξέρης, Τινακανής)}

Σελίς Περιεχόμενα

2 ΕΙΣΑΓΩΓΗ

3 1^η ια Η περιπέτεια της γλώσσας μας

4 2^α ια Η περιπέτεια της γλώσσας μας, Μέρος β΄.

5 3^η σειράς ια΄. ΠΕΡΙ ΓΛΩΣΣΑΣ, μέρος 3^{ον}

7 4^η σειράς ια΄. ΠΡΟΣΕΥΧΗ ΕΛΛΗΝΟΣ ΛΑΟΥ

10 5^η σειράς ια΄. Ω Ισκαριώτη

11 6^η ια Τά φοβερά οκτώ ΟΥΑΙ

13 7^η ια Δεν πρέπει να κατακρίνωμεν

15 8^η ια Τα αποτελέσματα της προσευχής

16 9^η ια Ο χρυσός κανόνας

16 10^η ια Η στενή πύλη και η δύσκολη οδός

17 11^η ια Προσοχή από τους ψευδοπροφήτες

18 12^η ια Φαρισαϊσμός

19 13^η ια Προσοχή ποιος μας οδηγεί

19 14^η ια Προσοχή εις τα λεγόμενα

20 15^η ια Η προπορευομένη του Ευαγγελίου λαμπάδα

22 16^η ια Ισχύς εν τη ενώσει

22 16^η α Προσοχή στις φιλίες και συμμαχίες

22 16^η β΄. Στο πρόσωπο είναι όλα γραμμένα

23 17^η ια Διδαχή διδασκόν

27 18^η ια «Πᾶσα φυτεία, ἣν οὐκ ἐφύτευσεν

27 18^η α Προσοχή εις τα ακουόμενα

28 19^η ια Παραβολή της αυξήσεως του σπόρου

28 19^η α Κανείς στον τόπο του δεν άγιασε

30 ΕΝΟΤΗΤΑ Β΄.

Σελίς Α/Α ΤΙΤΛΟΣ ΕΡΓΟΥ

30 21^η ια «Η ζωή αεί εικάζει»

31 22^α ια Στην χθεσινογεννημένη παγκοσμιοποίηση

32 23^η ια Προς πάντα ενδιαφερόμενον

34 24^η ια Πώς παραμένουμε πάντα έτσι:

35 25^η Τόσον μας ηγάπησαν οι άσπονδοι φίλοι μας

36 26^η Έρως

27 27^η Η ΣΥΝΗΘΕΙΑ ΤΗΣ ΠΡΟΔΟΣΙΑΣ

28 28^η μωροί και τυφλοί

39 29^η Έλληνας και Εβραίος

40 30^η Λάθους επικράτηση

41 ΕΝΟΤΗΤΑ Γ΄.

42 31^η ια 18Μονόστροφα ακούσματα

45 32^α ια Επανευαγγελισμός

46 33^η ια Ο ναυτικός

47 34^η ια Η μάνα του ναυτικού

48 35^η ια Δες συνάνθρωπε, και άκου γης πρωτάτον

52 36^η ια Στις άτυχες κοπέλες, αφιερωμένο

53 37^η ια κλήμα – κρασί

ορατίου ωδαί, σελ.199/ Οιδίππους 16^{ος} τομ.

54 38^η ια «οι του επιτροπείου

56 39^η ια «Χριστού έργον»;

57 40^η ια Θαλασσοπούλια

58 41^η ια Αποτυπώματα Εποχής

59 Ενότητα ΔΟΚΙΜΙΑ

60 1^{ΟΝ}) ΤΙ ΦΤΑΙΕΙ:

61 2^{ΟΝ}) ΦΤΑΙΜΕ ΔΕΝ ΦΤΑΙΜΕ:

- 64 3^{ON}) ΕΚΑΜΑΝ ΤΟ ΚΑΘΗΚΟΝ ΤΟΥΣ ΟΙ ΘΕΣΜΟΙ:
- 74 4^{ON}) ΣΥΝΑΓΕΡΜΟΣ
- 76 5^{ON}) ΚΟΙΝΩΝΙΑ
- 77 6^{ON}) ΕΠΙ ΤΡΙΒΟΥΣ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗΣ
- 78 7^{ON}) Η ΜΕΝ ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ, Η ΔΕ ΚΑΚΙΑ ΚΑΤΑΣΤΡΟΦΗ
- 83 8^{ON}) ΠΕΡΙ ΟΡΓΗΣ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΑΝΟΜΟΥΝΤΕΣ ΔΙΑΚΕΝΗΣ
- 87 9^{ON}) ΕΚΛΕΙΣΑΝ ΤΗΝ ΣΤΡΟΦΙΓΓΑ ΤΩΝ ΘΗΣΑΥΡΙΣΜΑΤΩΝ
- 89 10^{ON}) Ο ΠΑΡΑΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΝ ΓΝΩΣΕΙ ΠΑΡΑΒΤΙΚΤΗΤΑΣ
- 92 11^{ON}) ΜΙΚΡΟΠΑΡΕΚΤΡΟΠΕΣ ΚΑΙ ΑΒΛΕΨΙΕΣ
- 95 12^{ON}) ΗΘΗ ΕΘΙΜΑ ΚΑΙ ΠΙΣΤΗ
- 96 13^{ON}) ΣΤΡΩΜΑΤΕΙΣ, ΚΛΙΜΗΣ Ο ΑΛΕΞΑΝΔΡΕΥΣ
- 100 14^{ON}) Η ΤΙΜΗ ΤΩΝ ΚΑΤΕΧΟΕΝΩΝ ΣΤΑ ΚΑΤΕΧΟΜΕΝΑ
- 101 15^{ON}) ΑΠΑΤΕΩΝΙΣΤΙΚΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ
- 102 16^{ON}) ΖΗΤΕΙΤΑΙ ΕΠΙΚΟΙΝΩΝΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ΝΕΟΛΑΙΑ
- 103 17^{ON}) ΠΑΓΚΟΣΙΟΠΟΙΗΣΗ, Ν.Τ., ΝΕΑ ΚΑΝΟΝΙΚΟΤΗΤΑ
- 106 18^{ON}) Η ΕΦΕΡΜΟΓΗ ΤΗΣ ΔΗΜΟΤΙΚΗΣ
- 107 19^{ON}) Η ΦΥΣΗ ΔΙΔΑΣΚΕΙ
- 108 20^{ON}) ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ
- 110 21^{ON}) ΝΑ ΜΗ ΜΕΝΟΜΕ ΣΤΗΝ ΙΔΙΑ ΤΑΞΗ
- 111 22^{ON}) Η ΑΠΟΤΥΧΙΑ ΤΟΥ Ε.Α.Μ. – Ε.Λ.Α.Σ.
- 113 23^{ON}) ΠΩΣ ΓΙΝΑΜΕ ΕΤΣΙ:
- 115 24^{ON}) ΚΑΤΗΓΟΡΙΕΣ ΑΝΘΡΩΠΩΝ ΤΗΣ ΣΗΜΕΡΟΝ: 2001
- 119 25^{ON}) Η ΕΛΕΕΙΝΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΚΑΘ' ΗΜΕΡΑΝ
- 120 ΤΟΜΟΣ ΕΜΜΕΤΡΩΝ ΚΑΙ ΜΗ ΕΡΓΩΝ, ΤΙΝΑ ΠΡΟ ΤΟΥ 2008**
- 121 1^{ov} «Της τεχνό τα ούτα»
- 136 2^{ov} ΕΠΙΚΟΥΡΗ ΕΞΟΥΣΙΑ
- 137 3^{ov} ΝΕΑ ΚΑΣΤΑ
- 138 4^{ov} ΤΑ ΠΑΙΔΙΚΑ ΜΟΥ ΧΡΟΝΙΑ
- 142 5^{ov} Μήπως πάσχουν από φρενίτιν:
- Επιστολών συνέχεια**
- 143 41^η 1α ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΕΙΝΑΙ
- 155 42^α 1α Απειλούμαι, σαν κοινή λογική
- 157 43^η 1α Περί κανονικότητας, κοινωνικότητας
- 158 44^η 1α Η αλληγορία της παράλλαξης
- 161 45^η 1α Οι των αρχαίων Ελλήνων θεοί, ημίθεοι
- 162 46^η 1α Δημοτικά γλώσσα, συγγενική της οκνηρίας
- 164 47^η 1α Άκου γερμανία
- 165 48^η 1α Κλασσική Παιδεία και η Ελληνοορθοδοξία
- 166 49^η 1α «Τους αγαθούς τη καρδιά συντήρησον, Χριστέ.»
- 167 49^η Α 1α ΕΛΕΥΘΕΡΗ ΠΟΛΙΟΡΚΗΜΕΝΗ ΕΛΛΑΣ
- 169 49^η Β 1α Εν τη εμή δεήσει
- 170 50^η 1α Άνθρωπον αυτόν τον δόλιον
- 171 51^η 1α ΤΟΛΜΗ Η ΘΡΑΣΟΣ:
- 174 52^α 1α Σαν γίνει αργά:
- 175 53^η 1α Άγγελου Σικελιανού
- 177 54^η 1α Η στέρηση κάποιας κατάστασης
- 178 55^η 1α Λαός χωρίς οδηγό:
- 179 55^η Α 1α Ορθοδοξία
- 181 56^η 1α ΟΙ ΞΕΝΟΙ
- 182 57^η 1α Όσον για τα καθ' ημάς:
- 183 58^η 1α Μηνύματα
- 184 59^η Στις ζωές που δόθηκαν ανά τους αιώνες Αμανάτι, της ψυχής μας Κομάτι
- 183 60^η 1α ΑΜΑΡΤΩΛΩΝ ΕΠΟΧΗ
- 190 61^η 1α Ιστορικές Παρακαταθήκες
- 191 62^α 1α Δυτικός δοκητικός δοκητισσοφοισμός

192 63^η ια Αναζητώντας το φως μας το χαμένο

193 64^η ιε Ο Δημιουργός και Ποιητής, και οι ποιητές και συγγραφείς

194 65^η ιε Θιακική Νοσταλγία

195 65ηΑ ιε ΜΕ ΠΟΣΕΣ ΦΩΝΕΣ ΜΑΣ ΜΙΛΑΕΙ Ο ΘΕΟΣ!

207 66^η ιε Κ ρ α υ γ έ ς τ η ς Φ ύ σ η ς

210 67^η ιε Πολλά τα φέροντα, τα συμφέροντα